

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

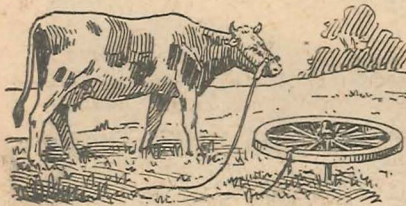
Det første karneval.

Nedover trappen går en strøm af glade barneskikkelser, den ene utklædt mer fantastisk end den andre: riddere og hekser, feer og fiskere, kinesere og pierrot-er, harlekiner og hollænderpiker! De smaa maskerdegjester er paa vej til den straalende oplyste balsal hvorfra valsetonene lyder dem imøte. Stemningen er paa sit hoidpunkt. Masken er faldt, forvekslingens tid er forbi, og nu gaar det løs med dansen. Ikke et minut maa gaa tilspilde! Det gjælder jo at faa mest mulig ut av de faa timer, før det første og morsomste karneval blaases av. I det bladet bringer vi et par smaa vink om hvorledes man med enkle midler kan sy fikse og morsomme karnevalsdragter til barn.

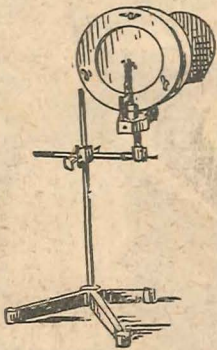
KURIOSITETER

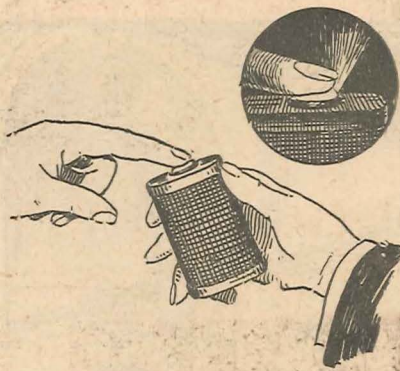
Ulvindene paa Roms Kapitolium. Sagnet fortæller som bekendt, at Roms grundlægger, Romulus, sammen med sin tvillingbror Remus blev utsat paa et øde sted ved Tiberfloden, for at de kunde komme der, men at en ulvinde fandt dem og opflammede dem. Til minde herom vedlikeholder det romerske senat endnu den dag i dag den skik, at der paa Kapitolium altid skal være en levende ulvinde i bur.

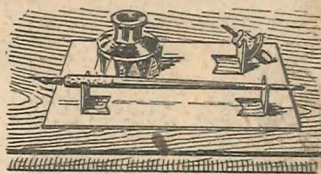
Røtjor og andre tjor har som bekendt en tilbøjelighed til at sno sig, et aber som man plejer at bøte paa ved at indsætte en saakaldt legne omtrent midt paa repet, d. v. s. en ring, som kan dreie sig omkring en tap. Men det hænder ogsaa, at tjoret snor sig omkring det øverste av pælen, hvorved repet betydelig forkortes, saa at koens græsningsareal indskrænkes. Mot denne ulempe hjælper en legne ikke. Det gjør derimot en indretning som den, der ses her: et gammelt vognhjul sat fast paa tjorpælens øverste ende. Naar koen vandrer rundt, gaar hjulet, til hvis fælg repet er bundet, ogsaa rundt, og det er da umulig for tjoret at bli snodd eller forkortet. Saaledes hjælper man sig paa adskillige farme i Amerika.

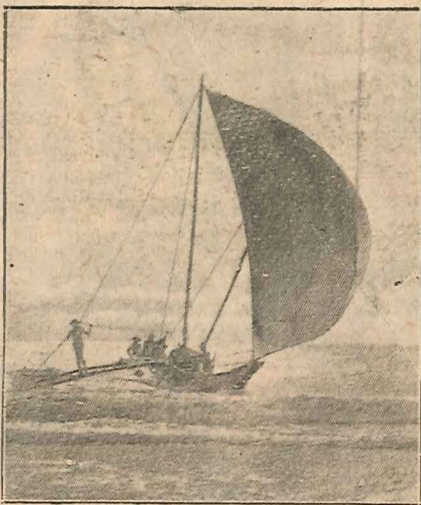
Et apparat, som i en viss forstand gjør det mulig for døvstumme mennesker at høre med øinene, er konstruert av professor Lindner i Leipzig. Apparatet, som er blit til under medvirkning av det fysikalske institut ved universitetet i Leipzig, omsætter den menneskelige stemmes lyd-bølger til bevægelser, som blir synlige for øiet. Det bestaar av en sirkelrund ramme, hvorover der er spændt en tynd membran, som staar i forbindelse med en metalplate. Paa denne metalplate sitter der en spids stift, som berører en liten messingplate der er forsynt med et litet, bevægelig speil. Naar der nu tales ind mot membranen, overføres dens svingninger til speilet paa messingplaten. En lysstraale, som sendes ind mot speilet og læstes tilbake mot en skjerm, vil paa denne beskrive lyslinjer som svarer til membranens svingninger og altsaa til de talte ord. Da den samme lyd stadig frembringer den samme lysfigur, naar den kraft, hvormed der tales, er den samme, er man istand til at lære at tyde de forskjellige lysfigurer, saa man vet hvilke ord de svarer til. Apparatet kan bare brukes i et mørkt værelse.

Lys fra en elektrisk lommeløkt anvendt som en slags X-straal. En elektrisk lommeløkt er et langt mer anvendelig litet apparat, end de fleste vistnok tænker sig. Saaledes er det i Amerika ikke ualmindelig, at man ved undersøkelser av munden og halsen i hjemmet gjør bruk av en lommeløkt. En mand, som heter James Kane, og som bor i Doylestown i Pennsylvania, har opdaget, at lommeløkten ogsaa kan benyttes ved opdagelsen av splinter, som man har faat ind under neglen og har vanskelig for at finde. Ved at lægge fingeren tæt nedover den lille lyspære, mens man befinner sig i et mørkt værelse, er man hurtig istand til at paa-vise, hvor den forræderske splint har for-puttet sig, og man er da et skridt nærmere til at kunne faa den fjernet.

Hvordan man i løpet av faa minutter kan lage et skrivestel av et stykke karton, er vist paa hosstaende billede. I kartonen skjærer man med en skarp kniv nogen snit som vist øverst paa billedet. De derved fremkomne fliker bøies op, og man har nu bare at anbringe blækhus, lok og penneskraft paa den paa billedet viste maate, saa er det ekspres fremstillede, billige, hjemmelagede litte skrivestel færdig. Hele arbeidet har ikke tat mer end nogen faa minutter, og det har blandt andet den fordel, at det er en bagatel at fornye det, hvis det i tidens løp skulde faa saa mange blækklatter, at det ikke mer pynter paa skrivebordet.

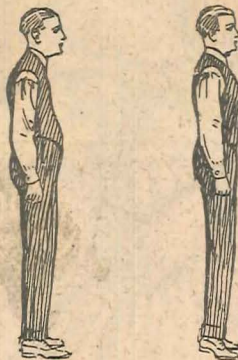

Med outrigger-seilbaat gjennom brændingen ved Ceylons kyst. Fra de ældste tider har folkene ved Syd-Asiens kyst været berømt for ualmindelig gode baater, som er istand til hurtige som piler og med en i forhold til baatens størrelse mægtig seilføring at skyte gjennom brændingens braadsjøer. Særlig folkene paa Ceylon vdmærket sig i denne henseende, og dem

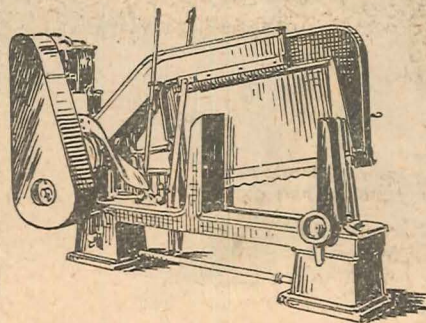
var det ogsaa, som opfandt outrigger-metoden. Fra baatens ene side utgaar to lange lægter, som i den motsatte ende støtter sig til en mindre baat. Derved støttes seilbaaten saaledes av, at den uten at ha en svær, tung og for seilas paa grunnit vand meget generende kjøl.

Verdens mindste skrivemaskin er ikke større end et lommeur og har ogsaa form som dette, saa at den med lethed kan bæres i en vestelomme, hvilket muliggjør, at man altid kan ha den ved haanden paa lignende maate som en fyldepen. Men naturligvis staar en slik miniaturmaskins ydeevne heller ikke paa høide med de store skrivemaskiners. Den maa nærmest betræctes som en kuriositet.

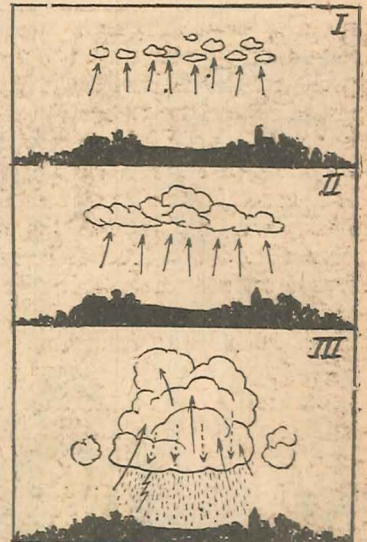

Man skal gaa paa tærne og ikke paa hælene, sier en fransk læge, dr. Gautiez. Ved at gaa paa hælene eller bare paa hele foten, slik som de fleste gjør, faar man let en daarlig holdning med flatt bryst og krum ryg, saa at man nærmest kommer til at se ut som personen til venstre paa billedet. Derimot faar man hvelvet bryst og rank ryg og kommer til at aande med lungene i deres fulde utstrækning, hvis man gaar paa tærne, slik som personen tilhøire paa billedet viser det. Herav maa man dog ikke slutte, sier dr. Gautiez, at skotøl med høie hæler har samme virkning. Absolut ikke, ti de ved virkelig taagng implicerte muskler kommer slet ikke i virksomhet, naar man gaar paa tærne i sko eller støvler med høie hæler, og det er netop disse musklers arbejde, som medfører de nævnte gode resultater: rank ryg, hvelvet bryst og gode lunges.

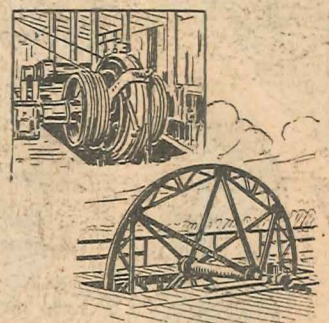

Raugummi skjæres i skiver paa en kjæmpebrøds skjæremaskin. Enhver som har prøvd paa at skjære i gummi, særlig naar det er et tykt stykke, vet at dette ikke er noget let arbejde selv om man har en

skarp kniv. Hvor meget vanskeligere maa det da ikke være at skjære gummi i større partier. I de sidste nye maskiner til dette bruk har man benyttet brøds-skjærer eller rettere sagt brødsags-principet idet knivbladet som skjærer er sags-takket. Et stort knivblad med kegleformet egg holder gummiskivene adskilt og formindsker friktionen under skjæringen som yderligere lettes ved at en tynd vandhinde stadig flyter ned over knivbladene mens maskinen arbeider. Der gjøres 300 snit i minuttet med en slik maskin og paa en dag kan der skjæres mellem 30,000 og 35,000 kilogram raugummi.

Et tordenveirs utviklingshistorie fortalt i tre billeder. Som bekendt opstaar tordenveir ved at sterke luftstrømmer med varm og fugtig luft stiger tilveirs. Her er i tre billeder vist tre stadier i et tordenveirs utvikling. I fig. 1 er vist hvordan den fugtige luft ved at stige tilveirs til koldere regioner fortættes sig til smaa skyer. I fig. 2 sees disse smaaskyer at bli samlet sig til en større, sammenhengende masse. Og naar saa den stadig opstigende varme luftstrøm fra jorden har virket tilstrækkelig længe begynder lynene at knitre mens tordenen ruller — den elektriske spænding som er opstaat i sky-masserne utlades, regnet styrter ned, — kort sagt: et tordenveir er trukket op over stedet. Pilene paa billedene viser luftstrømmens bevægelsesretning. I fig. 3 sees der ogsaa at være nedadgaende kolde luftstrømninger i sky-massens nederste lag.

Moderne bølgeslagsmotorer. En av de kraftkilder man har tænkt at utnytte som erstatning for kul som jo baade er dyr og vanskelig at opnaa, er bølgeslaget langs kystene. I Long Beach i Californien er et moderne bølgeslagsanlaeg i drift. Det bestaar av store hjul som nedentil er forsynt med skovler som paavirkes av bølgeslaget saa hjulet sættes i en svingende, ikke helt omdreivende bevægelse. Hjulets rokkende bevægelse overføres ved hjelp av staaakabler som gaar i en fure i kanten av hjulet, til en utvekslingsmekanisme som er slik indrettet at naar bølgeslagshjulet dreier sig et litet stykke den ene velen, dreies en aksel, mens der kobles automatisk fra naar hjulet dreier sig den motsatte vel. Ved at benytte dobbelte utvekslingsmekanismer opnaar man at bølgeslagshjulets bevægelser i begge retninger utnyttes saa de kan brukes til at drive en elektrisk generator hvorfra der leveres strøm som kan brukes paa almindelig maate.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 5.

Torsdag 3. februar 1921.

45 aarg.

Boblende, rykende, sydende staar den varme jordbek op av Mesopotamiens jord. Som en grøngul og grønsort sky lægger røken sig over landskapet og gjennom fløngerne som vinden river i den ser man de gamle eventyrs hvite kalifbyer.

Ved Asiens kokende, sorte gryter.

Det gamle testamente fortæller os allerede om dem, og Assyriens lertavler og Persiens ældgamle skrifter gir os paa mange steder en nøiere beskrivelse av dem. I Genesis fortælles det, at Gud lot ild og svovl regne ned over det ryggesløse Sodoma og Gomorra, og hvor de laa opstod det døde hav, og kileskrifter i Babylons ruiner meddeler om steder hvor jorden aapnet sig, og bek og svovl og brændende luft fløt ut som av et gap

fra underverdenen. Det er sandsynlig at menneskene først med rædsel har set paa disse naturfænomener, men at de derefter har vaaget sig til at dra nytte av dem. Noah samlet jordbek og tettet Arken med den, beboerne av Eufrats og Tigris' bredder fulgt hans eksempel, og man samlet denne jordbek i de sydende huller i jorden og brukte den som mørtel naar man bygget. Man finder en omtale herav i beskrivelsen av arbeidet ved Babels taarn, og naar de uhyre sténblokker i Babylons ruiner næsten ikke er til at sprænge fra hver-

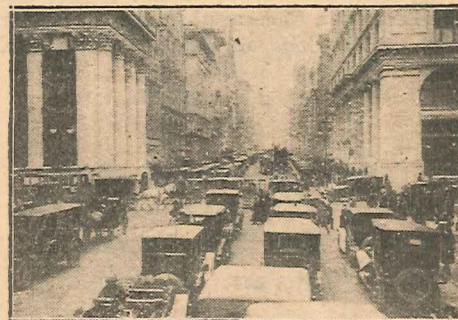
Med beken fra Mesopotamiens vulkanske asfalt-sjøer tættet Noah sin ark.

andre skyldes det den omstændighet at sammenføiningen var skedd med jordbek. Det ser ogsaa ut til at man har forstaaet at anvende den brændbare olje og den brændbare gas som kom fra jordens indvolder. Oljen brukte man til brændende vaaben som man slyngtet efter sine fiender, og gassen ledet man

Og beken blev i de gamle riker, f. eks. i Babylon brukt som mørtel mellem stene.

i rør ind i templene hvor den brændte i de evige lamper foran gudebilledene. Det er titusener av aar siden at der først blev øst av disse gryter, men i Asien er tusen aar kun som en dag, forskeren som forstaaer de gamle beretninger kan efter dem endnu finde grytene, og man henter sit forbruk av dem nu som paa Abrahams tid.

Nu er det asfalten fra disse samme kilder som man bruker til verdensbyenes brolægning.

En av de største av disse kokende bekgryter finder man ved Hit ved elven Tigris i Mesopotamien. Hit er det gamle testaments Is. Den ligger i Bagdads umiddelbare nærhet og i „Tusen og en nat" finder man dens vulkanske sjøer og kilder omtalt. Man kan forstaa at de har gjort indtryk paa eventyrfortælleren. Her ved Hit har man de underjordiske bek- og oljekilder: al deres fuldkommenhet. Petroleum, tjære, bek og asfalt — alle produkter av samme kilde — vælder op av jorden, bobler, damper, koker og sender grøngule røksøiler tilveirs som lægger sig tung og ildlugtende over landet, hvor den elfenbenshvite Bagdad ligger i bakgrunden funkende og glitrende i solen. Man forstaaer at dette sted i umindelige

„Helvedes Gap” eller „Djævelens Aandehul”.

Asfalten som vort moderne samfund nu bruker i utstrakt grad, er et av de produkter vi faar fra disse dampende gryter i Mesopotamien. Man faar den ogsaa fra Trinidad i Sydamerika, hvor den svømmer paa sjøens overflate, man finder den i Det døde hav, i Peru, i Schweiz og Elsass og den forekommer i Danemora i Sverige og ved Kongsberg her hos os. Men i de gamle bibelske egne mellem Eufrat og Tigris viser den sig i overvældende rigdom, og det er udelukkende transportvanskeligheter som har gjort at man endda bare faar en liten del av sit forbruk herfra. Baa de her i Mesopotamien og de andre steder paa jorden findes asfalten i forskjellige blandinger med andre stoffer, og efter disse blandingers art retter anvendelsen sig. Fr asfalten blandet med kalksten, pulveriseres den, lægges ovenpaa et betonunderlag og stemples fast med varme jernstøtere, men er den blandet med andre stoffer eller ren, kokes den sammen med mastiks, blandes med sand og fin grus og heldes som en sort tykflytende masse utover den gaard eller gate som skal belægges med den. Vi har jo alle set hvorledes dette

arbeide foregaar. I 1854 blev den første gate i Paris asfaltert, men der gik lang tid før man for alvor vænnet sig til at bruke det nye materiale, som paa gater med nogen stigning var for glat for hestene i regnveir. Nu, og særlig etterat færdselen i byene beherskes av automobiler, holder den paa at bli det eneraadende materiale, for den gjør kjørebane elastisk og samtidig haard, vandtæt og let at rense. Som isolationsmateriale finder asfalten ogsaa anvendelse, særlig i form av takpap og asfaltfilt. Den spiller en stor rolle i vor tids bygningsvæsen.

Maaten hvorpaa selve asfalten opstaar har man ikke fuld klarhet over. Den viser sig altid i forbindelse med petroleum og brændbare gasarter, men om dette naturfænomen stammer fra mægtige, dyptliggende kullag, om det staar i forbindelse med at der i jordens indre findes alkaliske metaller, som paavirker kulysyreforbindelser, saa der opstaar de saakaldte acetylsyrer, eller om det er et resultat av forraatning av uhyre banker av fisk og koraldyr, har man endnu ikke kunnet si med bestemthet. Vi vet bare at det er et av de ældste metaller menneskene har kjendt, endog ældre end den brændte kalk. Det var glemt og overset i Europa i aartusener. Nu anvender vi det igjen og øser av de samme gryter som Noah og fiskerne paa Genesareths sjø, Babels taarns fantaster og Babylons og Bagdads bygmestre.

Taushetens aak

Av

Amy Mac Lauren.

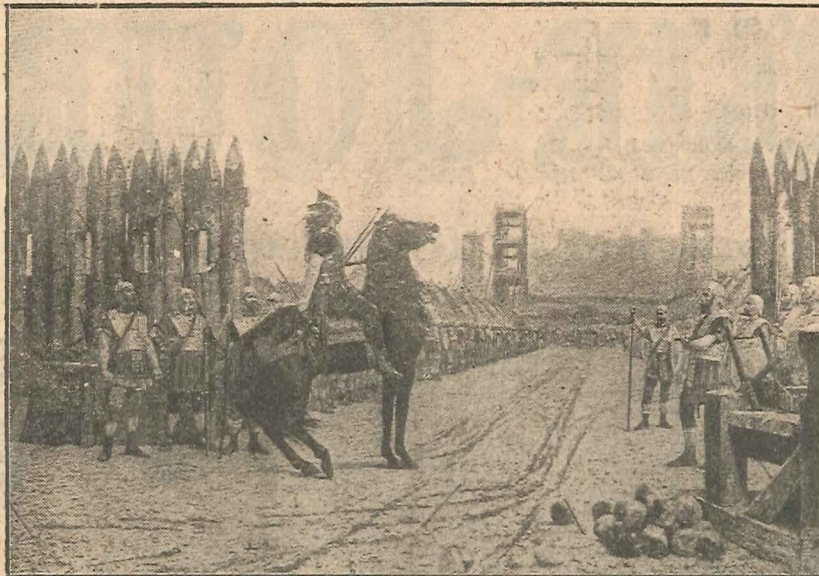
Autorisert oversættelse.

(Forts.)

Chiffon og kniplinger og draperier av brodert musselin slæpte efter hende bortover græsset; dæmpede bløte farver blandet sig harmonisk mellem hverandre. Et skjerf av ravfarvet tyll med broderte ender var faldt ned fra hendes skuldrer; hun hadde grepet det med sin ene haand og snodde det flere ganger rundt livet med den late ynde som karakteriserte alle hendes bevægelser.

Ikke en mine eller bevægelse undgik Nannys opmerksomhet, skjønt Mrs. Maynards ansigt næsten var vendt helt bort fra hende. Hun saa bare en stor fjær som laa over bremmen av hendes hat og faldt ned over de skinnende haarbukler, men allikevel kunde hun nøiagtig ha beskrevet

Miniatursamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Vecingetorix overgir sig til Cæsar Efter Henri Mottes maleri.

Han var en av gallernes stolte høvdinge som med fortvilet utholdenhet kjæmpet mot Julius Cæsar, da denne i aar 52 f. Kr. var faldt ind i Gallien, det nuværende Frankrige. Det lyktes Vecingetorix at samle Arvernerstammene og han tilføiet Cæsar flere nederlag. Tilslutt blev han imidlertid indesluttet i byen Alesia, og efter et tappert forsvar blev han tvunget til at overgi sig. Cæsar behandlet den tapre mand grusomt efter tidens skik. Han førte ham med til Rom, lot ham slæpe bagefter sin triumfvogn og lot ham derpaa henrette i aaret 46 f. Kr.

uttrykket i de straalende øine som bedende var fæstet paa Jacks ansigt. Synet av hende og hendes skjønhed levendegjorde hos Nanny mindet om fortidens elendighet. Hun følte blodet storme gjennom sine aarer og hver nerve i hende var spændt. Kampinstinkt vaaknet i hende, og nu hadde hun et vaaben at kjæmpe med som hun ikke hadde hat før. Instinktmaessig la hun armen om det lille legeme som hvilte ved hendes bryst. Jacks ord den foregaende aften lød endnu i hendes ører:

„Jeg elsker dig tusen ganger høiere nu da du er mor til mit barn.”

En følelse av stolthet og glæde fik hendes hjerte til at banke hurtigere da hun nu lot sit blik hvile paa det lille blomsterprydete hode.

Hun rettet sig op med en ny værdighet som ikke hadde noget tilfælles med hendes tidligere trods, og hun holdt øinene fæstet paa parret som nærmet sig.

XII.

Et ubehagelig møte.

Jack var den første som opdaget Nanny. Hun saa ham se op og av den forandring som foregik med hans ansigt skjønnte hun at han hadde set hende.

Mrs. Maynard la ogsaa merke til denne forandring. Et øieblik i forveien hadde han set træt og blek ut. Nu saa hun hans pupiller utvide sig og blodet strømme op i hans ansigt, og hun vendte sig for at se hvad det var som hadde tiltrukket sig hans opmerksomhet.

Hun saa tydelig de to skikkelser, for hun var kommet dem ganske nær inden hun hadde opdaget dem; men det var som om hun ikke øieblikkelig oppfattet betydningen av situationen.

Hendes overraskelse over at træffe Jack paa Pittivie hadde været grænseløs, men hun hadde ikke vist det. Hun hadde hilst paa ham som paa en gammel ven og da selskapet var brutt op for at spasere til ruinene hadde det forekommet saa naturlig at disse to gik sammen og at de hadde arrangert de slik at de var kommet et stykke forut for de andre.

Det forekom Jack at den anledning han

hadde ønsket sig nu var git ham; men det var kommet saa pludselig at han ikke rigtig visste hvorledes han skulde utnytte den. Han hadde latt hende føre ham hvorhen hun vilde, og han hadde lyttet mekanisk til hendes indsmigrende stemme da hun spurte ham ut om ulykkestilfældet og bebreidet ham blidt at han ikke hadde latt hende vite hvor han var. Hans hjerne arbeidet hele tiden med den tanke hvorledes han skulde forme det spørsmål som han var bestemt paa at ville gjøre hende.

De hadde været alene bare nogen faa minutter. Nannys navn var endda ikke blit nævnt mellem dem. Mrs. Maynard visste ikke hvor Jacks hustru hadde været det sidste aar. Hun hadde ikke hørt om hende siden avskedsmiddagen ombord paa „Katinata” da hun med en smilende usandhet paa læben hadde sagt farvel til hende.

For det hadde været en usandhet. Jack hadde ikke bedt hende om at bli med til Skotland. Hun hadde smigret og kokettert

og han anstrengte sig til det yderste for at faa ham til at indby hende; men han hadde avfeiet hende med smilende undskyldninger og hun hadde meget godt forstaat at der bak den tilsynelatende spøk hadde ligget en uigjenkaldelig beslutning som hun ikke kunde rokke. Det hadde været den rene ondskap som hadde faat hende til at si sin lille, smilende usandhet. Nanny hadde set saa yndig og lykkelig ut i sit haab om nu at bli kvit hende, og den herre Mrs. Maynard hadde danset med sidst hadde rent ut erklært at Nanny var den yndigste kvinde han nogensinde hadde set.

Og nu befandt hun sig pludselig og uventet ansigt til ansigt med Nanny igjen, og da den første overraskelse var forbi indsaa hun at hun ikke lenger hadde at gjøre med en uerfaren, impulsiv og ubehersket ung kvinde, hos hvem hun saa let ved sine kunstgrep kunde vække skinsyke og avmægtig vrede.

Der var i disse klare rolige øine som hvilte saa fast i hendes, noget som gjorde hende forvirret og forlegen og ved synet av barnet hadde hun en fornemmelse som om nogen hadde slaat hende i ansigtet.

Det lignet saa paafaldende sin mor — der kunde ikke være tvil om i hvilket forhold de stod til hverandre. Og Jacks stive, tvungne væsen! Scenen behøvde ingen forklaring.

Evelyn Maynard var en god skuespillerinde, men hun blev overrumplet denne gang. Hun handlet for hurtig, uten at tænke sig om. Hun gik frem mot Nanny med utstrakt haand og utsatte sig for en krænkende avvisning.

Men det skedde ikke. Nannys selvbehersekelse reddet situationen. Den kunde være blit meget pinlig eller latterlig melodramatisk. Men den blev ingen av delene. For en tilfældig iagttager vilde det hele ha set ganske naturlig ut. Det saa ikke engang paafaldende ut at Nanny undlot at ta den utstrakte haand, for hun var optat av at holde paa barnet.

Av en eller anden grund fik det et usedvanlig anfald av skræk; det kastet sig ind til hende og gjemte ansigtet ved hendes skulder.

Jack hadde set Nanny i mange sinds-

stemninger, men aldrig som nu. Han vilde saa gjerne ha skaanet hende for denne ildprøve, og han var forberedt paa at staa ved hendes side, men han følte at hun var sterkere end han, og stilheten i hendes styrke holdt ham taus.

Hun hadde ikke set paa ham en eneste gang og dog visste han at hun tænkte paa hans følelser og ønsket at dette møte skulde overstaa uten at saare ham for meget.

Kontrasten mellem de to kvinder slog ham. — Mrs. Maynards late ynde hadde forlatt hende. For at dække over sin nervøsitet snakket hun uavbrutt — noget

sentimentalt nonsens om barnet — det pinte Jack og fik ham til at bite tændene sammen.

Nannys optræden var meget rolig og behersket. Hun lyttet høflig til de vakre talemaater som blev ødslet paa hende, men hadde hele tiden et klart og aarvaakent glimt i sine øine. Mrs. Maynard utgød sin begeistring over barnet og kom med blide bebreidelser over at hun ikke hadde faat vite noget om dets eksistens.

„En slik gammel ven som jeg,” sa hun henvendt til Jack, hvis taushet var saa litet opmuntrende at hun skyndte sig at forandre samtaleemne og begynde at snakke om Pittivie og det merkelige træf at hun netop opholdt sig hos nogen venner av Brewsters. Hun talte om alt om hverandre indtil hun kunde gjøre ende paa denne situation som fik hende til at føle sig mer ilde tilmode end hun noensinde før hadde følt sig.

Nanny ønsket ikke at forlænge møtet. Bak hendes ydre ro laa et feberagtig ønske om at gi Jack den anledning han ønsket, og den tvang hun paatok sig begynde at merkes. Da Mrs. Maynard bøide sig frem og vilde klappe barnet som stadig holdt ansigtet gjemt ind mot sin mor, trak Nanny sig raskt tilbake.

„De har ikke lyst til at se litt mer av ruinene,” sa hun og tvang stemmen til at lyde naturlig. „Pittivie er et meget interessant gammelt sted.”

„Det er prægtig!” utbrøt Mrs. Maynard. „Det sa jeg netop til Jack da vi opdaget Dem sittende her.”

Hun hadde slet ikke sagt noget slikt, og i det øieblik hun uttalte denne usandhet saa hun rynkene i Jacks pande bli dypere.

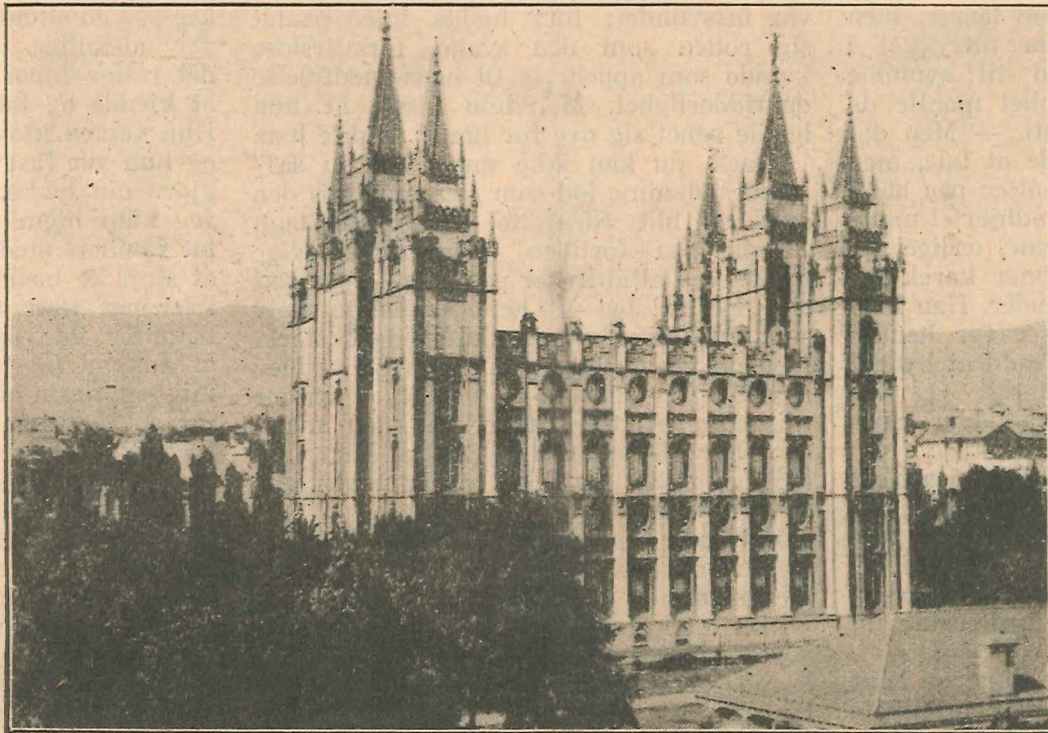
Hvorledes i alverden var det hun bar sig ad? tænkte hun. Hun ødela jo alt. Hun sa mange usandheter, men aldrig overfor Jack. Og hvis hun blev længer inderfor synsvidden av Nannys rolige, klare øine vilde hun begaa endda flere dumheter.

„Kanske det er bedst vi gaar videre,” sa hun nervøst. „Jeg er sammen med et selskap, som De kanskje vet. Vi møtes naturligvis senere!” Og idet hun mumlet nogen konventionelle talemaater samlet hun sit skjert om sig.

Jack fulgte hende og Nanny lot dem gaa nogen skridt fra det sted hvor hun sat uten at si noget. Men saa ropte hun:

„Jack!”

Han stanset og vilde gaa tilbake, men

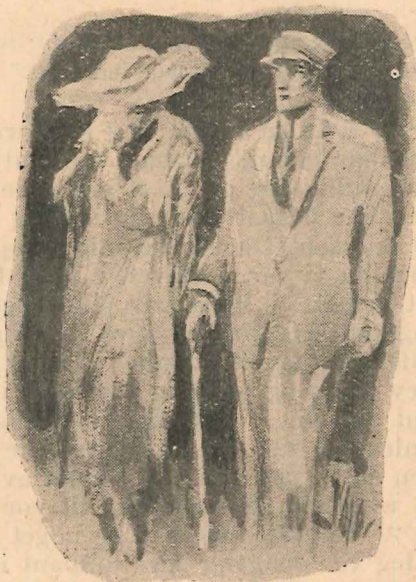

Fra mormonernes vidunderland: Templet i Saltstjaden.

Man kan ikke frakjende mormonerne en viss sans for det monumentale og fantasifulde. De to bygninger, Tabernaklet (skilpaddeskallet, hvorunder der kan sitte 12.000 mennesker) og „templet” som sees her, er i form og stil og utførelse saa dristige at der skal ovenkjøpet en temmelig eksentrisk amerikansk hjerne til at finde paa dem. Man fortæller at de gode gamle ægyptere brukte 30 aar til at bygge den store pyramide; mormonerne brukte 40 til at bygge templet — et tal som straks gir en anelse om bygningens storsagenhet. Den maaler 75 meter i høiden, 56 meter i lengden og 33 meter i bredden. Huset er opført av granitblokker som er slæpt hit fra fjeld som ligger 30—40 kilometer borte; det hele er „ildfast” idet de 2½ meter tykke murer er av hel granit, likesom alle skillevegger, tak og søiler er av sten. Ved grunden har murene en tykkelse av 5 meter. Grundstenen blev lagt i 1855 og templet fuldført i 1895. Det kostet millioner kroner.

hendes øine sa ham at det var ikke det hun vilde.

„Jeg tror ikke jeg kommer hjem til te,” sa hun. „Vil du være saa snil at si Lulu det. Hun vil nok forstaa det.”

Taarene blev stille tørket bort med et knipling-lommetørklæ.

„Jeg skal si hende det,” svarte han.

Kanske gjenkjendte barnet hans stemme. Det løftet hodet og saa over morens skulder. Det holdt blomsterkransen knuget i sin lille haand og med en fornøiet latter kastet det blomstene fra sig slik at de faldt like ned for Jacks føtter.

„Min datter rammer godt,” sa han alvorlig idet han bøide sig for, at ta op kran-

sen. Saa gik han videre med den i haanden.

Med et lettelsens suk saa Nanny det sidste glimt av Mrs. Maynards ravgule skjert idet hun snudde om et hjørne.

Hun trykket barnet ind til sig.

„Du er en liten vel-signet skat,” mumlet hun. „Han har tat dine blomster med sig. Hun skal kjæmpe haardt for at faa ham tilbake. Vi har hjulpet til alt hvad vi kan, baby.”

Mrs. Maynard gik videre med bøiet hode og graat sagte mens hun gik. Det var ikke en uklædelig graat og taarene blev sagte tørket bort med et knipling-lommetørklæ før de naadde hendes kinder.

Jack hadde ofte set hende graate. Det hadde altid faat ham til at føle sig som et uhyre og som om han paa en eller anden maate var ansvarlig for hendes taarer.

Men dennegang var han sig bevisst at hendes taarer irriterte ham i den grad at han tok lommetørklædet fra hende og rev det istykker.

Hans nerver var endda ikke kommet til ro efter det shok han hadde faat ved ulykkestilfældet. Han stod nu overfor en krise i sit liv, en krise hvorav hans egen og hans kjæres lykke avhang, og han behøvde al sin styrke for at kjæmpe den igjennem. Hans mandighet oprørtes over at skulle la sig ødelægge av en graatende kvinde.

Han gik og prøvde at bli herre over sig selv før han talte. De gik i retning av slottet, men det var den del av det som sjelden blev benyttet. Ugræs og nesler vokste mellem grener og krat. Fra en av murene skjød et delvis forfaldent taarn frem og rundt om det hang efeu i tette klynger. En træbænk stod op mot muren. Det var et ensomt sted og Jack visste at selskapet fra slottet allerede hadde passert dette sted og efter al sandsynlighet ikke vilde komme igjen.

„Evelyn,” sa han kort. „Der er noget jeg maa si dig før vi vender tilbake til de andre. Vil du sette dig her og høre paa mig etpar minutter?”

Hun adlød med en ydmyghet som hadde samme irriterende virkning paa ham.

Hun lot ham ikke faa det første ord. Hun pleide alltid at faa herredømmet over ham naar hun appellerte til hans følelser og hun vilde ikke tro paa at hendes magt over ham var forbi.

„Jack,” sa hun med sin lave, vibrerende stemme som han avskydde at høre. „Det var næsten mer end jeg kunde bære. Det kom saa uventet, saa pludselig. Og synet av barnet — dit barn!”

Hun presset haanden mot hjertet.

„Det mindet mig saa grusomt om min egen ensomhet — om alt det jeg er avskaaret fra i livet! Om den lykke jeg aldrig skal kjende —”

Hun sænket stemmen saa den blev hviskende.

„Og hvorledes kunde det ikke ha været! Aa, Jack, naar jeg tænker paa de dager som er gaat — paa det lykkelige aar da vi var forlovet! I sammenligning med det synes nu mit liv at være en mørk, øde tomhet!”

Hun holdt hændene for øinene, ikke fordi hun ønsket at skjule sine tårer, men hun vilde ubemerket iagttå uttrykket i hans ansigt. Hentydningen til svundne dager og til hendes ensomhet maatte da absolut vække hans sympati. — Men der kom intet svar. Han prøvde at tale, men ordene blev sittende fast i halsen paa ham. Han var en ædelmodig og godhjertet mand — ædelmodig med den jevne, ærlige oprigtighet som kanskje er mer karakteristisk for mænd end for kvinder. Han hadde aldrig søkt efter motiver for hendes opførsel. Han hadde alltid trodd at hendes venkap for ham var oprigtig. Og dog — nu visste han ikke hvad han skulde si.

Men saa kom han til at huske paa Nannys ord — den jevne, likefremme maate hvorpaa hun hadde stillet ham det valg han maatte gjøre, for øie — og de ledet ham ut av det væv av bløte, indsmigrende talemaater som Mrs. Maynard søkte at omgi ham med.

Han rettet sig op. Han visste at hans stemme lød håard og kold, men han kunde ikke gjøre for det.

„Evelyn,” sa han. „Du er jo min ven? Det har du sagt til mig saa ofte. Min ærlige, trofaste ven, ikke sandt?”

„Hvorledes kan du spørre om det?” mumlet hun. „Du vet jo at jeg vilde — vilde opgi alt for din skyld.”

„Hysj!” sa han bydende. „Det maa du ikke si!” Saa tilføiet han mildere: „Jeg ønsker du skal opgi mig. Jeg kan ikke lenger være din ven. Jeg ber dig om at la mig gaa ut av dit liv som om jeg aldrig var traadt ind i det.”

XIII.

Mrs. Maynard aabenbarer sin sande karakter.

Betydningen av den unyttige usandhet som var kommet saa let over Mrs. Maynards læber hadde ikke været spildt paa Jack og han iagttok hende nøie mens han talte.

Han saa at der foregik en paafaldende forandring med hendes ansigt. Den kom og gik hastig, som et advarende glimt fra et fyrtaarn gjennom mørket.

Han gyste uvilkaarlig tilbake for det han hadde set. I det korte øieblik hvori hun hadde forraadt sig selv faldt skjællene fra hans øine og han saa hende som hun virkelig var.

En slet naturs skamløshet stod malt med flammestaver i hendes vakre ansigt som var fortrukket av vrede.

Han følte sig grepet av avsky blandet med en utholdelig følelse av ydmygelse. „Blind! Blind! Blind!” Nannys ord lød som hammerslag i hans ører. Og for dette hadde han ofret hende — hadde krænket hende i alt det som han hadde forpligtet sig til at ære og beskytte.

Han saa ned paa de visne blomster som han fremdeles holdt i haander. Han tænkte paa de smaa uskyldige hænder som hadde kastet dem ned for hans føtter og han lot dem falde paa jorden. De brændte hans fingrer. Han var ikke værdig til at berøre dem, og i sin selvbebreidelse følte han alt hvad Nanny hadde lidt for hans skyld.

Han hørte et dypt suk og sit navn bli nævnt med brutt stemme. Han flyttet sig længer bort fra kvinden som sat ved siden av ham, og holdt øinene fæstet mot jorden. Han ønsket ikke at se op for at opdage at det uttryk av ondskap som i

et glimt var glidd over hendes ansigt nu var forsvundet; hun hadde igjen paatat sig rollen som den svake, forsvarsløse kvinde som appellerte til hans medfølelse og ridderlighet. Mon hun visste at hun hadde røbet sig overfor ham? tænkte han.

„Jack, du kan ikke mene det du sa!” Hendes stemme lød som stemmen hos den som er blit forurettet og misforstaat. „Tænk paa fortiden! Den skrækelige byrde som altid hviler paa mig — paa mit elendige liv! Jeg —” hendes stemme skalv — „jeg bebreider dig ikke noget, Jack, men du vet hvorledes min kjærlighet blev avvist og forsmædd — og for at drukne min sorg giftet jeg mig med den mand som har ødelagt mit liv, som har vanæret mig saa jeg ikke tør la nogen ane hans eksistens.”

Der var i hendes sidste sætning en klang av fortvilelse som ikke var helt uegte. Saa blev stemmen igjen blid og bedende.

„Og dit løfte, Jack. Det kan du ikke bryte. Du lovt at bevare taushet om min usalige hemmelighet og at du vilde skjeme mig mot den skræk som hjemsoekte mig dag og nat. Du kan ikke — kan ikke bryte det løfte. Tænk paa fortiden og paa hvad du engang var for mig. Har du glemt det, Jack? Kan du virkelig ha glemt det?”

Han løftet haanden og hun vek uvilkaarlig tilbake for det strenge, haarde uttryk han fik i ansigtet.

„Jeg ber dig om at la mig gaa ut av dit liv som om jeg aldrig var traadt ind i det.”

„Der er ikke en eneste ting fra fortiden som jeg har glemt,” sa han. „For at vise dig hvor villig jeg er til at erkjende den uret jeg har begaaet mot dig vil jeg ikke skaane mig selv. Du mindet mig netop om det aaret da vi var forlovet.” Han holdt inde et øieblik. „Hvad var jeg dengang? En ung gut paa fire og tyve aar, og du var sytten og saavidt kommet ut av skolen. Jeg blev ærlig og oprigtig forelsket i dig. Jeg bad dig om at gifte dig med mig, og jeg syntes det var den vidunderligste ting i verden da jeg fik vite at du holdt av mig og din mor gav sit samtykke til vor forlovelse — for jeg var jo ikke noget godt parti. Jeg var dengang bare løytnant i hæren med nogen faa hundre pund om aaret foruten min gage og med to sunde, friske liv mellem mig og de penger som jeg arvet nogen aar senere.”

„Aa, det var en vidunderlig tid,” mumlet Mrs. Maynard. „Jeg kan næsten ikke holde ut at høre dig snakke om det.”

„Jeg har en bestemt hensigt med mine ord,” svarte Jack. „Det er meget pinlig for mig at tale slik. Jeg ønsker at det forbigangne skal være helt utslettet av baade dine og mine tanker. Vi var forlovet et aar. Mot slutningen av aaret blev mit re-

giment utkommandert, og jeg saa dig ikke paa en stund. I løpet av den tid hendte der adskillige ting. Du blev tat bort fra det rolige hjem hvor jeg hadde lært dig at kjende og tok opphold hos din tante. Hun var en klok, glimrende verdensdame, og hun var fast bestemt paa at du skulde gjøre din lykke. Det blev ikke vanskelig. Jeg kom hjem for at finde at du hadde tat London med storm. Du behøvde bare at strække haanden ut saa hadde du en frier paa hver finger. Jeg tok ikke dine triumfer ilde op fordi du forsikret mig at du var tro imot mig og at du elsket mig og ingen anden. Jeg trodde dig, og for en tid var jeg lykkelig. Saa begyndte tvilen og misforstaelsene at komme, og alting gik galt — og det var altid mig som hadde uret. Kanskje jeg var for nøieregende og ikke forstod dig. Dengang var jeg heftig og fremfusende og bar mig vel mange ganger taapelig ad. Du beskyldte mig for at flirte med andre kvinder og jeg blev sint og hævet vor forlovelse. Ja!” sa han da hun vilde avbryte ham. „Det var altsammen min skyld. Jeg husker nøiagtig alt som dengang blev sagt: At jeg bedrog dig og opførte mig avskyelig, og at det var godt du blev kvit mig. Seks uker efter blev du forlovet med Maynard. Da jeg hørte hvem det var du var blit forlovet med negtet jeg at tro det. En dranker! En spiller! En mand som ikke var værdig til at tale til en hæderlig kvinde! Hvis han ikke hadde hat saa mange penger var han blit utstøtt av det bedre selskap.”

„Du drev mig til det! Jeg var fortvilet! Hvilken værdi hadde livet for mig naar jeg hadde mistet dig? Jeg brydde mig ikke om hvad der blev av mig.”

Evelyn Maynard støtte ordene frem mellem suk og graat.

„Jeg tok skylden paa mig og nu lider jeg under følgene,” svarte Jack.

„Du overlot mig til min skjæbne,” stønnet hun. „I fem skrækelige aar saa jeg dig ikke. Jeg hørte ikke engang fra dig. Det var mer end jeg kunde bære. Hvis du ikke var kommet til mig dengang var jeg blit gal. Jeg hadde dræpt mig.”

„Du sendte bud efter mig — og jeg kom,” svarte Jack alvorlig og strengt. „Jeg fandt dig i hændene paa et sindssykt menneske som hadde spilt bort sin formue og hadde drukket sig ind i en tilstand av absolut nedværdigelse og som ikke var ansvarlig for sine handlinger. Jeg tok ham bort fra dig og frelste dig fra ham. Jeg lovt dig at jeg skulde sørge for ham saalænge han levet og at han aldrig mer skulde forstyrre din fred. Du var fri og kunde vende tilbake til verden og indta din plads der og glemme ham hvis du kunde.”

„Og dit løfte til mig, Jack! Du vet hvor jeg led under følelsen av vanæren. Jeg grudde for at folk skulde faa vite noget om den skygge som hvilte over mit liv.”

„Ja,” sa Jack langsomt, „jeg gav dig mit løfte. Dengang hadde jeg bare mig selv at tænke paa. Det er seks aar siden. Jeg vilde gjerne gjøre livet saa let som mulig fordi det laa tungt paa min samvittighet at hvis jeg ikke hadde hævet min forlovelse med dig, saa var du ikke blit gift med Maynard og vilde være blit skaanet for al denne elendighet.”

Han stanset. Nu kom den tungeste del av det arbeide han hadde foresat sig at utføre. Han hadde med vilje mindet hende om gamle dager i den tro at det vilde vække det bedste i hende.

Vilhelm II. av Oranien lander ved Brixham paa den engelske kyst med 50 skiber og 13,000 mand og fordriver den katolske kong Jakob II. den 5. november 1688.

Originaltegning av Caton Woodville. Eneproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Med en kraftanstrengelse gjorde han sin stemme fast.

„Evelyn, jeg behandlet ikke min hustru som jeg skulde. Før jeg giftet mig med hende burde jeg ha faat dig til at løse mig fra mit løfte. Det kunde ikke ha gjort dig nogen skade. Hemmeligheten vilde ha været likesaa sikker hos hende som hos mig. Jeg vil være oprigtig overfor dig — omstændighetene kræver det. Du kom imellem os. Hun vet at du har en fordring paa mig som jeg ikke kan forklare hende. Hun vil ikke komme tilbake til mig saalænge du staar imellem os. Kan du fortænke hende i det? Sæt dig selv i hendes sted, saa vil du forstaa hende. Jeg ber dig om at la mig gaa til hende og opklare alle tvil ved at si hende den enkle sandhet. Hele min lykke avhænger av det. Kan du negte at indvilge min bøn naar jeg fremstiller saken for dig som jeg nu har gjort?“

„Aa, Jack, Jack, Jack!“ klynket Mrs. Maynard. Han blev aldeles syk av at høre hende gjenta sit navn gang paa gang. „Det er haardt — saa frygtelig haardt. Skal jeg virkelig ta min tunge byrde op og vende tilbake til mit gamle liv? Hvorledes kan jeg gjøre det?“

„Det forlanger jeg ikke av dig. Jeg —“ han holdt braatt inde. Hans løfter i fortiden var kommet til at bli ham dyre; nu maatte han veie sine ord. „Jeg vilde gjerne fortælle Nanny hele historien som den er. Jeg er viss paa at naar hun hører den vil hun ikke hindre mig i at gjøre det som jeg gjorde for seks aar siden. Hun vil anse det for en menneskekjærlig handling — og det kan jeg gjøre paa en maate som ikke vil volde hende smerte.

Jeg avskyr at bringe disse pengespørsmål paa bane — men nu er det ikke tid til at vise overdreven finfølelse. Med Nannys vidende og samtykke er jeg villig til at overta bekostningen av at holde Maynard under passende opsyn. Hittil er det gaat gjennom dig. Du ønsket det — husker du det? Du sa at det gav dig et hold paa ham, og at du ønsket det skulde være helt privat altsammen. Men nu maa det indrettes paa en anden maate. Betalingen maa utbetales hvert kvartal gjennom min sakfører til den person som er ansvarlig for ham.“

Jack saa ikke paa sin ledsagerske, elers vilde han ha set hende bli likblek og faa et uttryk av skræk i øinene. Hun vendte hodet bort.

„Du har alltid været saa god,“ stammet hun. „Jeg sætter pris paa din ædelmodighet — ja, det gjør jeg. Men jeg kan ikke bære aldrig at skulde se dig mer. Ta dine ord tilbake, Jack. Tænk paa min ensomhet. Forlatt av min eneste ven —“ nu kom lommestørklædet atter op til øinene.

„Ven?“ gjentok han. Han begyndte at miste herredømmet over sig selv. „Efter det som er foregaat? Nu da du vet hvorledes forholdet er mellem Nanny og mig? Synes du ikke det er en haan mot ordet venskap at nævne det i denne forbindelse? Hvis du er min ven saa hjælp mig! Du er en kvinde av verden. Kan du ikke forstaa at jeg befinner mig i en umulig situation? Mens jeg var utenlands og Nanny levet her med barnet hos sin familie hadde det ikke saa meget at si — men nu —“

Han stanset braatt.

„Jeg sier dig hun vil ikke komme til-

bake til mig medmindre du indvilger i aldrig at se mig mer,“ fortsatte han heftig ute av stand til at beherske den harme som fylde ham. „Hvad glæde kunde du ha av et venskap som mit? Du tvinger mig til at være haard og brutal. Du gode Gud, Evelyn — hvad glæde kan du ha av en mand hvis hele liv og sjæl tilhører en anden kvinde?“

(Fortsættes.)

Et kongeskifte i England.

(Til ovenstaaende billede.)

I 1685 var Jakob II blit Englands konge. Det var ikke med glæde englænderne saa ham bestige tronen efter broren Karl II, for rigtignok var Jakob en begavet og dygtig mand og som admiral over den engelske flaaete hadde han vundet avgjørende seiere over den hollandske sjømagt, men folket var den protestantiske lære hengivent og Jakob var katolik. Han hadde lovt ikke at ville begunstige katolikkene, men da man av hans forskjellige handlinger mente at se at han brøt sit ord, og da man frygtet at han vilde gaa endda videre blev der uro i landet. Hertil kom at han som hadde giftet sig med en katolsk prinsesse av Modena, efterat hans første hustru var død, nu syntes at ville la hende faa indflydelse paa landets kirkelige forhold. En halvbror av Jakob, hertugen av Monmouth, reiste da et opprør mot ham, men opprøret blev slaat ned med blodig strenghet og Monmouth og hans tilhængere blev henrettet. Efter dette gik Jakob endda videre, og tilslutt truet det med aapent opprør. Der blev indgit krav til parlamentet om at erklære Jakob for avsatt. Underhuset gik med paa det, men overhuset negtet det. Folket trøstet sig nu med at Jakob ingen sønner hadde og at hans døtre Mary og Anna begge var protestantisk opdraget, saa den katolske æra vilde være forbi ved Jakobs død. Men da fik man vite at der var født kongen en søn, det blev paastaat at det var et underskutt kjøpt barn, og alle Jakobs fiender opsa ham huldskap og troskap og oppfordret hans svigersøn, Vilhelm av Oranien som da var statholder i Nederlandene, til at komme dem tilhjelpe. Vilhelm betænkte sig ikke, han kom med en hollandsk flaaete til kysten av Devonshire i England og gik iland ved Brixham ved Torbay den 5. november 1688. De femti skibe og 13,000 mand han hadde med sig fik han dog ingen bruk for. Alle i landet sluttet sig til ham og Jakob

flyttet uten forsøk paa motstand til Frankrike.

Englændernes mening var ikke den at Vilhelm av Oranien skulde være engelsk konge. Han var en fremmed og man vilde ikke se en fremmed paa Englands trone. Man vilde konge hans hustru Mary me. s Vilhelm selv bare skulde være prinsgemal. Men dette vilde han ikke høre tale om, og han truet med at trække sig tilbake til Holland hvis man ikke gav ham kongeverdigheten. Saa boide man sig og i 1689 blev Vilhelm kronet som Englands konge, dog ikke før han hadde underskrevet en erklæring som garanterte parlamentet alle dets rettigheter. Han var Englands konge til sin død i 1702 og han førte landet ind i mange kriger som ikke endte like lykkelig, men han hadde held til at slaa Jakobs oprørsforsøk ned og til at underkue de irske oprør. For størstedelen av folket var og blev han en fremmed, han gjorde intet for at vinde dets hengivenhet og længtet vistnok altid tilbake til Holland. Da han døde barnløs gikk tronen over til Jakobs anden datter, Anna.

Overfaldt av regnveir. Efter et maleri av Brispot.

Der har været bryllup i en liten nordfransk landsby. Vielsen er forbi og brudetoget har sat sig i bevegelse for tilfots at tilbakelægge veien til bryllupshuset. Under spøk og munterhet vandrer de glade gjester bortover den græsgrødde vei; da pludselig kommer uveiret over dem, tunge skyer trækker sig sammen, himlen aapner sine sluser og et stridt regnskyld pisker ned over de søndagsklædte mennesker. Men nordfranske bønder lar sig ikke let bringe ut av fatning. Nogen av brudefolkene søker ly bak nogen hoistakker, andre, med den staute, gamle svigerfar i spidsen, trodser uveiret og marsjerer trøstlig videre, mens brudgommen forsøker at berolige den litt ængstelige brud med det trøsterike spaadomsord at „regn paa bryllupsdagen betyr lykke“.

Byens barn.

Gamle advokat Jens Hedemark bodde i en stor, ny villa i utkanten av byen.

„Jeg vil ha det for mig selv,“ sa han naar folk i byen undret sig over at han som var en uforbederlig gammel ungar hadde lyst til at bygge et stort hus til sig alene. „Naar man er kommet i min alder er fred og ensomhet det eneste man bryr sig om.“

Og ensomt hadde han det. Han og hans gikk omkring i de store rum og hadde altfor stor plads og altfor litet at gjøre.

Siden han hadde trukket sig tilbake fra sit arbeide kom der meget sjelden gjester; bare en eller to ganger om aaret inviterte han sine ungarvenner til en utsøkt liten middag.

Men hvad freden angaar kunde det knipe. For skjønt han bodde i en utkant av byen — eller kanskje netop derfor — laa han i en evig krig med byens gutter.

Rundt om sin store have hadde han istedenfor stakit eller en hek en høi mur. Den skulde holde ham folk fra livet, saa at han kunde gaa uforstyrret og arbeide i haven — men ak. Muren fik akkurat den motsatte virkning, det fik han snart føle.

Den øvet en uimotstaelig tiltrækning paa gateguttene. Mot den kunde de klinkke, de kunde balancere oppaa den og hoppe ned fra den. Og saa det at vite at der var en sint mand paa lur efter en derinde, saa man altid maatte være parat til flugt! Der laa en stor spænding og en lokkende uhygge over muren som gjorde at ingen kjæk gut kunde holde sig fra den. Men undertiden hendte det at advokaten fik tak paa en av sine plageaander, og da blev der graat og tænders gnidning, for advokaten la ikke fingrene imellem.

Anton Hansen hadde alltid næret en voldsom forkjærlighet for denne muren. Der var spillerum for hans fantasi. Han fandt paa de vidunderligste leker og han var alltid fører for den bande av gutter som sværmet omkring advokatens havemur.

Den sidste oppfindelse var fæstningsleken. Der laa en fæstning indenfor muren, og det var en meget viktig fæstning som det for enhver pris gjaldt at erobre. I de mørke høstfæstener samledes guttene — saamange som kunde slippe hjemmefra efter aftensmaten. De var bevæbnet med bue og piler, og i mulm og mørke skulde nu angrepet foregaa.

Anton var høvding og delte sine mænd i to grupper. Halvparten av guttene skulde staa støttet mot muren, mens de andre klatret op paa deres skuldre og beskjøt fæstningen, det vil si sendte en regn av piler ind i de nærmeste frugttrær. Det gjaldt at ramme eplene og pærene og naar man hørte dumpet av frugten som faldt ned blev der stor jubel — det var forsvarerne inde paa fæstningen som faldt paa sin post.

Det var jo unegtelig det mest spændende at være bueskytter, men ogsaa det farligste; for hvem kunde vite om ikke advokaten laa paa lur derinde under muren og pludselig kunde række op og gripe fat paa en?

Der gikk imidlertid flere aftener uten at nogen blev fanget; da hendte den fjerde aften det frygtelige at Anton, selve høvdingen, blev grepet av fienden.

Han var krøpet ind i haven for at samle op pilene efter at leken var endt, og mens han lydløst snek sig omkring indimellem trærne var det han pludselig blev grepet i kraven — han var faldt i hændene paa fienden.

„Naa, endelig fanget jeg dig, din epletyv!“ sa advokaten rasende.

„Jeg er ingen tyv!“ sa Anton trodsig. „Naa, ikke det!“ sa advokaten spotten-

de. „Kanske du da vilde si mig hvem det er som gaar og stjæler mine epler?“

„Det kunde jeg kanskje, men jeg vil ikke.“

„Nei jassaa, du staar altsaa i ledtog med dem?“

„Nei, det gjør jeg ikke. Mor har alltid sagt at jeg aldrig maa stjæle eller kvarte og det har jeg heller aldrig gjort. De kan jo undersøke mig om jeg har gjemt Deres epler noget sted.“

„Du har vel ikke faat tid til det endda,“ mumlet advokaten efter endt undersøkelse.

„Hvorfor har du ellers listet dig herind, din lille kjeltring?“

„Jeg skulde gaa ind og samle op disse pilene,“ kom det litt usikkert.

„Hvad behager — piler! Skyter dere med piler ind i min have?“

„Ja, vi leker at det er en fæstning som vi skal erobre,“ forklarte Anton.

„Saa — maa jeg spørre hvem som har fundet paa den leken?“

„Det har jeg,“ svarte Anton selvbeviss.

„Ja, da forstaar jeg hvorfor der er faldt saa usedvanlig meget frugt,“ sa advokaten.

„Det er selvfølgelig dere slyngler som gaar og skyter den ned.“

„Ja, det gjælder at faa den ned, det er fiendene som falder,“ forklarte Anton. Han hadde i sin iver glemt al forsigtighet.

„Det var en høist besynderlig lek. Og det er meget uheldig at det netop skulde gaa ut over mine epler og pærer?“

„Ja — men de skal jo ned allikevel —“

„Javel — men de skal plukke ned og ikke skytes ned saa de blir støtt og ligger og raatner. Kan du ikke forstaa det?“

„Jo — men det hadde jeg ikke tænkt paa.“

Anton rynket panden eftertænksomt, og advokaten stod og betraktet ham litt i taushet. Saa tok han igjen fat paa ham.

„Men pryl har du fortjent og det skal du ogsaa faa,“ sa han barskt. „Saa lærer du kanskje at tænke dig bedre om en anden gang.“

Advokaten la ikke fingrene imellem naar han utdelte sine straffer, og kræfter hadde han; men Anton tok imot slagene uten at blunke, han var forberedt paa det værste efter kammeratenes beskrivelse.

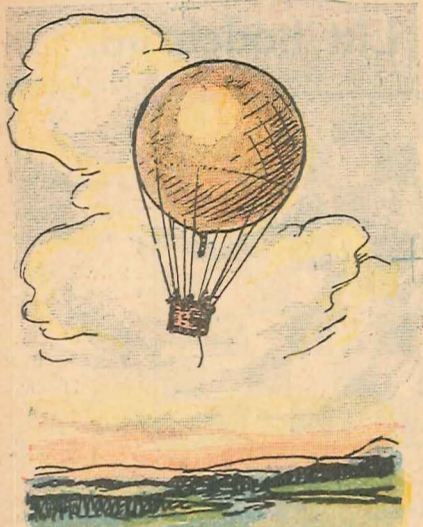
„Faar jeg ikke lov til at samle op resten av pilene?“ spurte han da advokaten hadde sluppet ham. „Nu vet De jo at jeg ikke tar eplene Deres.“

Da brast advokaten i latter. Den lød saa underlig tør og knirkende; man kunde høre at det ikke var noget han gjorde hver dag.

„En makeløs fræk og uskikkelig gut er du,“ sa han. „Men jeg maa indrømme at du mottar din velfortjente straf uten at tute som en smaapike. Naa, pluk saa sakene dine sammen og se at komme avsted med dig. Og la mig ikke træffe dig her oftere.“

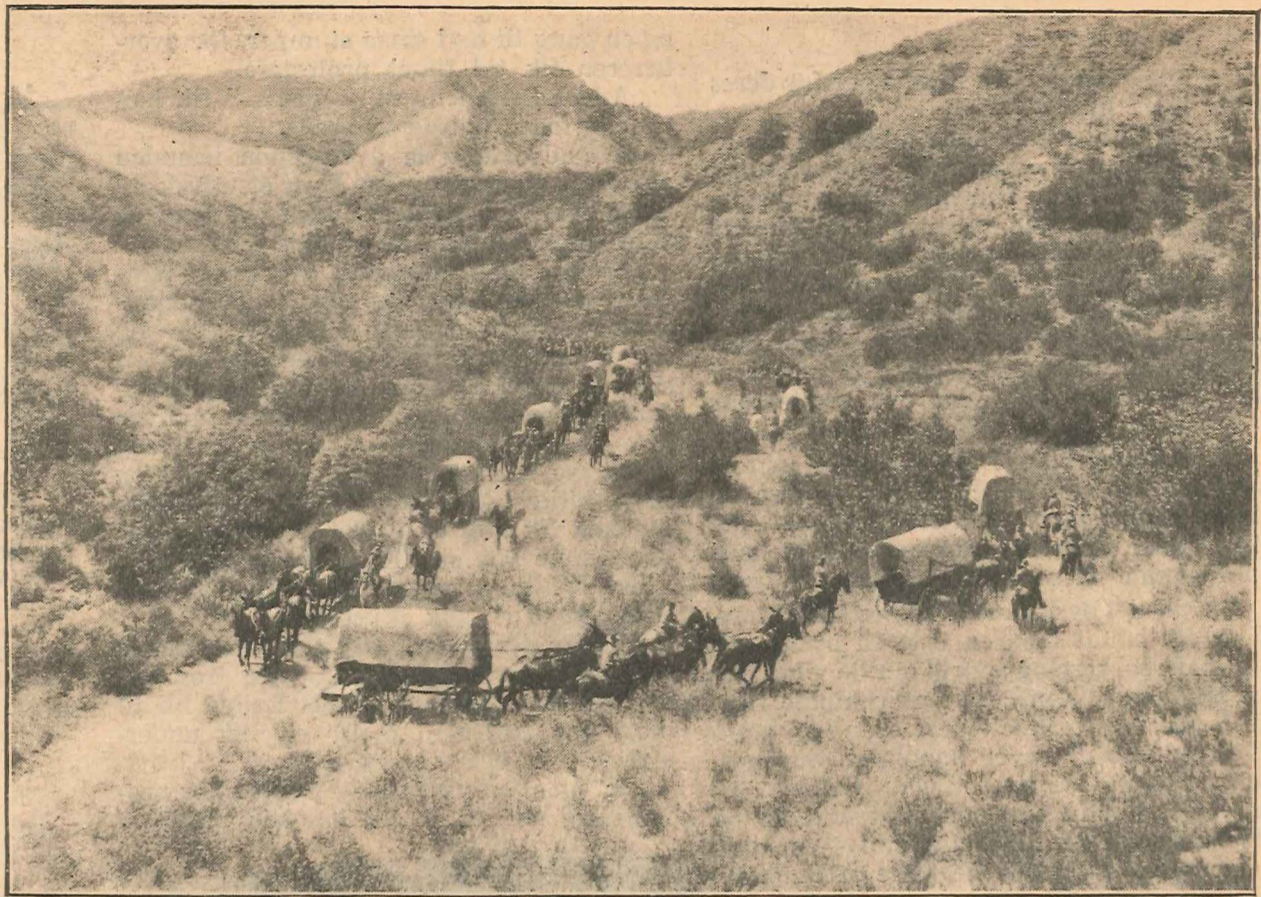
Det var Antons og advokat Hedemarks

(Fortsættes side 10.)

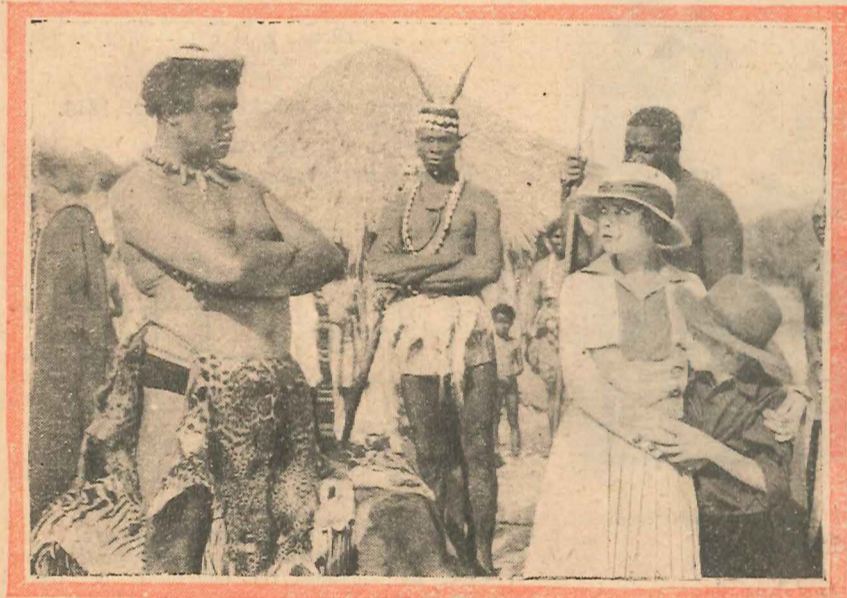

Under Afrikas hete sol.

Hele jorden er blit filmens optagelses-teater, hver egu og hvert himmelstrok faar vi se paa det hvite lerret. Her med disse billeder er vi reist til Sydafrika, til guldminenes, boernes og zulukaffernes land, hvortil Sir Wilfred Lucas har ført sin ulykkelige hustru. Hun er blit tvunget til at egte ham for sine forældres skyld, men henede hvor han forsøker at myrde hende, som kjender hans mørke forlid, falder han i kampen mot zuluerne, og efter mange eventyr lykkes det hans hustru at flygte med den trofaste og gode mand som altid har elsket hende og som nu fører hende ut til lykken. Det fængslende ved filmen er de brogede og maleriske billeder fra det halvvilde Afrika som den rummer og i hvis ramme handlingen utspilles.

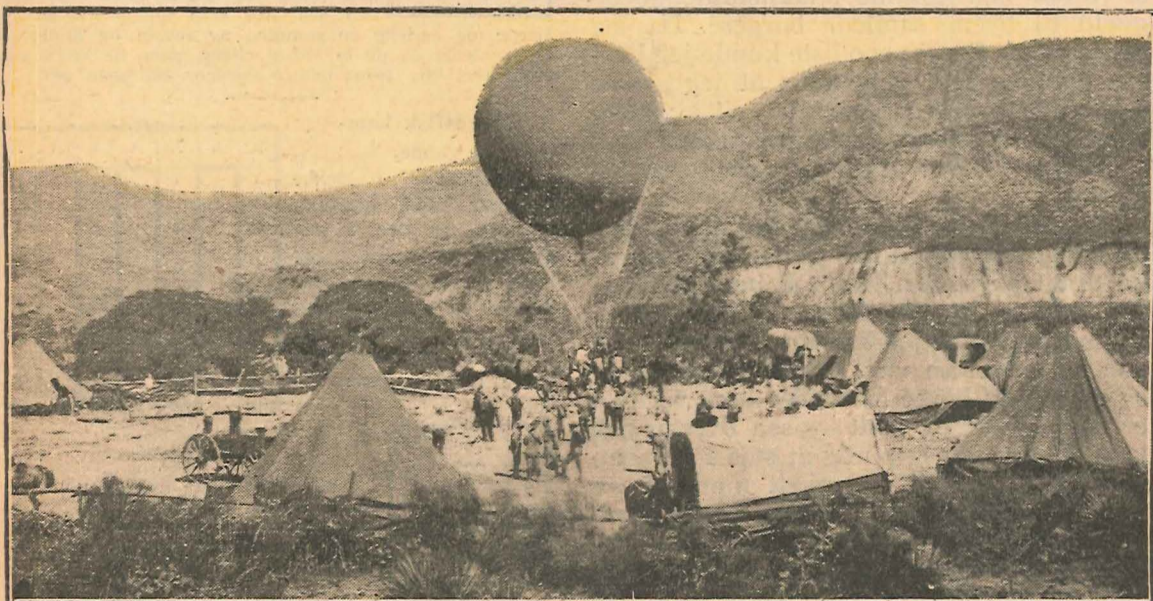
Over den vilde, blomstrende „veldt", Sydafrikas ørken, gaar et uendelig tog av seilduksvogner med trespand av muldyr foran. Ved siden av forspandene rider bevæbnede mænd, parate til at møte enhver overraskelse. Slik gik for mer end hundre aar siden de første nybyggertog fra kysten ind i landet, og slik reises der endnu paa de fleste steder i Sydafrika.

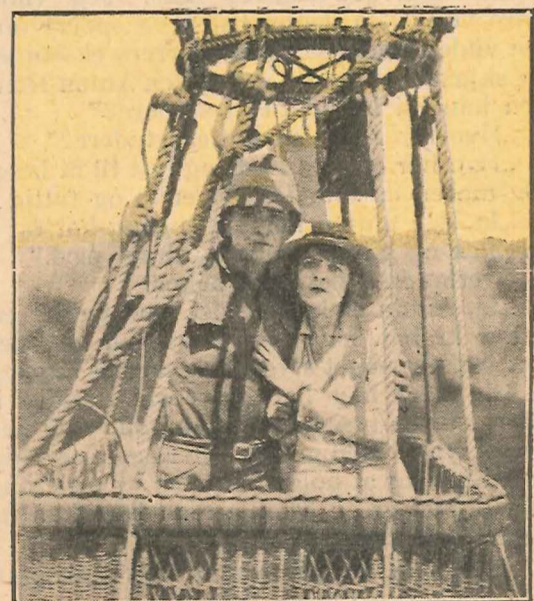
Zulukafferne har reist sig til en av sine hyppige revolter mot de engelske herskere, og Sir Wilfred Lucas' hustru og hendes lille bror er ved svik faldt i zuluhøvdingens magt. Han er kjæmpestor, tyresterk og voldsom i sit had, men ogsaa her viser den hvite races overlegenhet sig overfor den sorte. I sin uvilkaarlige beundring for den unge kvindes mod og dødsforagt negter høvdingen at følge sin stammes raad om at dræpe hende og broren.

Zuluhøvdingen har samlet sin stamme til raad og forhør i kraalen. For første gang ser man ført frem for sig levende billeder av zulukafferne, Sydafrikas vakkert byggede, kraftige folk, som baade legemlig og aandelig hæver sig høit over baade Kongonegeren og hottentotten. En virkelig kraal er valgt til bakgrund, og zulukafferne der forøvrig som alle jordens folk har lært filmen at kjende viste straks forståelse av hvad det dreiel sig om.

For at skaffe hjælp mot zuluernes skarer, som beleirer de hvite mænds vognleir, sender man op en ballon. Den skal søke at naa til Johannesburg eller til Natal. Og i denne ballon hvis blotte tilsynkomst fylder zuluerne med forbauselse og frygt lykkes det Sir Wilfreds hustru at flygte.

Sammen med sin elskede, Wheeler Oakland, flygter Sweet Lucas bort — ut til et nyt og lykkeligere liv. Og med denne ballonflugt ender den bevægede film om et drama under Afrikas hete sol.

(Forts. fra side 8.)

første møte, og der gik mange aar før deres veier igjen krydsedes.

Anton holdt sig klokkelig uten for muren. Leksene la ogsaa mer og mer beslag paa ham, eftersom han blev større og større, og der blev ikke saa megen tid tilovers til lek mer. Anton var en av de flinkeste elever paa skolen, og da han med alderen blev mer flittig holdt han med lethed pladsen som nummer en i klassen. Vildbassen Anton var trods sine talrike gale streker skolens stolthet, og da han var seksten aar tok han en meget fin middelskoleeksamen.

Nu var der blandt lærerne bare en mening om at han burde studere videre og Anton hadde nok ogsaa selv lyst, hvis det ikke hadde været en umulig tanke at hans mor skulde ha raad til at betale for ham.

Da var det overlærer Winther tok affære. Han gik rundt med en liste til byens velhavende borgere og spurte om de vilde tegne sig for et bidrag saa Anton kunde reise til Kristiania og læse videre. Han blev motat med velvilje hvor han kom. Summen vokste og vokste og det saa virkelig ut til at den skulde bli stor nok til at sikre Anton de første aar av hans studietid — navnlig naar han selv kunde begynde at tjene litt ved at gi undervisning.

Overlærer Winther hadde anvendt tre hele dager for at naa rækken rundt av honoratiores, og nu manglet han bare advokat Hedemark. Overlæreren hadde gjemt ham tilslut fordi han absolut ikke glædet sig til besøket. Hedemark hadde slike merkelige meninger akkurat stik motsat alle andres og en skarp tunge som det ikke var hyggelig at komme ut for. Desuten var hans anti-pati mot gutter vel kjendt, saa overlæreren ventet sig ikke noget gunstig resultat av besøket.

Allikevel vilde han ikke opgi det. Advokaten var byens rikeste mand og kunde simpelthen ikke forbigaas. Overlæreren ringte beslutsomt paa dørklokken og blev av husholdersken vist ut i haven hvor advokaten gik og spadde i havegangene i hvit lerretsjakke og med stor solhat paa hodet.

„Er det Dem, Winther?” sa Hedemark og blunket forundret med øinene. „Det var sandelig pent av Dem at se ut til mig.”

Overlæreren blev ganske forvirret av den uventede hjertelige mottagelse.

„Ja, jo — jeg — det var en ting jeg gjerne vilde spørre Dem om —” begynte han.

„De ser saa høitidelig ut. Skal vi gaa indenfor og snakke om det?”

„Nei tak, det behøves ikke. Jeg vilde bare vise Dem denne listen og spørre om De vilde følge disse gode herrers eksempel og skjenke et bidrag saa gutten Anton Hansen kan bli istand til at studere?”

„Hvorfor skal den gutten studere?”

„Han har et godt hode og lyst til at læse. Og moren er som De vet enke og fattig.”

„Ja, den gutten har jeg engang hat fat i herinde og git en ordentlig dragt pryl.”

Overlæreren bet sig i læben.

„Ja, Anton er kanskje det man kalder en vilter krabat. Men han er en snil gut, det vet jeg. Og noget stygt eller uærlig har jeg aldrig hørt han har gjort sig skyldig i. Moren er en hæderlig og bra kone som har været enke siden gutten var to aar, og altid kjæmpet for at holde ham pen og ordentlig klædt. Det er en familie man ikke kan ha andet end glæde av at hjelpe.”

„Hm, hm, sa advokaten eftertænksomt. „Maa jeg faa se paa listen?”

„Ja, det er byens bedste navn — det vil si alle som har raad til at hjelpe.”

Advokaten lot øinene gli nedover listen — saa rev han pludselig papiret tvers over

og en gang til og i smaa stumper, før overlæreren fik tid til at protestere.

„Advokat Hedemark — det —” fik han endelig frem, hørød av vrede.

Men advokaten la avvergende haanden paa hans skulder og der kom et uttryk av hjertelighet i hans ansigt som overlæreren aldrig kunde huske han hadde set før.

„De har ment det godt, overlærer Winther,” sa han, „og jeg maa be Dem undskylde at jeg rev listen istykker. Men jeg saa for mig saa tydelig hvorledes slik en stakkars guts liv vilde forme sig i fremtiden. Taknemmelighet til alle sider, ydmyge buk etc., fordi alle de store herrer hadde været saa naadige at ta sig av ham, fattige kryp. Altid skulde han ses efter i sømmene om han fik nok ut av det, og aldrig vilde han kunne føle sig fri og uavhengig. Nei, kjære Winther, gutten er sandelig for rank i ryggen til en slik skjæbne.”

„Ja, fra den siden har jeg sandelig aldrig set det,” sa overlæreren, „og jeg tror heller ikke De har ret i at det kunde bli til plage for gutten at motta en slik understøttelse fra byens borgere.”

„Ja, men jeg vet det — for jeg har prøvet hvad det vil si. Jeg har selv været et

„Ja, vi leker at det er fæstning som skal erobres!” forklarte Anton.

slikt 'byens barn', og jeg har faat mit liv forbitret av det.”

„Men De har opnaadd en god stilling og faat anvendelse for Deres evner.”

„Javel — men jeg ønsker imidlertid ikke at Anton skal komme i taknemmelighetsgjæld til byens samlede borgere. Da jeg rev istykker Deres pene liste kunde jeg like-saa godt ha sagt det straks at jeg gjerne selv vilde overtta gutten, det vil si: være alene om at bekoste hans utdannelse.”

„De — vil De?” spurte overlæreren bestyrtet.

„Ja, det vil jeg gjerne faa lov til. Jeg har som sagt engang git den gutten en forsvarlig dragt pryl. Men han tok imot straffen uten at ynke sig eller be om forladelse som de andre guttene jeg har hat fat paa. Siden har jeg næret en viss interesse for gutten og da jeg nu hører hvorledes hans forhold er — ja, kort og godt — saa overtar jeg ham. Det er aldrig pinlig at staa i taknemmelighetsgjæld til en enkelt mand, fordi man har den chance at kunne betale gjælden tilbake igjen — ikke materielt men med hengivenhet og kanskje kjærlighet. Det kan man derimot aldrig overfor en hel by. — Og saa er det en tilfredsstillelse for mig at jeg kan la en anden dra nytte av mine egne bitre erfaringer.”

R. F. R.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1815.

Av V. Holst, Kjøbenhavn. (D. Wochenschach 1905.)

Sort: K, 4 B = 5 br.

Hvit: K, T, 2 S, L, 6 B = 11 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1816.

Av W. A. Shinkman, Amerika. (Alain C. Whites „Classification of Two-movers“ 1911.)

Sort K = 3 1 br.

Hvit: K, 2 T, 2 S, 2 B = 7 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

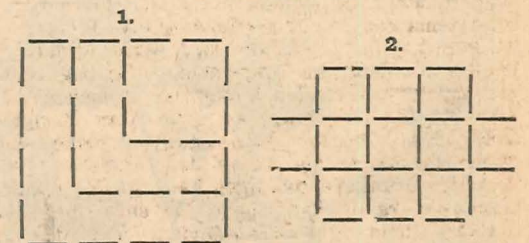
Løsning av schakoppgave nr. 1812.

1. c2 - c4, Ta4 x c4. 2. Dc1 x f4 †.
1. „e4 - e3. 2. Tg3 x e3 †.
1. „ellers. 2. Dc1 - d2.

Løsning av schakoppgave nr. 1813.

1. e2 - f4.

Løsning av fyrstikoppgavene i forr. nr.:

Løsning av regneoppgavene i forr. nr.:

1. 151. 2. 47.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

R	O	S	E
O	M	A	R
S	A	G	O
E	R	O	S

Beregningsoppgave.

Antallet av de fiksstjerner som er synlige for det blotte øie paa den nordlige hemisfære lar sig bestemme ved hjelp av følgende angivelser. Summen av de fire sifrer i tallet er 7. Summen av det første og fjerde er tre ganger mindre end de to midterste cifre, naar man betrakter dem som et tocifres tal; differensen mellem første og tredje ciffer er dobbelt saa stor som mellem andet og fjerde, og endelig er summen av første og andet lik en fjerdedel av de to sidste cifre, naar de læses som et tocifret tal. Hvor mange stjerner kan man se?

Geografisk kamgaade.

Bokstavene i denne kamfigur skal omstilles saaledes, at der i den øverste vandrette rad læses navnet paa en verdensdel og i de fire lodrette rader navnene paa 4 stater som er beliggende i samme verdensdel.

A	A	A	A	A	A
A	A	B	D		
D	E	I	I		
I	K	L	M		
M	N	N	N		
O	O	Æ	R		
R	R	U	Z		

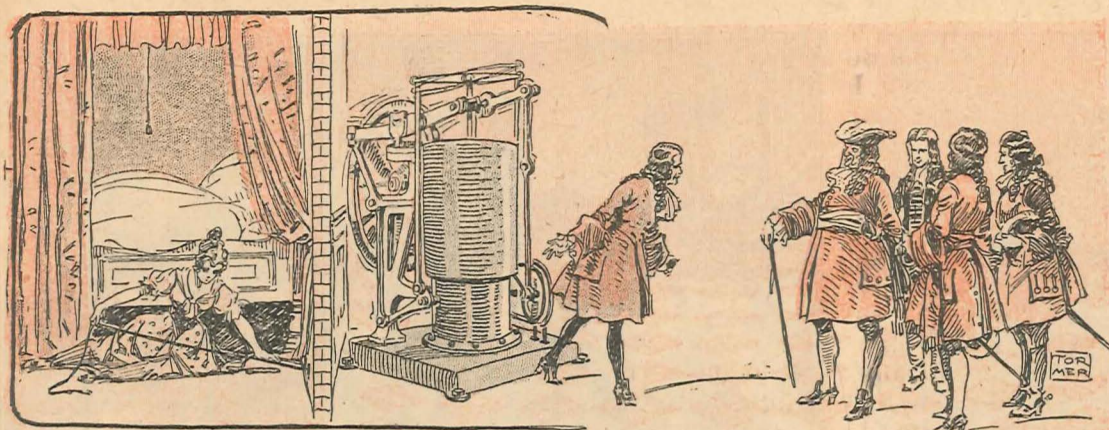
1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

Talkvadrat.

Tallene i denne kvadrat skal ordnes saaledes at der i hver lodret og vandret samt i de to diagonalrader dannes summen 34.

Stavelsegaade.

I vor nervøse, forhastede tid vist alle de første vil være; et tal er den sidste, og barn maa med tid i skolen dets egenskap lære. Det hele kan lyde saa vittig og flot, men slutter som oftest dog inde litt spot.

Det hele var bedrageri. Mens Beszler præsenterede sin evighetsmaskin for de fornemme herrer, laa Anna Mauersberger inde i værelset ved siden av og trak i en snor, som satte maskinen i bevægelse.

Mirakelmandens evighets-maskine.

Det er omtrent to hundre aar siden at Elias Beszler en vakker sommerdag kom gaaende bortover en bøhmisk landevei. Han var klædt i en gammel rytterkappe, hadde sandaler paa føttene, svingte med en knortekjep i haanden og hadde hodet dækket av en lue. Naar han engang imellem tok luen av for at tørke svetten av panden saas det at han var kronraket. Han hadde altsaa været munk. Det var ikke lenger siden end at han endnu fra en bakketop kunde se det kloster han hadde forlatt. Da munkene drev ham ut av det var det hans eventyrliv og landeveisliv begynde.

Fra hvilken liten schlesisk eller bøhmisk landsby Elias Beszler stammet, vilde det være vanskeligst nu at anstille undersøkelser om. Man vet bare at han var født i 1680 av bondemennesker, at han hadde anlag for matematik og mekanik, og at han derfor kom til latinskolen. Da han var sytten aar rømte han fra skolen og streifet landet rundt. Han ernærte sig ved alt mulig, som urmaker og maler, som musiker og landmaaler, som stjernetyder og skorstensfeier, som glassliper og brøndborer. I slutningen av det syttende aarhundre kjendte man mange av denslags fingernemme og begavede vagabonder. Undertiden kunde det jo hende at man var litt for fingerrap, og saa kom øvrighetens folk. Elias Beszler kom ogsaa i knipe engang, men han klarte sig ut av den og søkte ind i et kloster. Munkene tok imot ham, ga ham kutte og sandaler, raket hans hode og satte ham til at kalke cellene og rense brøndene. Men den gamle Adam kom op i ham, bønderne klaget til prioren, og man tok kutten av Elias og jaget ham ut. Han plystret fornøiet og gik bortover de landeveier hvor han var saa godt kjendt. Nu gik han ind gjennem Bøhmen og det østerrikske land.

Elias Beszler paastod at han kjendte alle medicinske og guldmakeriets hemmeligheter. Da han en vinter hadde vondt for at berge livet hadde han latt sig hverve til den keiserlige hær, men da han syntes korporalens stok falt for tungt og for ofte paa hans ryg, deserterte han. Paa sin flugt

frelste han en mand fra at drukne i en brønd, manden var en guldmaker, og som tak for at Elias hadde frelst hans liv indviet han ham i de hemmelige kemiske videnskaper. Elias optraadte nu som vandrende kvaksalver, praktiserte først paa kvæg, saa paa bønder og derpaa oppe i høiere kredse, kaldte sig med det fornemme navn Orssyreus og hadde saa meget held med sig at

En sommerdag kom Elias Beszler vandrende bortover en bøhmisk landevei.

han kom til at ledsage en adelsmand til Italien. Her saa han i et kloster et mekanisk stekespid som syntes at dreie sig av sig selv, og han faldt dype tanker over det. Stod han ikke overfor en løsning av evighetsmaskines problem: Perpe-

tuum mobile? Han drog videre op gjennem Tyskland, var umaker, stærstikker, solgte kjærlighetsdrikke og livseliksirer og var markskriker, men evighetsmaskinen stod ham stadig i hodet. Midler til at forsøke paa at lage den hadde han ikke; ofte fik han bare pryl istedenfor penger, naar han hadde været uheldig med sin lægekunst. Men da kom et lykkelig tilfælde ham tilhjelpe. Da han en dag kom til en by i Sachsens Erzgebirge fik han vite at byens læges eneste barn, en ung pike, laa for døden. Hendes far kunde ikke redde hende, og saa tilbød Elias sig. Hvorledes det end gik til, nok er det, datteren kom sig, og av taknemlighet giftet hun sig med ham og bragte ham i medgift otte tusen dukater.

Nu var Elias kommet paa sin grønne gren og han kunde gi sig ikast med evighetsmaskinen. Der var dengang „Otte hemmelige kamre i naturvidenskaben bygning,” sa man. De otte kamre het: Lapis philosophorum (De vises sten), Liquor Alkahest (væsken som opløser alle stoffer), kunsten at gjøre glas bøielig, det evige lys, vinkelens tredeling, havets astronomiske linje, cirkelens kvadratur og perpetuum mobile (evighetsmaskinen som bevæger sig av sig selv uten ydre kraftaavirkning). Det var den sidste opgave han vilde søke at løse, og i 1712 ser man ham da ogsaa i Gera utstille sin første maskin. Den var 2½ Leipzigeralen i høide og kunde løfte nogen kilo i veiret. Mange nysgjerrige mennesker strømnet til, man roste meget den sindrige maskin, men man nærret tvil om at den kunde utføres i større maalestok. Elias bygget saa en større paa 5 alen, som i et minut gjorde 50 omdreininger og løftet 20 kilo sten nogen favner i veiret. Ogsaa den blev rost og ingen ante at der var noget bedrageri ved den. Der kom rigtignok endel mekanikere som selv hadde søkt at løse problemet og de hvasket om at der maatte være en ydre kraft, men bevise noget kunde de ikke. Derimot blev der rettet mange spørsmal til Elias: om han var villig til at vise maskinens indre frem for de høie potentater, om maskinen taalte kulde og om han hadde opfundet den alene som et ærlig, kristent menneske, eller om han hadde faat hjelp av onde aander. Det ser ut til at spørsmalene efterhaanden er blit saa nær gaaende at de har generet ham, og da man saa ovenikjøpet vilde beskutte hans maskin og dermed satte ham i klasse med omvandrende skuespillere, pakket han sammen og drog atter ut paa markeder og landeveier som stærstikker, kvaksalver og kvægdoctor.

Da syntes lykken atter at smile til Elias. Landgreven Karl av Hessen-Kassel, en begavet, men litt godtroende mand lot ham kalde til sit hof. Landgreven var selv litt av et mekanisk geni, og det var bl. a. ham som indkaldte Denis Papin til Marburg og sammen med ham søkte at nytte dampmaskinen praktisk. Elias Beszler-Orssyreus oppstillet nu en ny evighetsmaskin paa slottet Weizenstein, og den var slik indrettet at den kunde gaa ustanselig bare et hjul blev sat i bevægelse. Før at være sikret mot bedrageri, fortaltes der, var der oppstillet soldatervakt i alle de tilstøtende værelser, og hvergang man forlot salen hvor maskinen stod blev dørene forseglede. Hvilke hemmelige kræfter det var som bevæget maskinen vilde Elias ikke fortælle, og hver gang landgreven trængte ind paa ham, blev Elias enten syk eller ga sig til at reparere paa maskinen. Han fik tredive dobbeltthalere om dagen i underhold og han vilde naturligvis trekke det ut saalænge som mulig med at la sit bedrageri avsløre.

Før selvfølgelig var det et bedrageri. Fra maskinen gik hemmelige tauer under gulvet ind til et sideværelse, og her sat Elias' medhjelpere. Det var snart hans kone, snart hans bror Gottfried, men oftest en pike som het Anna Rosine Mauersberger som trak og dreiet i tauene og hjulene, og da man hvert øieblik maatte være forberedt paa at der kom besøk for at se maskinen arbeide, var

det nødvendig bestandig at trække og dreie. Undertiden maatte Anna Rosine ligge under Elias' seng og forrette det hemmelige arbeide. Broren Gottfried blev snart lei av det hele, og da han frygtet for at bli hængt for bedrageri mot en landsfyrste rømte han. Elias hadde truet sin hustru med de frygteligste straffer hvis hun røbet ham, og hvad Anna Rosine angik lot han hende underskrive de frygteligste eder paa aldrig at ville røbe ham. En gang imellem tok han hende av sides, skjøt av etpar pistoler om ørene paa hende og truet hende til at underskrive nye edsformulærer. Allikevel formaadde hun ikke at holde tæ, og hemmeligheten kom ut. Landgreven tok dog saken mildere end man hadde ventet. Kanske var det fordi han ikke selv vilde ha latteren imot sig, kanske var det ogsaa fordi han i Elias virkelig hadde set et mekanisk geni. Han lot ihvertfald det rygte utbre, at maskinen var blit tat ned fordi man frygtet den skulde skade vind- og vandmøllerne i deres næring, og i mange aar, helt til sin død i 1730, lot han Elias faa en aarlig understøttelse. Efter landgrevens død blev Elias kastet i fængsel som en bedrager, men han klarte sig ut av det igjen, og i 1738 finder man ham ifærd med at offentliggjøre to nye, store opfindelser. Den ene er et springvand som uten ydre kraft staar op av et ganske stille vand, den andre kalder han „Den ved almægtige mirakler beseirede Neptunus”, og den bestod i „Et skib som ved hjelp av en maskin kan gaa ned paa havets bund, skjule sig der, angripe andre skib og likeledes berge

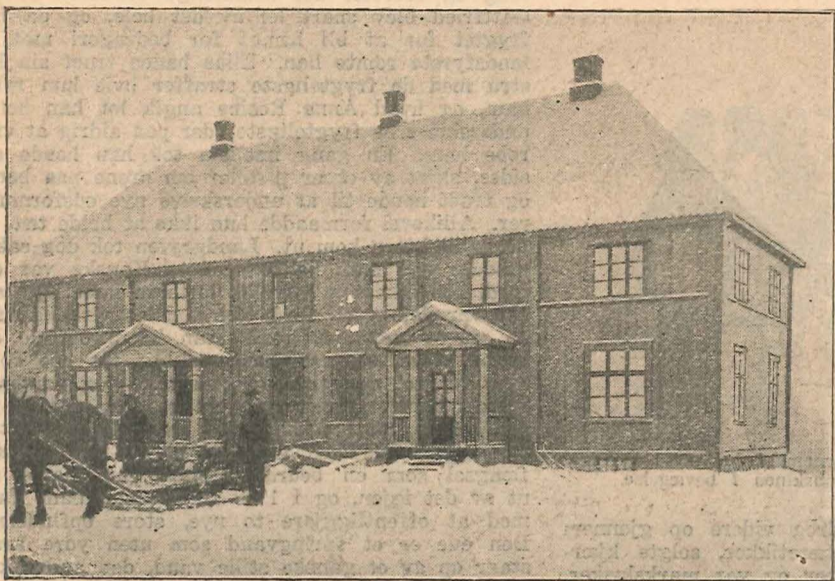

En gang imellem tok han hende av sides, skjøt av etpar pistoler om ørene paa hende og tvang hende til at underskrive.

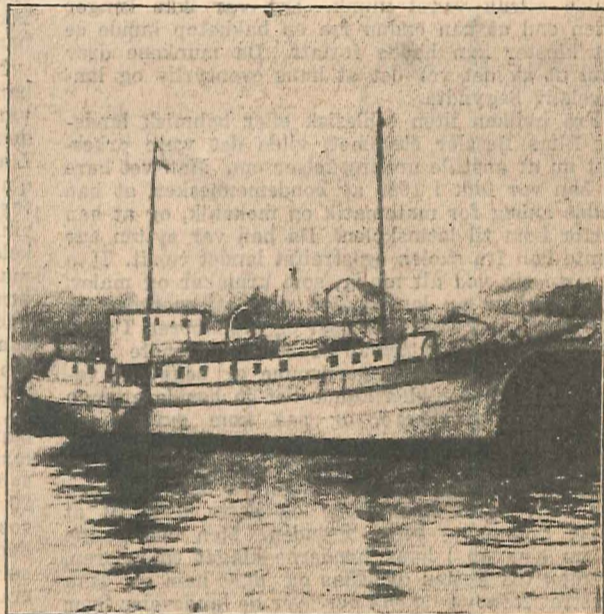
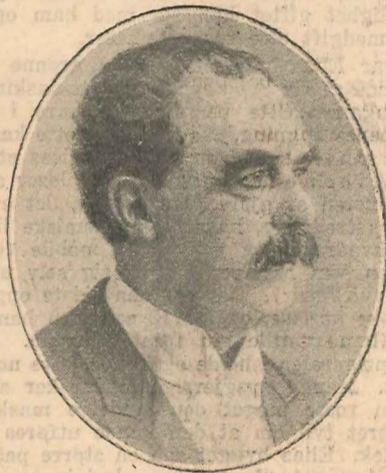
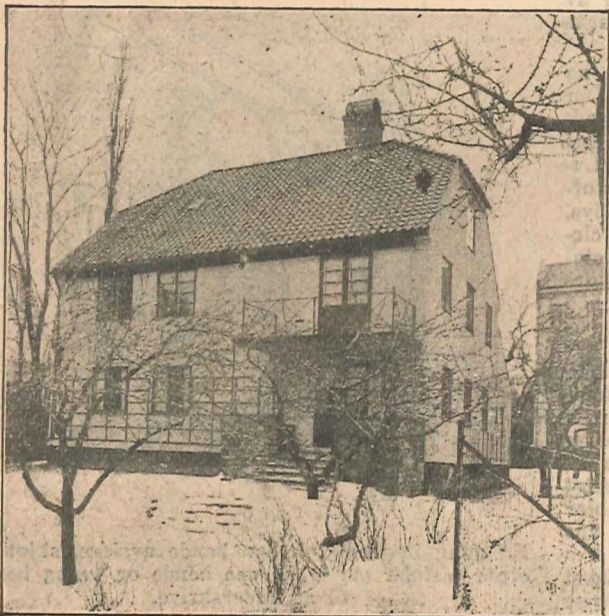
skatter som er sunket i havet.” Denne „uforbederlige koservationsmaskin” skulde tillike kunne være tilhjelpe mot stormer, sjørøveri og andre farer paa det vilde hav. Men Elias erklærte i det skrift hvormed han ledsaget sin opfindelse at han kun vilde avsløre sin hemmelighet for keisere, konger og andre store sjømagtater og mot „ræsonnabel akkord”.

Der meldte sig ikke nogen sjømagtater med nogen „ræsonnabel akkord”, og da det blev smaat med pengene grep Elias til det middel som anvendtes av saamange eventyrere i det attende aarhundre. Han forsøkte at stifte nye frimurerordere og dannet en ny religionssekt som paa en mystisk maate stod i forbindelse med en saffianfabrik. Han fik da en idé som senere er kommet til at beherske verden: Han dannet det første aktieselskap. Men heller ikke dette gik, og sammen med en av sine svigersønner, en dygtig mekaniker som het Adam Crone, begynde han paa et marmorsliperi i Brunsvig. Han skal være død i november 1745, idet han efterlot alle sine opfindelser til den nævnte svigersøn, om hvem man dog intet vet.

Elias Beszler-Orssyreus var en bedrager, det er givet. Men det karakteristiske ved ham er at han var en genial bedrager, et mekanisk geni, en mand med stor viden og hurtig opfatningsevne, og hadde han levet i vore dager var han sandsynligvis blit en Edison. I Kassels museum findes endnu et staalstik av hans „evighetsmaskin” og baade av dette billede og av de beskrivelser han selv og andre har efterlatt om den ser man at der i den har været anordninger og bevægelser som er fuldstændig geniale, og som enhver nutidsopfinder kunde være stolt av.

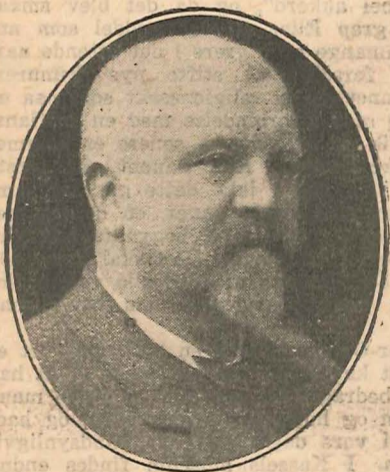
Den unge landkommune Blaker som for halvandet aar siden blev udskilt fra Urskog er aapenbart en bygd i god fremgang. I løpet av kort tid har den blandt andet allerede skaffet sig den ovenfor gjengivne vakre kommunegaard som forleden blev indviet ved en fest hvorfra vi ogsaa hitsætter et billede. Den statelige gaard har en vakker beliggenhet i bygdens centrale del, etpar kilometer fra Blaker station. Den indeholder herredssal, kontorlokaler, banklokale, forsamlingsaal, arkiv, gjesteværelser, leilighet for økonom, bankkasserer og sykepleierske etc. Desuten har man i loftsetagen anledning til at indrede rum eftersom behovet maatte kræve det. Kort sagt: Blaker nye kommunegaard er en særdeles indholdsrik bygning. Tegningen er levert av disponert P. Ekeberg, og bygningen er opført av bygmestrene Solvang & Kristoffersen som har al ære av sit arbeide. — Fot. Holmsen.

Den nyeste Kristianiagaard præmiert for vakker arkitektur. Som man vet har en kunstinteressert privatmand opstillet en præmie andethvert aar for privatbygninger i Kristiania som udmerker sig i arkitektonisk henseende. Iaar blev præmien tildelt arkitektene Bjercke & Eliassen for arkitekt Georg Eliassens privatbolig i Professor Dahls gate.

Arkitekt C. Konopka, som forleden avgik ved døden, vel 72 aar gammel, var en i vide kredser kjendt og avholdt mand. Han var født i Kjøbenhavn hvor han fik sin utdannelse ved kunstakademiet, men kom for ca. 40 aar siden til Kristiania hvor en række gaarder er opført efter hans tegninger og under hans dygtige, samvittighetsfulde ledelse. Blandt hans sidste arbeider er vor nye og raskt opførte trykkeribygning.

Praktisk kristendom i fiskeværene. Siden 1903 har Den indre sjømandsmission drevet en god og nyttig virksomhet med sine „Betelskib“ ved de store fiskerier: kristendomsforkyndelse og hospitalsvirke. Nu er anskaffet et tredje skib (det første er forresten forlist) „Elizer III“ for kysten Stavanger—Trondhjem. Det er en tidligere finsk motorskonnert.

Lektor Nils Buch, Kristiania, fik paa sin 60-aarige fødselsdag fornylig kongens fortjenstmedalje i guld for den betydningsfulde virksomhet haan i aarenes løp har utfoldet til fremme av norsk mandssang, bl. a. som Fredrikstad sangforeningers dirigent i de sidste 20 aar og som sanglærer ved en række Kristianskoler.

Aug. Herman Franckes og dr. Barnardos barnehjem har i de 25 aar hvori det nu har bestaaet utviklet sig til en landskjendt institution. Her ses dens utrættelige leder pastor Egede Nissen Severus og to av de ca. 1000 gutter som hjemmet har bragt frem til gode stillinger.

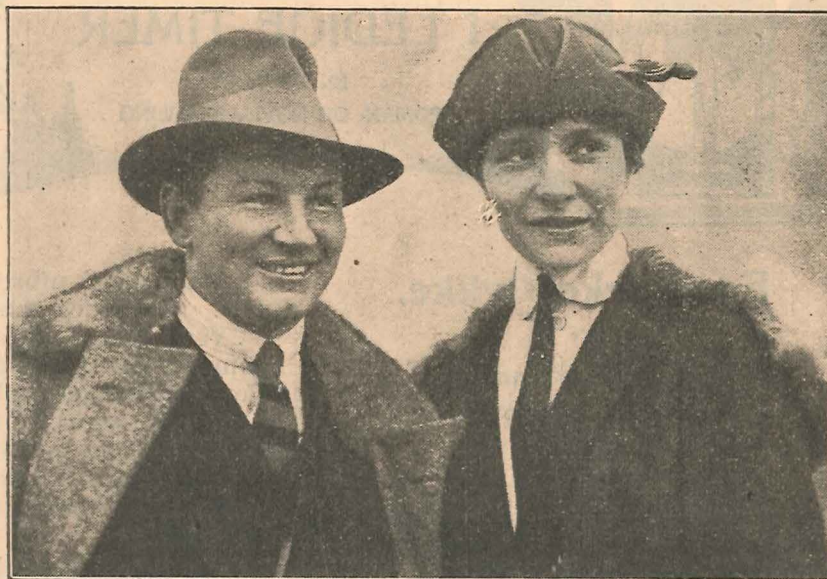

En velkjendt jernbanemand. Baneformand Th. Stendal, Meraker, som nu har traadt tilbake efter næsten 50 aars virke i jernbanens tjeneste, fik ved den anledning kongens fortjenstmedalje for sit lange og pligtfuldende arbeide. Siden Merakerbanens aapning i 1882 har han været baneformand. Han er født i 1852.

Spredte træk fra verden derute.

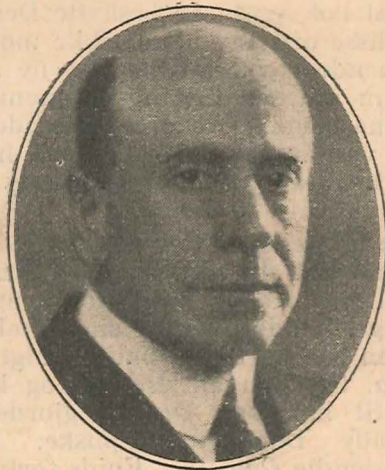
Naar Warren Harding og frue flytter ind i „Det hvide hus” i Washington tar de en gjest med sig. Det er Hardings gamle far som paa billedet ses staaende mellem sin søn og svigerdatter. I sine unge dager deltok han som trommeslager i den amerikanske borgerkrig 1861—1865. Den nu 80-aarige mand som har været typograf har nu set sin søn stige op til den høieste værdighet i det amerikanske samfund og hans fars-hjerte er ganske vist fyldt med stolthet derover.

Den berømte hollandske flyvemaskinbygger Anthony H. G. Fokker og frue som fornylig er kommen til New York. Fokker hvis flyvemaskin vakte saa stor opsigt under verdenskrigen fortalte at han allerede i 1912 hadde tilbudt England og Amerika sin opfindelse men at han fik avslag, hvorefter han solgte konstruktionen til Tyskland. Forøvrig utalte han som sin overbevisning, at man om fem eller ti aar vil flyve over Atlanterhavet paa mindre end 24 timer.

Enken efter Cork-borgermesteren Mac Swiney, Mrs. Muriel Mac Swiney, som opholder sig i Amerika for at gjøre propaganda for Irlands sak. Hun er blit mottatt med begeistring av de mange millioner irlændere som bor i De forenede Stater og som ved enorme pengegaver og paa mange andre maater støtter frihetskampen i sit ulykkelige hjemland.

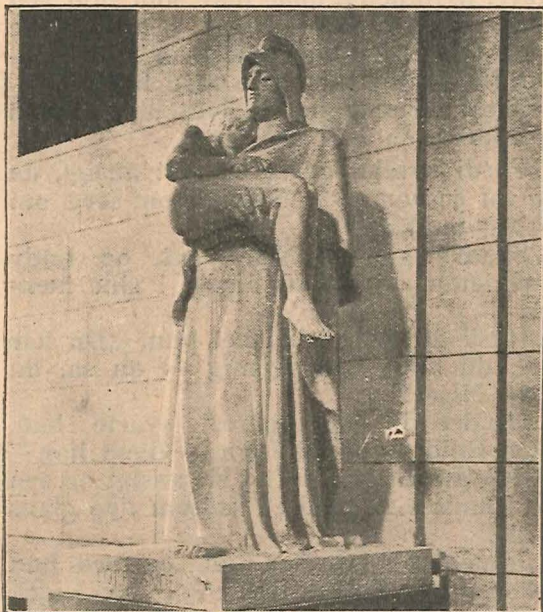
Washington D. Vanderlip, den meget omtalte amerikanske forretningsmand som skal ha sluttet en kjøpehandel med sovjetregjeringen i Moskva. Efter forlydende skal amerikanerne levere Rusland for over to millioner klær og andre industriprodukter mot til gjengjæld at faa uhyre konsessioner i det østlige Sibirien, især hvad fiskeri og pelsvarehandelen angaar. Inden amerikanske forretningskredser ser man dog skeptisk paa disse transaktioner.

Naar der „synges traadløst” i Amerika. Man ser her den italienske sangerinde signora Tetrizzini syngende ind i tragten til en traadløs telefon som fører lydbølgen gjennom luften helt ut til de i Atlanterhavet liggende amerikanske krigsskibe, og mandskapene paa disse lytter begeistret til hvad sangerinden synger i sit værelse i New York hundreder av kilometer borte.

Kommer løsningen?

Den irske floke som gjennom begivenhetene i de sidste maaneder er blit strammet til det yderste, omfattes stadig med stor interesse. Paa den ene side funderer man sterkt paa, om det vil lykkes England at faa gjennomført den av parlamentet ved utgangen av forrige aar vedtagne og av kongen stadfæstede selvstyrelov. Og paa den anden side imøteser man hvad „den irske republik”s præsident de Valeras tilbakevenden til Irland vil føre med sig. Da det i England anses umulig at utskille Irland fra det forenede kongerike, gaar den irske selvstyrelov først og fremst ut paa, at Irland fremdeles maa være en integrerende del av kongeriket. Og da det nationalistiske Irland motsætter sig britisk styre i Irland, mens befolkningen i Nordøst-Ulster motsætter sig irsk styre, indrømmer selvstyreloven homerule i alle indre spørsmaal og foreslar opprettet to irske parlamenter — et for Syd-Irland og et for Nord-Irland. Disse parlamenter faar fuld grundlovgivende myndighet, og hvis de kan bli enig derom kan irlerne uten at spørre riksparlamentet opprette et fælles irsk parlament. Selvstyreloven foreslaar forøvrig straks etablert et irsk raad paa 20 medlemmer som represententer og vælges av de to irske parlamenter. Irlands representasjon i riksparlamentet skal bestaa av 42 medlemmer, og riksparlamentet reserveres alle spørsmaal vedrørende kronen, fred og krig, hær og flaaate, forsvarsforanstaltninger etc.

„L'Offrande” d. v. s. „Offergaven”. Stephan Sindings store nye billedhuggerarbeide, opstillet i universitetet Sorbonne i Paris, til hvilket det stor-slagne verk er skjænket av nordmænd i Paris.

Det kan ikke herske nogen tvil om at de engelske statsmænd formelt set har gjort hvad som har staat i deres magt for at finde en løsning av den irske floke som kan tilfredsstille det irske folk under opretholdelse av forutsætningen om Irland som en integrerende del av det forenede kongerike. En stund efterat den irske selvstyrelov var blit til virkelighet var det at prof. de Valera, „den irske republik”s præsident, vendte hjem til Den grønne ø efter halvandet aars ophold i Amerika hvor han som saamange andre irlere, deriblandt nu ogsaa enken efter borgermester i Cork Mac Swiney, har agitert intenst mot England og til fordel for anerkjendelse av et selvstendig Irland. De Valera blev derover møtt med stor sympati og bl. a. hædret med tittelen æresborger av New York og en række andre amerikanske byer, men nogen officiel anerkjendelse av republikken Irland har han begripeligvis ikke kunnet opnaa. „Præsidenten”s hjemvenden blev straks sat i forbindelse med optagelse av eventuelle forhandlinger med den britiske regjering som vilde gi ham frit leide hvis han vilde møte i London. De Valera, som jo hører til de meget yderliggaaende anti-engelske og er den sidste gjenlevende av opprørslederne fra paaske-oprøret i Dublin 1918, staar angivelig fremdeles paa de yderliggaaende Sinn Feinerses standpunkt og hævder, at fredsforhandlinger bare vil være mulige naar de irske representanter faar møte paa like fot med de engelske. Imidlertid fortsættes urolighetene, omend i minsket maalestok sammenlignet med de mange tidligere sammenstøt.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

Det gøs likefrem i hende, hver gang Borinsky talte til hende. Hans indsmigrende væsen og venlige ord kunde ikke skjule den kjendsgjerning at han i en merkelig grad lignet den anden frygtelige mand som hun hadde saa god grund til at hade og frygte. Og jo mer hun gøs tilbake for ham, desto mer forandredes Borinskys følelser, desto mer

I de sidste dage hadde hans vrede mot Lady Burlington tildels overvundet den lidenskap som hadde været den oprindelige årsak til den.

Hans forfængelighet var saaret. Borinsky kunde ikke tilgi Enid at hun kunde ødsle en slik rigdom av kjærlighet paa sin mand, mens hun negtet ham det aller mindste venskapsbevis. Hvis denne unge pike ikke hadde været saa frisk, saa yndig og uskyldig, vilde Borinskys følelser for Lady Burlington kanskje været forblit uforandret, men da han denne eftermiddag hadde set hende blek og syk og dertil hadde set hendes skjønnhet gjenfødte i denne unge pike, lo han ved sig selv. Hans had vilde leve, men hans kjærlighet var død.

„Dette er bare begyndelsen,” mumlet han mellom tændene og trak Vera med sig gjennom folkemængden, og atter og atter la han merke til den sensation, den unge pike vakte. „Nu vet Enid Burlington hvad det vil si at ha gjort mig til sin fiende. Nu vil jeg gjengjælde hende tre dobbelt al hendes kulde og foragt. Før der er gaat mange timer, skal jeg ha faat hele sandheten ut av hendes mor, og hvis det som jeg formoder er sandt, saa skal jeg faa hende til at lide, ikke alene gjennom denne mand som hun elsker saa høit, men gjennom den unge pike som ganske sikkert minder hende om fortiden paa en meget ubehagelig maate.”

Prins Borinsky hadde aldrig været i bedre humør. Hans mørke øine glødet og han smilte elskværdig. Han kjøpte litt i hver bod og fik den ære at føre den fornemste av de besøkende damer omkring i haven.

Da menneskemængden begyndte at ta av, kom Lady Hale bort til ham.

„Hvad er Deres planer med Miss Spring iaften?” spurte hun.

„Jeg skal selv bringe hende hjem,” var Borinskys svar, „men vi er Dem meget taknemlige, Lady Hale, fordi De har hjulpet os idag og hvis De vil hjelpe os igjen imorgen eller en anden dag.”

„Det skal være mig en fornøielse,” mumlet Lady Hale.

Prinsen smilte og sænket sin stemme til en hvisken:

„Det perlehalsbaand som De beundret saa meget hos Deres juveler forleden dag venter Dem hjemme hos Dem.”

Lady Hale blev høirød av glæde.

„Aa, prins,” utbrøt hun, „De er altfor snil! Hvorledes skal jeg takke Dem?”

„Vent bare,” sa prins Borinsky, „jeg kommer kanskje til at trænge Deres hjælp i en vanskeligere sak end denne.”

„Jeg er parat,” mumlet Lady Hale og vendte sig om og forlot dem.

„Læg Deres haand i min arm,” sa Borinsky til Vera. Hans stemme lød næsten øm.

Den unge pike adlød, men han følte at den lille haand skalv.

„Hvorfor er De rød for mig?” spurte han, da de gik op mot huset.

„De er en fremmed for mig, Monsieur,” svarte den unge pike. „Alt er fremmed. Jeg er rød for alt.”

„De behøver ikke at være ængstelig,” mumlet Borinsky i samme ømme tone, „jeg skal nok verge og beskytte Dem.”

Men disse ord gav hende ikke mod; de fyldte hende tvertimot med en ny angst. Naar han saa saa fast og gjennomtrængende paa hende, forekom det hende som om det var Spravka der saa hende. Han la hendes kaape om hende og førte hende ut til automobilen.

Haven tømtes litt efter litt. Lady Perth hadde trukket sig tilbake. Den Burlingtonske ekvipage hadde kjørt for længe siden. Nigel hadde ledsaget sin onkels hustru, men saasart han hadde fulgt hende hjem, tok han en drosche og kjørte tilbake til basaren. Og det gjorde han efter Lady Burlingtons ønske. Hans hjerte brændte som ild. Enids fortvilede bønner lød i hans øre. Det forekom ham at være en besynderlig lek av skjæbnen at hun skulde tigge og tryggle ham om at kjøre tilbake for at søke opplysninger om den unge pike hvis billede var indprentet i hans eget hjerte.

Han hadde hverken visst ut eller ind, da han kjørte hjem med Lady Burlington. Hun hadde rokket frem og tilbake og pludselig hadde hun vendt sig mot Nigel og hadde sagt:

„Denne unge pike — saa du hende? Den vakre, hvitklædte unge pike som stod ved siden av Borinsky? Nigel, jeg maa se hende igjen, jeg maa vite hvor hun kommer fra — jeg maa tale med hende!”

Nigels stemme hadde lydt hæs i hans egne ører, da han svarte:

„Fordi hendes ansigt er mit ansigt, da jeg var en ung pike, uvidende om sorg, om uret — om skam!”

„Skam!” gjentok Nigel lavt, og Lady Burlington skjulte sit ansigt i sine hender.

„Husk dit løfte,” hvisket hun. „Du har sagt, du vilde hjelpe mig — du sa, du vilde, Nigel!”

„Og det vil jeg kjære,” svarte han. „Men Enid — onkel John — hvad han?”

Lady Burlington løftet sit ansigt og saa ind i hans øine med en sælsom dyp glans i sine.

„John elsker mig,” sa hun, „og fordi han elsker mig, vil han tilgi mig. Aa, Nigel, si at du tror han vil tilgi mig!”

„Kjære Enid,” svarte den unge mand, idet han kjæmpet for at bevare sin ro. „Din mand elsker dig som du sier, og kjærlighet kan tilgi næsten alt. Forsøk

paa at bli rolig og si mig hvad det er, du ønsker, jeg skal gjøre.”

„Jeg ønsker at du skal kjøre tilbake til basaren straks — straks!” sa Lady Burlington febrilsk. „Du maa tale med den unge pike — jeg vil vite hvor jeg kan træffe hende. Borinsky vil kanskje hindre dig i det —” hendes stemme skalv — „for nu forstaar jeg hvorfor han har ført hende hit; men du maa prøve paa at faa tale med hende, og hvis hun ikke kan komme til mig, saa maa jeg gaa til hende. Forstaar du? Forstaar du, Nigel, at jeg maa vite hvem hun er?”

Den unge mand visste ikke hvad han skulde svare, men saasart hun var vel inde i huset sprang han op i en drosche og kjørte tilbake til basaren. Paa veien kjørte han forbi sin onkel som kom langsomt gaaende paa fortauet et litet stykke fra Perth House.

Nigel var glad over at hans onkel ikke hadde set ham, men hans øine blev fugtige og hans læber skalv, da han saa hvor gammel og høiet hans onkels statelige skikkelse pludselig var blit og hvilken forandring der var foregaat med hans ansigt.

Hvad ham selv angik, da hadde han aldrig trodd at et hjerte kunde rumme saa megen sorg og angst som hans rummet nu. Den naturlige glæde, et møte med Vera vilde ha betydd for ham under almindelige omstændigheter, blev nu helt ødelagt av den bekymring og frygt som Enids sygdom og halve tilstaaelser hadde fyldt ham med. Han længtet efter at tale med den unge pike. Hendes øine forfulgte ham og det forekom ham at hendes ansigt hadde været om mulig endnu mer sørgmodig, end da han saa hende staa ved glaskulen i sirkus og hørt hendes drømmeagtige spaadomme.

Da han kom til Perth House, saa han straks at Borinsky endnu ikke var kjørt. Hans automobil ventet endnu. Nigel stilte sig i nærheten av den og ventet.

Da prins Borinsky kom ut fra huset og saa Nigels vakre ansigt forventningsfuldt vendt mot døren, gik der en skygge over hans ansigt.

Han hadde straks læst hvad der stod skrevet i den unge mands ansigt, da han saa paa Vera, og anelsen om at denne unge mand og Vera hadde truffet hverandre før var nok til at vække hans vrede og opflamme hans skinsyke.

Da Nigel løftet hatten og nærmet sig Vera, prøvde prins Borinsky paa at trekke den unge pike hurtig tilbake.

„Vi har en lang kjøretur for os,” sa han, „og bare kort tid at foreta den paa.”

Men Vera traadte frem. Da Nigel rakte hende sin haand, trak hun sin ut av Borinskys arm og la den i hans.

„Jeg har et budskap til Dem,” sa Nigel. Borinsky avbrøt ham.

„Undskyld, Mr. Burlington,” sa han, „men De tar vist feil. Miss Spring kjender ingen her i London og som hendes beskytter og formynder kan jeg ikke tillate hende at ta imot budskap fra fremmede.”

Nigel rødmet og traadte stolt tilbake, men et blik paa den unge pikes bleke, sørgmodige ansigt tilskyndet ham til at overbringe Enids budskap.

„Ogsaa jeg ber Dem undskylde, prins Borinsky,” sa han stolt, „men feiltagelsen er paa Deres side. Denne unge dame og jeg har truffet hverandre før og jeg har et bud til hende fra Lady Burlington.”

Saa vendte han sig til den unge pike.

„Husker De mig ikke?”
„Aa jo, jo,” sa Vera og løftet sit ansigt op til ham, „jeg husker Dem godt og jeg har tænkt saa meget paa Dem. Jeg øn-

sket saa at faa se Dem igjen — jeg har bedt —”

Men nu traadte Borinsky imellem dem. „Gaa ind i automobilen,” sa han barskt. „Og De, Sir —” her vendte han sig til Nigel — „bring Lady Burlington dette budskap, at denne unge dame ikke kan motta mystiske meddelelser, at hun er min myndling og at alt hvad der skal sis hende maa sis gjennom mig.”

Før Nigel kunde svare, hadde han næsten puffet den unge pike ind i vognen. Selv sprang han baketter, gav ordre til at kjøre og automobilen suste avsted.

Nigel Burlington skalv over hele leget av vrede og han hadde en følelse som han aldrig hadde kjendt før.

Den unge pikes vakre ansigt hadde jo straks gjort indtryk paa ham ved det første syn i sirkus, men hvor dypt dette indtryk hadde været, forstod han først nu. Han hadde trodd at det bare var den purunge pikes forlatte stilling der hadde rørt ham, men han hadde ikke tænkt sig muligheten av at hun hadde vækket dyper følelser hos ham. Men nu visste han det, og da han saa automobilen suse avsted, stod det klart for ham at han gjerne vilde følge efter den, om det saa var til verdens ende.

XVII.

Hertugens hemmelighet.

Hertugen av Strood var en meget gammel mand. Dette var en kjendsgjerning for alle mennesker undtagen for hans naade selv, for i en hel del aar hadde hertugen indbildt sig at være femten — tyve aar yngre, end han i virkeligheten var, trods at adelskalenderen med hjerteløs nøiagtighet konstaterte hans fødselsaar. Men for femti aar tilbake hadde hertugen av Strood været en av de fornemste og vakreste mænd i landet og han hadde giftet sig med en overmaade vakker dame, hvem det var lyktes ham at gjøre bundulykkelig i den tid, de levde sammen.

Lady Caroline Beamish hadde bare en dunkel erindring om sin mor og der hadde adrig været noget kjærlig forhold mellem hende og faren; hertugen hadde aldrig staat paa nogen kjærlig fot med sine barn.

For sin ældste søn, markien av Beauchester, hadde hertugen ikke den allermindeste hengivenhet eller venskap. De hadde aldrig kommet ut av det med hverandre; hertugene av Strood hadde alltid hørt til det utprægede konservative parti, og den kjendsgjerning at Lord Beauchester hadde votet at ha en anden politisk mening var tilstrækkelig til at vække en vrede i farens hjerte som efterhaanden næsten gik over til had.

Følgelig besøkte Lord Beauchester og hans familie, hvortil Lord Edvard Beamish hørte, bare hertugen ved særlige anledninger. Og faren stod ikke i et stort kjærligere forhold til sin eneste datter. For Lady Caroline hadde sine egne synspunkter som ikke helt stemte med hans naades og følgelig besøkte heller ikke hun hertugen ofte.

Der hadde været to andre sønner, den næstældste som faldt under et oprør i Indien og hvis eneste barn og enke altid bodde paa Marton Castle, og en tredje søn, Neville, som efter rygget var den av sønnerne der lignet faren mest i alle henseender og som følge av det var den, faren hadde skjænket sin største velvilje.

Der var noget hemmelighetsfuldt over

Neville Beamish og hans død. Han hadde været meget letsindig. Likesom sin bror Almaric, den næstældste søn, hadde han været officer, men efter et eller to aars forløp var han traadt ut av hæren. Ingen visste av hvilken grund og ingen vovet indenfor en halv mils avstand fra hertugen av Strood at hviske om at denne uttrædelse i hæren stod i forbindelse med en begivenhet som ikke var særlig ærefuld. Lady Caroline hadde i stor utstrækning delt sin fars beundring for Neville; som barn hadde hun været Nevilles bedste ven og lekekammerat. Han var flere aar yngre end hun — han var den yngste av familien — og han hadde været usedvanlig vakker og indtagende. Der var knyttet en hel del romantiske begivenheter til hans navn; men enten han nu levde eller hadde været død i mange aar, saa var han forsvundet fra selskapskredsene og fra sin fars berømte hjem. Men mindet om denne bror forfulgte Lady Caroline, mens hun kjørte i hurtigtoget til Marton Castle, hvortil hun var blitt kaldt den dag, da festen fandt sted i Perth House.

Hendes far hørte ikke til dem som bar sine følelser tilskue, men hun visste at Nevilles forsvinden hadde vækket en saa stor sorg hos hendes far som en saa egoistisk og selvbevisst mand overhodet var istand til at føle.

Det var ikke noget nyt for Lady Caroline at dvæle ved mindet om sin yngste bror. Uten at faren visste det, hadde hun ødslet store summer paa at opspore hvad der var blitt av Neville efter at han for en sytten — atten aar siden forsvandt fra England. Det var lyktes hende at erfare at han var reist til Amerika — til det vilde vesten. Han hadde aldrig likt tvang og etikette, og Lady Caroline kunde tænke sig hvor godt et saa frit og ubundet liv hadde passet ham.

Men hun kunde ikke forstaa hvorfor Neville var forsvundet saa komplet uten at efterlate sig noget spor. Bare ved meget sjeldne anledninger hadde hun og hendes far talt om denne sak; men naar det hændte, hadde Lady Caroline altid følt at Neville hadde arvet al den kjærlighet, hendes far var istand til at føle. Det var derfor ganske naturlig at hun nu, da hun skyndte sig til farens sykeleie, dvæle ved disse ting som var saa nøie forbundet med hans liv. Men hun var ikke forberedt paa det som ventet hende ved enden av hendes reise. Først og fremst læste hun i tjenestefolkens ansigter at hertugen var meget syk. Og da hun traadte ind i slottet og fandt sin svigerinde, Lady Almaric Beamish, ventende paa sig, læste hun i denne milde, sorgmodige kvindes ansigt — for siden sin mands død hadde Lady Almaric mistet al glæde i livet — at hun hadde handlet riktig i at forlate byen.

„Han har spurt efter dig flere ganger,” sa Lady Almaric. „Jeg følte mig saa lett, da jeg fik dit telegram.”

„Hvorfor har du ikke sendt bud efter mig før?” spurte Lady Caroline bevæget.

„Det var først imorges, han begyndte at spørre efter dig. Du vet jo,” tilføide Lady Almaric frygtsomt, „at det er vanskelig at gjøre noget for hertugen, naar han ikke vil det. Ellers hadde jeg sendt bud efter dig, kjære Carry. Jeg skrev til dig igaarftes, da han blev meget syk, men jeg var ræd for at du ikke skulde faa brevet, før du reiste og derfor telegraferte jeg til dig tidlig paa eftermiddage.”

„Hvem er hos min far?” spurte Lady Caroline.

„Han har to sykepleiersker og Sir Ge-

orge Pinkton kommer i eftermiddag med doktor Martin. Vil du gaa ind til ham nu?”

Lady Caroline tok av sig yttertoiet, vasket sit ansigt og sine hænder og gik derpaa langsomt nedover den lange korridor i retning av sin fars værelse.

Sykepleiersken kom mot hende med fingeren paa læben.

„Hans naade sover,” hvisket hun, men en stemme borte fra sengen — en klar, skarp — motsa dette.

„Jeg sover ikke — hvem er det? Er det dig, Caroline?”

„Ja, far,” svarte Lady Caroline.

Hun gik sagte gjennom det store værelse. Persiennene var nedrullet for at dæmpe det klare dagslys; men hun kunde dog tydelig se, og det skar hende i hjertet at se den avmagrede, men endnu vakre mand sitte omgitt av puter i den store eke-træsseng som i gamle dage hadde været mer end en kongelig persons leie.

Hertugen la sin slanke, kolde haand i datterens.

„Hvorfor forsømmer du mig saa meget?” spurte han grættent. „Jeg maa si at jeg er velsignet med pligtopfyldende barn som paa mit dødsleie overlater mig til fremmede menneskers omsorg.”

Lady Caroline svarte ikke, men beholdt hans haand i sin. Hendes nærvær syntes at virke beroligende paa ham. Han laa en stund stille med lukkede øine, saa trak han hende ned til sig.

„La os bli alene,” sa han, „jeg har noget at si dig, Carry.”

Paa et tegn av Lady Caroline trak sykepleierskene sig tilbake. En stund sat hertugen stille og taus mellem putene. Litt efter saa han op og sa:

„Tiden er kort; bring mig den flate væsken som ligger paa bordet ved vinduet.”

Lady Caroline gjorde som han sa og bragte ham væsken. Den døende mand — for han var døende — la sin haand paa væsken og betydde Lady Caroline at hun skulde gjøre det samme.

„Jeg er pint,” sa han med brutt stemme, „av mindet om en uret. Du har ofte været bekymret for din bror Neville; du har forestillet dig alle mulige historier og gjort dig alle slags gjætninger, men du har aldrig visst at jeg var i besiddelse av beviset for hans død og at han testamenterte mig en forpligtelse —”

Lady Caroline sa intet. Vanen er sterk hos alle, og hertugens barn var fra smaa barn blitt vænnet til at tie, indtil de fik ordre til at tale.

„I denne væske,” vedblev hertugen, hvis stemme var meget svak og hæs, „vil du finde de brever, Neville skrev til mig, og hans dødsattest som blev utstedt i Texas for sytten aar siden. Du vil ogsaa finde hans bønner om at jeg vil gjøre en uret god igjen, hans bønner om at jeg skal gi hans hustru det navn og den plads, han hadde negtet hende — at jeg skulde sørge for hans barn.”

Nu glemte Lady Caroline den gamle vane. Hun stirret forstenet paa faren.

„Neville gift!” hvisket hun. „Hustru — barn! — Aa, far, bare jeg hadde visst det — —”

„Ak!” sa hertugen bittert. „Hvor meget ligger der ikke i det ord 'hvis!' Ja, Caroline, hvis jeg bare hadde visst hvilke kvaler, jeg skulde gjennomgaa! Jeg synes at se min gut ligge blødende i den tarvelige hytte, at se hans øine søke mine og at høre hans stemme rope paa mig. Caroline, jeg elsket ham, han var mig kjærrere end alle de ting som jeg tilsynelatende har sat pris paa, og for min kjærlighets skyld burde jeg ha opfyldt hans

bøn. Men —" hans stemme blev svakere — „du vet hvorledes jeg har været, du kjender min stolthed, saa du kan kanske forstaa mig. Jeg gjemte min guts sidste brev, og da jeg lukket igjen den væsken, du har der, svor jeg paa at jeg ikke vilde gjøre noget, fordi mit hjerte var opfyldt av vrede og min stolthed oprørtes mot den ukjendte, tarvelige pike, han hadde gjort til sin hustru. Jeg lukket mine ører og staalsatte mit hjerte. Ikke ved min haand skulde denne ukjendte fremmede drages ind i familien Strood. Her kan du læse historien om hans egteskap. Nu —" hertugen saa med brændende øine paa datteren — „forstaaer du nu hvad det er jeg ønsker av dig?"

Lady Caroline bedækket sti ansigt med sine hænder. Hun skalv og graat heftig.

„Ja, far," sa hun, da hun hadde fattet sig saa meget at hun kunde tale; „jeg forstaaer dig. Du vil la mig utføre den forpligtelse som du ikke selv vilde utføre. Men det er desværre forsent! Sytten aar er jo en hel levetid —"

„Negter du at gjøre det?" sa hertugen rolig.

Hun rystet paa hodet.

„Negter det? Nei, slet ikke. Jeg tviler bare."

Farens haand søkte igjen hendes.

„Mange ganger," sa han svakt, „har jeg tænkt at ville overlade dette til dig, men skrækken for følgene avholdt mig fra det. Almarics hustru er en enfoldig kvinde — men hun er av fornem familie. Jeg kunde ikke overvinde mig til at bringe Nevilles hustru og barn hit for kanske at finde at de stod paa et lavere trin end mine tjenestefolk. Men da jeg nu staar paa gravens rand og ser tilbake, da forekommer min kjærlighet til Neville mig at være det eneste gode i mit lange liv, og bevisstheten om at jeg i døden negtet ham det bedste og ædlest som han nogensinde har bedt mig om er frygtelig bitter for mig, Caroline — frygtelig bitter."

Lady Caroline bøide sig over farens haand; hendes taarer faldt tæt paa den.

„Vær rolig, kjære far," hvisket hun, „du har gjort bot. Hvis — hans hustru lever, hvis Nevilles barn endnu eksisterer, saa skal jeg bære omsorg for dem, for mit liv er tomt, far, og jeg længter efter at skjænke kjærlighet og efter at ha kjærlighet om mig."

Hertugen sa ikke mer; bare et let tryk av hans haand sa Caroline at han hadde hørt hendes ord og at de hadde bragt ham trøst. Saaledes sat de, mens der gik en time eller mer, og da sykepleiersken kom listende ind i værelset for at melde lægens ankomst, reiste Lady Caroline sig og gjemte skindvæsken ved sit hjerte. Da hun vilde gaa, aapnet hendes far sine øine og saa ind i hendes, og hendes fars læber smilte som de aldrig før hadde smilt til hende. Det var kanske et av de vemodigste og dog skjønneste øieblik i hendes liv, og da Lady Caroline var kommet ind paa sit værelse, sank hun paa knæ ved sengen og graat og bad av hele sit hjerte.

XVIII.

Sir Johns sygdom.

Da Sir John Burlington kom hjem, gik han like ind i et litet værelse, hvor han undertiden tok imot forretningsfolk som hadde noget viktig at tale med ham om. Ingen av tjenestefolkene la merke til ham. Kjældermesteren hadde netop overlatt sine pligter til en av sine medhjelpere og

var gaat ut i parken for at trække frisk luft.

Da John Burlington var kommet ind i det lille værelse, lukket han døren og sank ned i en lænestol, la sit hode tilbake med en stønnen og lukket øinene. Det var enestaaende at han sat alene her, naar hans hustru var hjemme; til og med naar hans hustru hadde været saa syk som Enid hadde været for bare en time siden. Og i virkeligheten længtet Burlington inderlig efter at gaa til Enid, ta hende i sine armer og føle at hun tilhørte ham.

Men noget der var sterkere end denne længsel — noget som var sterkere end kjærlighet — hadde nu tat ham i besiddelse — hans værdighet, hans stolthed var vækket.

Den heftige maate hvorpaa Enid hadde henvendt sig til Nigel Burlington, da hendes mand førte hende ut av Perth House, det utrop av glæde der var undsluppet hendes læber ved at se den unge mand hadde Sir John uttydet paa en forfærdelig maate.

Sir John lot haanden gli henover sine brændende øine og søkte forgjæves at finde en undskyldning, en forklaring.

„Hun var ikke herre over sig selv," hvisket han. Men denne undskyldning dækket bare over en usigelig bitter tanke; for i dette svake øieblik hadde Enid aabenbart en sandhet som hun i roligere øieblikke vilde ha forstaaet at skjule.

Der meldte sig nu saa meget for at bygge denne bygning færdig som en kvindes ondskap og had hadde lagt grundstenen til — den forandring der var foregaaet med hans hustru fra den dag, Nigel var kommet i deres hus, hendes forandrede utseende, hendes nervøsitet og utvilsomme upasselighet. Sir John gjenkaldte sig ogsaa den interesse, Enid like fra begyndelsen hadde vist hans nevø. Nigel og Enid hadde straks følt stor sympati for hverandre. Det hadde den gang været en kilde til stor glæde for Sir John; nu saa han paa det med andre øine.

„Taaper som vi mennesker er, at indbilde os at der er virkelig lykke til og at tro paa at der er sandhet i et menneskelig hjerte," mumlet han.

Det var noget ganske fremmed for Sir John Burlington at gi rum for en saadan kynisme som disse ord uttrykte.

Saa reiste han sig og begyndte at gaa langsomt frem og tilbake. Han gjenoplevde i erindringen de begivenheter som var forefaldt. Men pludselig gik det op for ham at han var uvidende om aarsaken til sin hustrus sygdom. Doktoren hadde ment at varmen og træthet var grunden til den; men med urolig bankende hjerte følte Sir John at han endnu slet ikke var kommet til slutningen av sine sorger, men at han snarere stod ved begyndelsen av dem.

Ut av hans tankers kaos formet et bilde sig.

Han saa Borinskys mørke øine hvile paa Enid med et uttryk af triumf. Han saa den bleke, slanke pike, hvis særegne ydre straks hadde tiltrukket sig hans oppmerksomhet, staa ved siden av Borinsky med sine øine fæstet paa hans hustru med et besynderlig uttryk av sorg og angst. Han saa alle de forbausede ansigter der alle var vendt mot Enids bevisstløse legeme som laa i hans armer.

Den skrækkelige betydning som dette anfald av besvimelse kunde ha stod pludselig for Sir John Burlingtons oprørte sind. Han snappet efter pusten og knugget hændene om en stol — saa sank han med en stønnen om i den.

„Aa, min Gud!" mumlet han.

Og igjen mindedes han Sophie Burling-

tons ord — da hun hadde sagt ham at han var en blind, forblændet taape og at der var andre som visste mer om Enids liv, end han nogensinde hadde visst.

Den unge pikes vakre, bleke ansigt — som i en saa merkelig grad mindet om Enid — den Enid, han hadde tilbudt og forgudet i alle disse aar — glimtet frem gjennom værelsets mørke skygger. Det forekom ham at der var et truende uttryk i de rene, sørgmodige øine — en anklage i de fine, vakre ansigtstræk.

John Burlington rev av sig snip og slips — en frygtelig smerte snørte hans hjerte sammen. Han reiste sig, vaklet med utstrakte armer bort til vinduet. Han vilde rope om hjælp, men ingen lyd kom over hans læber. Den tunge sky blev sortere og tykkere, blodet suget sig op til hans hjerne, en frygtelig vegt syntes at sænke sig over ham, det sortnet for hans øine og hans hænder famlet i luften som for at søke støtte. Saa fulgte en dump lyd, og John Burlington laa ubevægelig utstrakt paa gulvet.

I samme øieblik, han faldt om, traadte Nigel Burlington ind i huset. Hans skarpe ører opfanget denne dumpe lyd og han vendte sig til en av tjenerne som slentret om i hallen.

„Hvad er det for en støi?" spurte han. Tjeneren lyttet.

„Det var vist noget som faldt ned, Sir."

Nigel snappet efter luft.

„Hvor er Sir John?" spurte han hurtig.

„Jeg tror ikke, Sir John er kommet hjem, Sir," svarte manden. „Jeg har ikke set ham. — Det ser ut som om vi faar uveir — gjør det ikke, Sir?"

Nigel nikket.

Aftenen var meget lummer og mørket og den tunge luft la sig knugende over ham. Han begyndte at gaa opover trappen, men stanset med et.

„Sir John er hjemme," sa han. „Der henger hans hat og stok." Et øieblik knugget han haanden om rækverket. „James," sa han, „se efter hvor Sir John er —" men saa tilføide han: „Nei, det kan være det samme, jeg skal selv se efter."

Han gik til det værelse, i hvilket hans mor hadde staaet den morgen; det var tomt.

Nigel Burlington kunde ikke forklare hvorfor, men han blev pludselig grepet av en stor angst. Hans hænder var kolde, hans pande brændte, han følte sig rent syk, mens han instinktmæssig gik bort til det lille værelse hvor han visste hans onkel undertiden tok imot sine forretningsvenner. Det skrik der undslap hans læber hitkaldte en tjener som styrtet til hjælp.

Nigel Burlington kastet sig paa gulvet ved siden av sin onkels utstrakte legeme.

Med lynets fart bredte den nyhet at Sir John var blit syk sig over hele huset og naadde ogsaa Lady Burlingtons kammerpike som blev blek ved at høre om denne ulykke.

Midt i forvirringen som opstod kom Nigels mor.

Hun spurte efter sin søn paa en bevæget, nervøs maate som var aldeles ulik hendes sædvanlige kolde, haarde væsen.

Siden hun hadde været her sidst, hadde hun tilbragt en frygtelig tid. Hun angret ikke hvad hun hadde sagt om Lady Burlington. Det gamle had var saa sterkt som nogensinde. Men Nigels mor elsket virkelig sin søn, og paa en maate æret og høiagtet hun Sir John, og mindet om samtalen denne morgen hadde pint hende saa meget at hun hadde vandret rastløs omkring hele dagen uten at vite hvad hun skulde ta sig til. Hun sanset bare en ting: at hun og Nigel var skiltet i vrede, at hun

kanske hadde mistet sin søn for stedse, og tanken paa hvor grusomt hun hadde saaret Sir John som altid hadde vist sig om-tænsksom og hensynsfuld overfor hende og altid hadde været saa snil mot hendes søn, hadde vækket en følelse av skam i hende. Og da dagen skred frem, blev ønsket om at forsone sig med Nigel uimotstaaelig for hende; han var alt hvad hun hadde at leve for, og følelsen av at ha mistet ham var for meget for hende.

Det kostet hende en heftig kamp at ydmyge sig og vende tilbake til det hus hvor „denne kvinde” regjerte som en dronning, men hun gjorde det. Moderkjærligheten bragte for en gangs skyld trodsen og skin-sykens stemme til taushet i hende.

Da hun kom ind i hallen og fandt alt i forvirring og hørte om Sir Johns pludselige sygdom, blev hun baade bedrøvet og forskrækket. Det forekom hende at det var hendes verk; men da tjeneren hadde git nærmere forklaring og fortalt at Lady Burlington pludselig var besvimt og var kommet syk hjem fra basaren og at Sir John hadde overanstrengt sig ved at bære sin hustru, da hun var bevisstløs, formindskedes hendes selvbebreidelser. Hendes hjerte begyndte at banke av glæde, da Nigel skyndte sig ind til hende, saa snart han hørte at hun var kommet.

„Aa mor, det var godt at du kom,” sa han med brutt stemme. „Mor — har de fortalt dig det? Han er meget, meget syk! Aa mor, be for mig at han ikke maa dø.”

I dette øieblik kom det bedste i Mrs. Burlingtons natur frem. Hun trøstet sin søn ømt og hendes hjerte fylldes av glæde ved igjen at føle hans armer om sig og hans hode ved hendes bryst.

Da Mrs. Burlington hadde beroliget ham, kom hun med et par spørmaale.

„Enid vet det ikke endnu — og, aa, mor, hvem kan si hende det? Det blir et frygtelig slag for hende og netop nu trenger hun saa til ham. Aa, mor, hvor livet dog er trist!”

„Overlat det til mig,” sa Mrs. Burlington og gik sagte ut av værelset.

Hun steg langsomt opover trappen og mens hun gik, jaget en følelse av glæde og triumf hendes mildere følelser bort.

Da hun gik forbi den syke mands dør møtte hun en av lægerne og der steg en mørk rødme op i Mrs. Burlingtons ansigt, da hun hørte hvad doktoren sa.

Idet han sprang hurtig opover trappen, saa hun op og saa en hvitklædt skikkelse med smertefortrukkent ansigt kom gaende. Det var John Burlingtons hustru; nyheten hadde allerede naadd hende! Hun saa ut som en der er aldeles fortvilet og ute av sig selv av sorg.

Hun strakte sine hender ut mot Mrs. Burlington; hun saa i hende bare en kvinde, ikke en fiende.

„Hvor er han? — Hvor har de bragt ham hen?”

Men Sophie Burlington stod stiv og kald foran hende.

„Du kan ikke komme ind til ham. Lægene har git strenge ordre i den henseende. Og først og fremst ønskes ikke din nærværelse i sykeværelset!”

XIX.

En hustrus bitre smerte.

Lady Burlington vek tilbake ved at høre disse ord som blev uttalt med Mrs. Burlingtons haardeste stemme. Vanen er undertiden sterkere end naturen og Nigels mor hadde næret sin vrede og sit had saa omhyggelig mot Sir Johns hustru, at hun i dette øieblik glemte alle de blidere følelser der var blitt vækket tillive i hende, da hun før var alene med sin søn. Nu tænkte hun bare paa at hun endelig hadde faat anledning til at volde denne forhadte kvinde smerte. Der var sandhet i det, hun sa.

Da hun hadde stanset lægen som kom ut fra Sir Johns værelse hadde han bedt hende hindre Lady Burlington i at gaa ind til sin mand, men han hadde sagt det i den bedste mening. Han vilde ikke at Enid skulde bli rystet ved synet av Sir Johns forandrede ansigt og han hadde ogsaa tænkt paa patientens bedste. Han kjendte det kjærlige forhold der bestod mellem mand og hustru, og han var ræd for et utbrud av sorg som kunde bli meget skadelig for den syke. Men Mrs. Burlington ønsket bare at lægge den værste mening i lægens ord, og da hun betragtet Enids hvite, fortrukne ansigt, saa hun at der hadde rammet denne kvinde en stor sorg og at der var faldt en stor skygge over hendes liv, saa at dette var det rette øieblik til at vise Enid sin overmagt.

I første øieblik vek som sagt Enid tilbake, men hun fattet sig straks. Uten at ta notis av sin svingerinde vilde hun gaa videre, men Mrs. Burlington spærret veien for hende.

„Forstaar du mig ikke?” sa hun koldt. „Det er forbudt dig at gaa ditind. Og nu burde du være tilfreds. Det er for din skyld at Sir John nu ligger syk derinde. Du vilde bare gjøre ham endnu mer ondt hvis du trængte ind til ham.

Enid Burlington rettet sig op i sin fulde høide og for et øieblik vendte hele hendes vidunderlige skjønhed tilbake.

„Med hvilken ret byder du over mig? Med hvilken ret er du her?” spurte hun. „Gaa tilside og la mig komme frem.”

Mrs. Burlington knep læbene sammen.

„Du kommer ikke frem,” svarte hun.

„Du anser det utvilsomt for et let arbeide at faa din vilje frem hos denne stakkars mand; men din mand er ikke længer hvad han har været. Han vil aldrig mer bli sterk nok til at stille sig mellem dig og verden. Hvis der endnu er den mindste

følelse av godhet i dig, en smule skam tilbake i dig, saa lar du ham være i fred.”

I samme øieblik kom den doktor som hadde talt med Mrs. Burlington hurtig opover trappen igjen for at lete efter noget, han hadde glemt.

„Naa!” sa Mrs. Burlington. „Nu kan du høre det selv. Lady Burlington vil endelig ind til sin mand, men jeg har sagt hende at De ikke ønsker hun skal gaa ditind.”

„Det er bedst saaledes, Lady Burlington,” sa doktoren venlig. „Der skal være absolut ro i sykeværelset. Sir John maa ikke forstyrres i nogen henseende.”

Lady Burlington protesterte ikke mer, men med en høining for doktoren vendte hun sig om og gik tilbake. Hun forstod hvor alvorlig hendes mands sygdom maatte være og hendes hjerte snørte sig sammen og med en erkjendelse av at nu var hendes lykkes sol gaat ned, og mørket og sorgen hadde sænket sig over hendes liv. Det var ildevarslende for hende at hun i denne triste time i sit liv netop skulde møte Nigels mor.

Hun hadde altid visst at Sophie Burlington var hendes fiende; nu visste hun hvilken grusom og ubarmhjertig fiende denne kvinde kunde være; men tanken paa alt hvad der angik hendes eget jeg var helt utslettet av hende, da hun nu sat sammensunken paa en stol og atter og atter hvasket til sig selv med askegraa læber at John Burlington var syk, meget syk og at hun ikke fik lov til at gaa ind til ham. Hun forekom sig selv saa helt forlatt.

Tjenestefolkene stod sammen i klynger i kjøkkenregionene og hvisket ivrig sammen om deres herres pludselige sygdom. De pragtfulde, luksuriøse omgivelser hvori Lady Burlington hadde hersket som en dronning og som hadde været tegnet paa rigdom og kjærlig omsorg, syntes nu at skurre disharmonisk til hendes feberagtig brændende øine og indfaldne kinder.

Alt det som før hadde forekommet hende saa venlig og fortrolig, syntes hende nu saa fremmed og kaldt og hendes hjerte trak sig sammen i en smerte, hun aldrig før hadde kjendt. Hun sat en stund og krøp sammen i en stol, skjælvende over hele legemet, men efter en stunds forløp kunde hun ikke holde ut ensomheten længer; hun ringte paa sin kammerpike. Briscoe kom straks og begyndte som sedvanlig at arrangere alt til aftentoiletet. Lady Burlington iagttok hende paa en sløv, aandsfraværende maate, men endelig gav hendes smerte sig luft i ord.

„Aa, Briscoe,” utbrøt hun, „vet De at jeg ikke faar lov til at komme ind til ham? De viser mig bort fra hans dør.”

„Kanske det er det bedste,” svarte piken paa sin dorske maate.

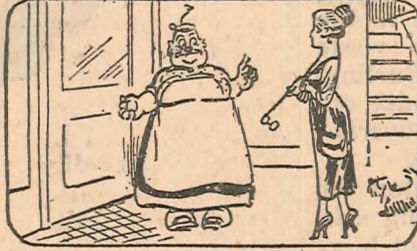
Hvad der var i de kjæmpestore syltetøikrukker.

En morgen da Maren kokkepikene kom ut av døren stod der fire vældige syltetøikrukker i haven. „Det er nogen som har villet overraske herskapet med en present,” tænkte Maren.

Og saa ga hun sig til at bære krukkene ind i spiskammeret. „Her er syltetøi for mange penger,” sa Maren. „For et arbeide det maa ha været at sylte alt sammen!”

Saa ropte Maren paa fru. „Fruen kommer til at besvime av forbauselse!” sa Maren idet hun stilte sig høitidelig op foran spiskammerdøren. „Nu kan De glæde Dem!”

Døren blev aapnet, men det var nok Maren som holdt paa at besvime: op av hver krukke stak et smilende guttefjæs! Fire smaa lure fyrer hadde spilt Maren et puds og spist al maten!

Hun vedblev at aapne skuffer og lægge alt tilrette til aftentoiletet.

Lady Burlington sprang op; pikens ro irriterte hende.

„Hvad er det dog, De gjør?“ spurte hun. „Tror De at jeg vil gjøre toilette iaften?“

Briscoe vendte sig om.

„Jeg visste det jo ikke, Mylady,“ sa hun.

I hendes tone, blik og væsen var der noget som fik Lady Burlington til at studse. Briscoe som hadde beundret sin frue saa meget og som hadde været saa stolt av sin plads, viste nu i hele sit væsen en uro og usikkerhet som om hun helst ikke vilde ha været der hvor hun var.

Enid Burlington forstod straks hvad denne forandring hos hendes kammerpike betydde. Hun visste straks at der maatte ha utbredt sig rygter, at Borinskys ondskap allerede var begyndt at plette hendes rygte.

Før hadde hun ikke tenkt paa dette. Hun hadde bare været saa optat av tanken paa den unge pikes ansigt og ønsket om at vite noget om hende — og saa var Sir Johns sygdom kommet og hadde jaget alle andre tanker paa flugt. Men nu følte hun med skræk hvad der vilde komme og hvilken uttydning hendes sygdom paa basaren hadde faat av alle.

Den paafaldende likhet mellem hende og den ukjendte pike vilde nu bli talt om av alle, og folk hadde naturligvis allerede dannet sig alleslags formodninger og gjætninger.

„De kan gaa,“ sa hun koldt til sin kammerpike.

Briscoe la straks merke til forandringen i sin frues væsen.

„Vil Deres naade ikke spise middag?“ spurte hun.

„Jeg ringer, naar der er noget, jeg ønsker,“ var Lady Burlingtons svar.

Hun snappet efter pusten og stod med hændene knuget mot brystet. En svak stønnen undslap hende, da hun blev alene.

„Hvad har jeg gjort?“ mumlet hun.

„Aa, Gud hvad har jeg gjort? Nu ser jeg hvor grusom jeg har været. Jeg burde ha været sand imot mig selv. Trods alle min mors forestillinger burde jeg ha været ærlig. For hvordan kunde jeg haabe at denne ulyksalige hemmelighet ikke skulde komme min mand for øre? Men det er frygtelig at det er kommet paa den maate! At denne mand der har været som en engel imot mig skal belønnes paa denne maate! Denne mand som har holdt sit hode saa høit, imot hvem ikke et levende væsen kunde kaste en sten — at han skal offentlig vanæres — ved mig! — Aa, min Gud, — ha medlidenhet! Min straf er større, end jeg kan bære!“

Huset blev bestormet av besøkende, for nyheten om Sir Johns sygdom der hadde fulgt efter Lady Burlingtons pludselige ildebefindende spredtes snart over hele byen.

Lady Perth selv som var paa veien til et middagsselskap lot vognen stanse og lot tjeneren spørre til Sir Johns og hans hustrus befindende. Det var venlig gjort av hende, for folks hvisken hadde ogsaa naadd hendes øre, og hun visste at det vilde ta lang tid for Lady Burlington, før hun fik utslettet mindet om denne dags begivenheter, om det overhodet nogensinde vilde lykkes hende.

Da hun fik høre at Lady Burlington var bedre, men at Sir John var alvorlig syk, kjørte Lady Perth bort med et tungt hjerte. Hun hadde altid holdt av Sir John Burlington og tilskyndet til det av Lady Caroline Beamish hadde hun været ham en trofast veninde, men hun følte nu det

samme som saa mange andre at denne skygge der var faldt over Sir John og hans hustru, maatte stamme fra smertelige og mystiske begivenheter.

Nigel Burlington led næsten likesaa meget som Enid i disse mørke, triste timer. Han var pint av mindet om uttrykket i onkelens ansigt, da han hadde vendt sig om og overlatt omsorgen for sin hustru til sin nevø.

Det var umulig for Nigel at misforstaa dette uttryk. Den kulde der var fremmed for Sir Johns væsen kunde ikke misforstaaas. Hans mors taapelige og ubeherskede ord om morgenen maatte ha indgit Sir John en eller anden ulyksalig, fortvilet forestilling. Han bad gjentagne ganger om at faa lov til at komme ind til onkelen, men det blev negtet ham.

Der var bare en eneste person i huset som følte tilfredshet ved de forefaldne begivenheter og det var Nigels mor. Det var hende en umaadelig stor glæde at føle at hun paa en maate var herre over situationen og at tjenestefolkene uvilkaarlig henvendte sig til hende for at motta ordre. Da aftenen nærmet sig, kom Nigel pludselig til at tenke paa Enid.

Han gik ut for at finde hendes kammerpike. Da han fik høre av hende at Lady Burlington ikke hadde spist og hadde ønsket at forbli uforstyrret steg han langsomt opover trappen og gik bort til Enids dør.

Det varte længe, før hun svarte paa hans banken, men endelig hørte han hendes stemme.

„Det er mig, Nigel,“ sa han. „Kan jeg faa tale med dig?“

Enid aapnet døren og stod og saa paa ham. Hun var ganske rolig; hendes øine hadde mistet det forvildede uttryk og hendes væsen var ikke lenger saa nervøst og oprevet; men den sorg der stod skrevet i hendes ansigt gjennemboret den unge mands hjerte med en skjærende smerte.

„Du maa spise,“ sa han. „Jeg er kommet for at bringe dig litt bedre nyheter. Han er ved bevissthet; han ser ut til at være litt bedre, siden uveiret brøt løs og

klarnet luften, men han maa ikke tale med nogen.“

Enid strakte sin haand ut imot ham.

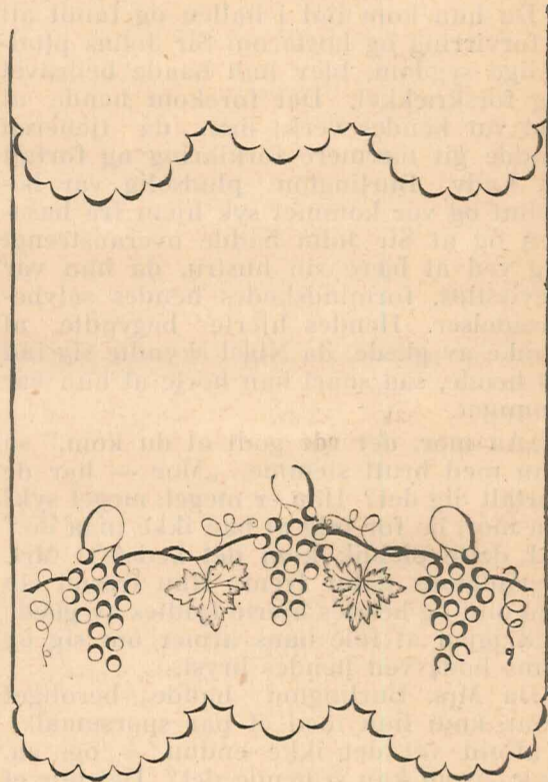
„Si mig alt hvad du vet,“ sa hun. „Hvad er der hendt? Hvem er hos ham? Jeg har ikke faat vite noget.“

(Fortsættes.)

5te haandarbeide.

Pyntehaandklæ paa hvit lin.

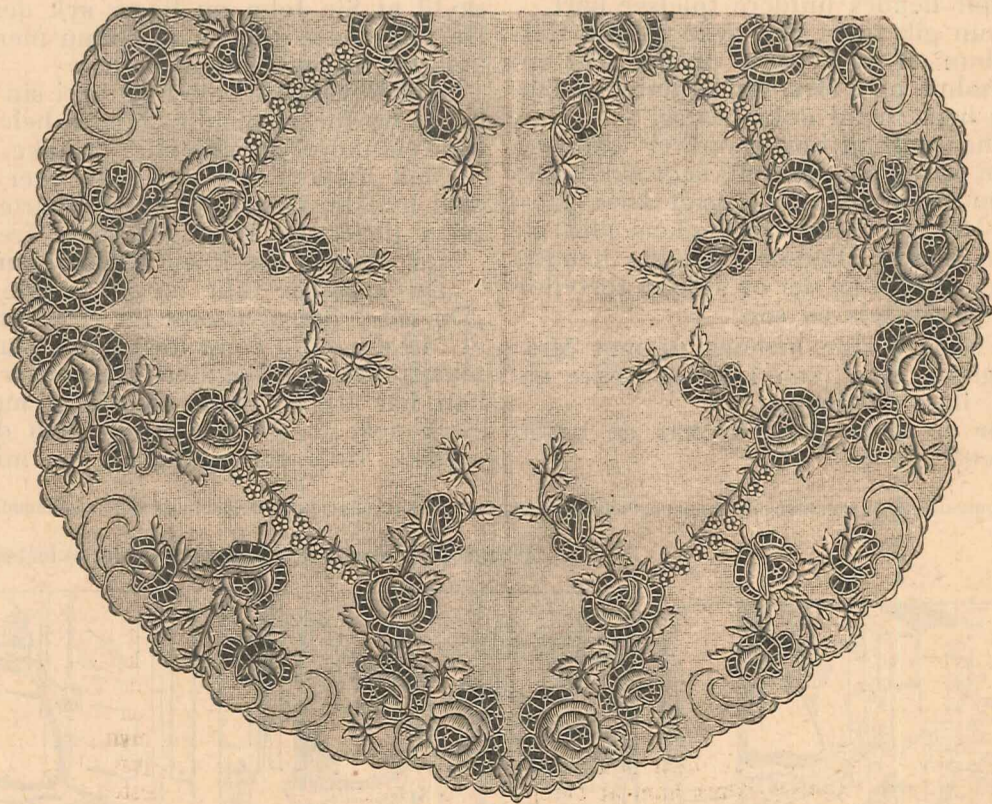
Paa dette pene pyntehaandklæ syes skyggehullene og tungene med brodergarn, mens bladene som halfyldes med ujevne s'ing syes med lingarn. Størrelse 60 cm. bredt, 135 cm. langt.

I samme mønster leveres en skiddenpose, hvorpaa mønsteret er arrangert med to drueklaser paa midten. Oventil syes tungar.

Skiddenposen er 65 cm. høi, 50 cm. bred.

Materiale: Paategnet pyntehaandklæ med garn, pris kr. 9.00 + porto. — Paategnet skiddenpose med garn, pris kr. 7.40 + porto. Faas gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's“ broderiavdeling, Storgt. 49, Kra. Bestillingsseddelen findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Elegant teduk med venetiansk broderi og platsøm.

Broderiet paa den 90 cm. store duk av mellemsint, hvitt lin virker overordentlig elegant ved det pene blomstermønster og den smagfulde blanding av platsøm og venetiansk broderi. Til platsømmen anvendes glansfuldt perlegarn, det øvrige utføres med mellemsint brodergarn. Knaphulstungene, som fortsættes i en bue-

linje ind paa duken, syes med brodergarn.

Materiale: Paategnet lin, perlegarn og brodergarn, pris kr. 18.75 + porto gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's“ broderiavdeling, Storgt. 49, Kra. Bestillingsseddelen findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

En plads i livet.

Av
Olive Wadsley.

Krigens tredje aar druknet Charles Fane officielt — det er alt som vedrører krigen i denne historien. I virkeligheten blev Charles reddet ombord paa et skib i halvdruknet tilstand, derfra kom han til et andet og videre uten at

være kommet til bevissthet, indtil han blev anbragt paa en ø nede i Sydhavet.

Naturligvis var det en av de saakaldte ubehodde øer, og allikevel var der som altid en som tok sig av ham. Han kom saa meget til sig selv at han kunde se at han var i en hytte som bestod av et rum og nogen skap og som hovedsagelig var bygget av kurvfletning.

Av og til fik han noget at spise og drikke, og hele tiden laa han i en døs, hvor han snart forstod litt av hvad som foregik, snart sank hen i bevisstløs tilstand.

Tilslidst vaaknet Charles for alvor og saa en hvit mand som kunde ha været renere sitte ved fotenden av den madras som utgjorde hans seng. Han røykte paa en lysegul cigar.

„Det var en underlig farve for en cigar,” sa Charles drømmende.

„Hvad betyr farve for en tænkende mand,” svarte den fremmede og alter hersket stilheten.

Næste dag stod Charles vaklende op og slæp- te sig ned til stranden, tok et bad og vaklet derpaa tilbake til hytten, meget utmattet. Saa spurte han den fremmede hvor han var, hvem den fremmede var og hvad klokken var.

Den fremmede svarte:

„De er paa en ø, mand. Mit navn er Price. Det er eftermiddag.”

Charles lo for første gang, og den fremmede iagttok ham alvorlig. Han sat bare og røykte videre uten at si noget. Charles saa nøiere paa ham. Han var liten og sammensunken; hans øine forraadte at han var forfalden.

Om aftenen bød han Charles noget meget sterkt at drikke, og derpaa fortalte han ham sin historie. Han var skotte og var stolt av det, alle andre mennesker saa han ned paa. Hans liv var blitt ødelagt av en daarlig hustru og en falsk ven, og han var strandet der paa øen for flere aar siden og hadde slaat sig ned der i fred.

„Her er saa stille og ensomt,” hvisket han febrilsk, „det er ikke mange steder, min ven, hvor man kan faa lov til at drikke sig ihjel uten at nogen blander sig op i det.”

Han var ikke vanvittig, bare meget drikkelig og absolut uten illusioner. Charles gik ut fra hytten og ned paa den skinnende gulv strandbred. Aldrig før i livet hadde han følt sig saa fri at han syntes hele hans tidligere liv hadde været et eneste slaveri.

Hvor dagene var gaat kjedsommelig og træt- tende: Tidlig op for ikke at komme forsent paa kontoret, det daglige, ensformige arbeide, den daglige reise hjem, en likesaa uundgaelig middag og de paafølgende aftener.

Var det livet?

Hvis saa var, saa var det et liv i lænker, ikke engang i tunge og knugende lænker, men i simple baand.

Se nu paa Price. Han hadde betalt dyrt nok for sit tidligere til og han erklærte ogsaa at frihet var det bedste.

Charles sukket let. Han var ihvertfald ute av det nu, for Price hadde forklart ham at damp- skibe aldrig anløp øen, bare nogen handelsfar- tøyer med lange, ubestemte mellomrum. Han var helt avskåret fra London og livet der.

Bak ham, ikke langt borte viste der sig en sort røykstripe bortover himlen hvor de ind- løstes landsby laa.

Price lot nogen av de indfødte arbeide paa en liten plantage han hadde anlagt i urskogen og engang imellem kom en handelsmand og kjøpte hans copra av ham og bragte ham til gjen- gjæld de faa ting han trængte. Charles opda- get at han næsten altid var beruset, men i reg- len var han taus.

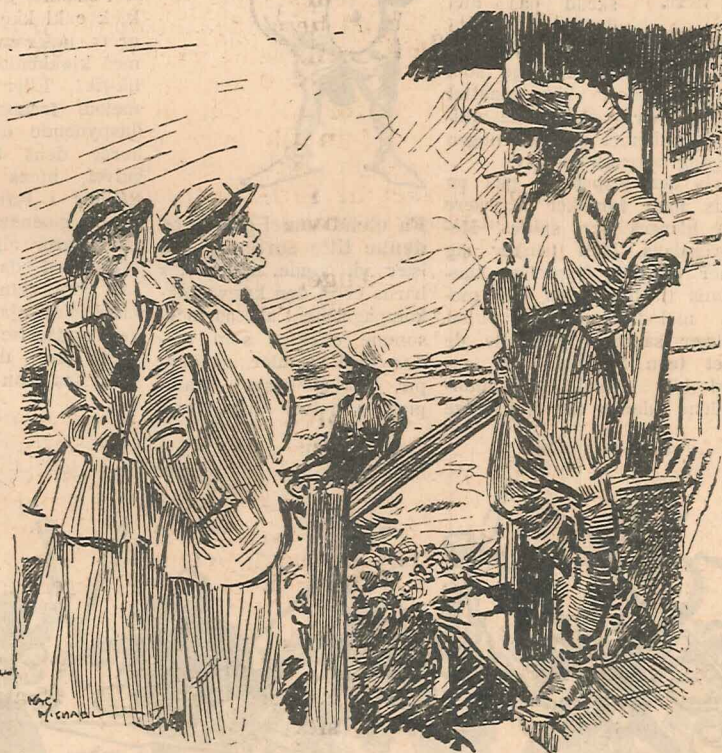
Han drak og røykte hele tiden, men Charles moret sig med de indfødte, svømte og tok del i deres arbeide.

Han var fuldkommen lykkelig her utenfor ver- den, han længtet slet ikke etter livet i Europa. Han kom til at tro at livet ikke rummet noget bedre end dette.

Det var altid sommer og deilig veir undtagen naar korte, voldsomme stormer brøt løs, da ha- vet steg og knuste alt som det berørte. Men stor- mene var sjeldne, den solbeskinne fred hersket næsten stadig.

Charles hadde faat en broncegylden lød av so- len, han gik bare med en tynd skjorte og etpar knæbukser, og han gik altid barbert. Der var bare en av civilisationens vaner holdt han fast ved — han barberte sig regelmæssig.

De godmodige, dovne indfødte elsket ham, og

„Hjælp eder selv!” brummet han ut av hytten.

inden aaret var omme kunde han ha været deres høvding, hvis han vilde. Han moret sig over ideen og sat der i solskinet og tænkte over den, mens han saa drømmende utover det solblinkende hav.

Bak ham sat gamle Price og røykte og drak ustanselig, og litt længer tilbake laa de indfødte og smaasov. Bare han var vaaken, aldeles frisk og vaaken, for hans livskraft forhindret ham i at ligge og sove midt paa dagen.

Han saa ganske tydelig for sig det bordet, hvor han pleide at spise lunch sammen med saksfører Fenwick, journalisten Harrison og sin fætter Harry som ogsaa var ansat paa kontoret.

Forbausende hvor klart han saa det hele for sig!

Men krigen hadde avbrutt det allsammen, og i de par maaneder han hadde været med, hadde han set nok av rædser og sorg.

Underlig at tænke paa at London endda var till! Var krigen forbi? Og hvem hadde vundet?

Hans tanker gled videre, gynet frem og til- bake paa bølgerne. Han var lykkelig nok. Hvor- for skulde han plage sig med noget?

Desuten kunde han ikke komme bort. Der hadde ganske visst været et handelsskib ved øen for etpar maaneder siden, men skipperen visste ikke „om han kom til en civilisert havn,” og Charles hadde absolut ikke lyst til at seile om- kring mellem øerne paa ubestemt tid.

Og her hos Price var han saa frank og fri.

Et aar efter var han fremdeles fri og ubun- den og kraftigere end nogensinde; andre skibe var kommet og seilt igjen.

Han hørte ogsaa at krigen var endt eller ihvertfald næsten forbi.

Det var handelsmanden Brown som stillet spørsmålet direkte:

„Naa,” frittet han, „hvad har saa du tænkt at gjøre, Charles?”

„Hvad mener du?” spurte Charles og dirigerte sine folk, som bragte Prices copra ombord.

„Skal du ikke tilbake, opta arbeidet og bli et ordentlig menneske?”

Han var en tyk og rød mand, der var ikke noget romantisk ved ham. Han støttet albuerne paa bordet og saa ret paa Charles.

„Du vil da ikke fortælle mig, Charles, at du er en av disse forbistrede dagdrivere, og at du liker dette? Du vil da ikke si at dette dovne liv mellem blomster og bølger har fanget dit? Gamle Price — naa ja, han er færdig, han er helt ødelagt av den stasen som de kalder de ind- fødtes spiritus. Men du — du er jo ikke over tredive og du drikker ikke. Hvad pokker ser du i det, Charles?”

Charles lo. Den tynde skjorten strammet over hans prægtige brystkasse og brede skul- dre, han stod med sine støe føtter fast plantet paa det hete dæk.

„Nei, det er ikke drik som holder mig fast, Bill,” sa han mun- tert, „det er heller ikke det som du saa malerisk kalder et dag- driverliv mellem blomster og bøl- ger, som har fanget mig. Det er — det er det frie rene liv — det at kunne bade, altid færdes ute og sove i friluft —”

Brown kløde sig i hodet.

„Jamen, det er ikke livet, det fører ikke til noget. Hvad sier du til at ha en kone og barn og handle med andre mænd og gjøre dit bedste? Det er ikke fordi jeg vil præke, og jeg har ikke gjort for meget godt i livet, men sandelig om jeg kunde holde ut den tanken, at naar jeg var fær- dig, saa var der saa at si ikke no- get som jeg kunde peke paa og si: det har jeg utrettet. En mand maa gjøre noget, om det er aldrig saa litet, og du later ikke til at utrette det aller mindste. Hør nu her, Charles, bryt overtvert og bli med mig til Frisco. Du kan være der om etpar maaneder, og saa kan du tele- grafere til din familie og komme paa ret kjøp igjen.”

„Jeg har ingen familie,” svarte Charles kort, „og hør nu her, Bill, jeg vet du mener det godt med mig, men du kan ikke rokke mig. Jeg hængte i engang, jeg holdt ut i fem aar, til kri- gen kom, og jeg sier dig, jeg var træt og lei av det hele. Nu er jeg fri for allsammen, jeg er aldeles fri, og jeg har lovt mig selv høit og hellig at jeg vil fortsætte at være fri.”

„Men det er jo ikke noget liv her paa denne dumme øen,” sa Billy næsten klagende, „og pok- ker ta dig, Charles, men du er en veldig vakker kar.”

Charles lo av ham.

„Du vet det ikke selv, Billy, men du ser græsk paa livet,” sa han ertende. „Gærsk hedenskap, vet du!”

„Vrøvl!” svarte Billy haanlig. „Jeg er eng- lænder og det er jeg stolt av.”

Han seilte næste dag og Charles saa hans skib fjerne sig med en underlig fornemmelse i hjer- tet, som han ikke forsøkte at gjøre sig selv klar.

Billy var ikke av mors bedste barn, det visste han godt, han hadde et temmelig daarlig rygte, men allikevel —

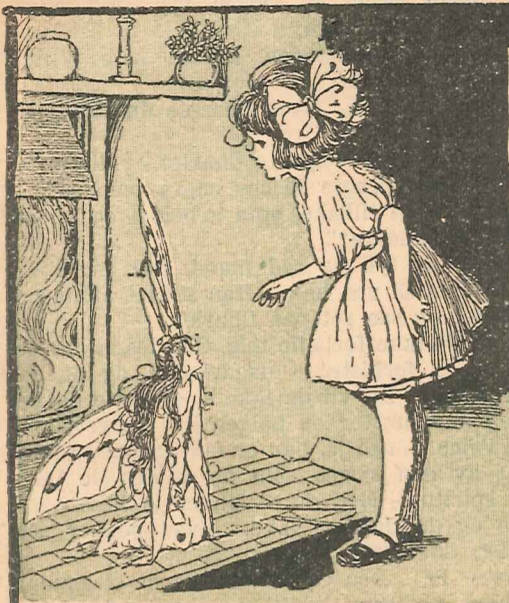
„Det skulde bare mangle at man ikke fik lov til at leve sit liv som man selv lystet,” sa Char- les til sig selv, „og det liv jeg lever er godt nok.”

Han sa i forbigaaende til Price:

„Billy vil ha mig til at reise herfra — vende tilbake til livet.”

„Naturligvis. Billy regner ikke livet utenfor restaurationene for noget, og de kan ikke være

(Forts. side 21.)

Her viser diskantens fe. de høje, fine toners herskerinde, sig for den forbausede lille Anne-Marie og fortæller hende om hvilken morsom lekekammerat pianoet kan være.

Pianoet som lekekammerat. Smaamelodier for barn.

„Pianoet som lekekammerat“ er navnet paa en liten serie smaamelodier for barn som paabegynder i dette nummer. For mange barn er pianoet som bekendt langt fra nogen hyggelig kammerat. Tvertimot! Ved pianoet har de oplevet adskillige bitre s'under i selskap med øvelser og skalaer som var alt andet end morsomme. Og har man endelig — kanskje naar far og mor var ute — prøvet om det kjedelige piano ikke ogsaa kunde vise sig fra en mer elskværdig side, er det vel oftest skedd paa den ikke ukjendte maaten at tangentene er blitt behandlet forto-forlissimo og i en rækkefølge som det bedst kunde falde, saa at naboer og gjenboer har maattet holde sig for ørene. Og saa har den lille „virtuos“ kanskje allikevel endt med at bekjende for sig selv at pianoet ikke er nogen hyggelig lekekammerat. Det har ikke engang moren ham selv.

Nogel anderledes vil saken sille sig hvis den gripes an paa en litt anden maate. Som for eksempel hvis man forsøker at være aktiv deltager naar de smaamelodier som bringes her, spilles. Melodien nedenfor er, som man ser, en krigsdans. Man tænker sig hensat til Robinsons ø, og en dag kommer en flok frygtelige kannibaler derover og begynder sin vilde dans til tonene av den melodi som staar her. Hvis man nu mens melodien spilles, enten rasler med et penal eller klapper to vedtrær sammen paa alle de steder hvor der over notene er anbragt et tegn (7), vil man opdage hvorledes det lille tonebillede derved blir levende for fantasien, saa at man ikke alene ser kannibalene danse sin frygtelige

krigsdans, men ogsaa hører gnyet og larmen naar de slyar sine vaaben mot hverandre.

Paa lignende maate vil det gaa naar man senere hører høre anledning til at høre baby-efanten Jumbos dans med dens kraftige, taktfaste bum-bum! i gulvet. Eller naar det er en flok pirater som er paaferde: Da hører man dem plystre og rope, mens lyen av der s tramjing i dekket veksler med skuddene fra deres pistoler og havets brusen. Eller naar stururt snakker med

kjøkkenklokken: Da s'itt r stururts langsomme tunge tik-tak! med kjøkkenklokkens hastige tik-tik-tik! Eller naar en anden melodi fremmaner en frygtelig ildspydende drage saa at man hører dens klør skrape mot gulvet, mens det hvæser og spruter i luften naar den spyr ild og gloende svovl. Eller naar man hører alfenes lette fottrin paa den maanebelyste slette osv., osv.

Der vil da bli rik anledning til at merke at selv en liten melodi kan rumme maleriske effekter og fortælle hele eventyr naar man bare hjelper litt til selv, og man vil da bli forbauset over den opdagelse man har gjort, nemlig at pianoet — det alvorlige piano med dets „kjedelige“ række av hvite og sorte tangenter — ogsaa kan være en udmerket lekekammerat.

En eiendommelighet ved denne lille serie og som især vil vinde bifald hos barna er at den krever akkompagnement av saa morsomme effekter som rasling med penaler, sandpiper, kokusnotteskal, tramjing i gulvet osv., osv.

Og her bortfører de dyster, brummende bastoners troll Knut og tar ham med paa langfart ut i den vide verden til storm og torden og elefant-trampen i junglekrat.

I. Da Robinson Crusoe saa kannibalene danse krigsdans.

Naar man spiller denne lille melodi maa man i tankene føle sig hensat til Robinson Crusoes ensomme ø ute i Stillehavet, og man maa tænke sig at man som han pludselig ved at kikke gjennom løvet i det tette buskads ser de vilde kannibaler komme anstigende og begynde sin fæle krigsdans. Og vil man ha den stemning frem som ligger gjemt i melodien, skal man paa alle de steder hvor tegnet 7 er anbragt over en note, la en eller anden — eller naturligvis helst flere — rasle kraftig med et penal eller lignende. Man vil da med et stille gys kunne sætte sig ind i den forskrækkede Robinsons følelser, da han saa kannibalene opføre sin frygtelige krigsdans tæt ved hvor han laa skjult.

Næste melodi: Jumboernes dans (med elefanttramp) følger om 14 dager.

(Fortsat fra side 19.)

for tæt indpaa hverandre. Glem den toskel!" Charles ønsket ikke at tænke paa Billy, saa han fulgte Prices raad.

En maaned senere hændte det utrolige, slik som det altid hændte før eller senere.

En kano seilte ind i bugten og fór mot kysten som en pil. En hvit mand og kvinde var passagerer. Da de kom, var Charles inde paa øen, og Price var beruset som sedvanlig.

Manden som hoppet let iland var høi og ulastelig hvitklædt, han hadde en liten mørk moustache og straalende tænder, som han viste, naar han smilte. Han løftet damen ut av kanoen, ga en besked til de indfødte, og de skjöv den fra land og rodde bort.

„Nu skal vi paa eventyr," sa manden og smilte bredt.

Price bød dem velkommen med tre ord.

„Klar dere selv!" sa han og forlot hytten.

Pavely, den nyankomne, saa sig om.

„Dette er aapenbart Edens have uten Eval" bemerket han, saa tilføjet han med et brændende blik paa den unge pike: „Men ikke længer siden De er her, vidunderlige Adrienne!"

Adrienne lo litt, saa sukket hun og gik bort til døren.

Claude Pavely var undertiden saa — saa vanskelig, og dog maatte hun gi sin mor ret i at han virkelig var meget elskværdig og let at komme ut av det med. Hendes mor hadde ivret for denne utflugten i hans yacht, og hun selv hadde motstræbende samtykket. Claude var jo i det hele tat meget flink, det kunde jo ikke være for pengenes skyld han vilde gifte sig med hende, siden han selv var saa rik. Det var ihvertfald noget som talte til hans fordel:

Han kom og fortalte hende at frokosten var parat, og hån opdaget at han hadde sørget for smørbrød, vin og chokolade. Han hadde i al hemmelighet tat en liten kurv med sig.

„Bakefter kan vi gaa paa eventyr i skogene," sa han, „de skal være saa deilige her, sies der, og kanoen kommer tilbake naar det blir kjøligere."

Adrienne sat med bøiet hode, og mens han saa paa hende kom der et andet uttrykk i hans ansigt, som med en gang fik ham til at se sterkere ut, men ogsaa lumsk og brutal.

„Jeg vilde saa gjerne ha Dem med mig alene," sa han, „det var pent av Dem at bli med idag."

Hun saa op og rødmet let, men hendes blik var meget fast, og hun sa:

„Vær saa venlig ikke at tale slik til mig som De begyndte. De har lovet —"

Pavely lo igjen.

„Om forladelse! Jeg lover jeg ikke skal gjøre det mer!"

Charles laa senere i sin baat utenfor bugten, han ropte høit paa den fremmede kano og vinket til folkene; efter en kort betænkning rodde de bort til ham.

Han spurte dem ut. De var fra Kali, og hans indfødte ledsager gjenkjendte en av dem som en slegtning; begge kanoner blev saa liggende ved siden av hverandre, mens samtalen gik paa det livligste.

Hans egen ledsager brast pludselig i latter og vendte sig saa om mot Charles og fortalte ham hvad han netop hadde hørt.

I begyndelsen hørte Charles temmelig likegyldig efter, men saa blev han med ett opmerksom.

Folkene i baaten hadde fortalt ham at der var sat en hvit mand og en kvinde iland paa øen; men de hadde ikke sagt at manden hadde git dem ordre til ikke at vende tilbake før næste morgen.

Fyren tilføjet nogen kommentarer til historien og forklarte at kapteinen paa yachten var „en slem mand". Charles utspurte ham nærmere og fik en tydelig beskrivelse av mandens moralske menneske. Hele historien stod ham fuldstændig klar før manden fra Kali var færdig med at tale.

Den var ikke pen, men den dreide sig om en slyngel som var fattig og som foregav at være rik og om en ung pike som eide en meget stor formue og som ikke hadde andre beskyttere end en taapelig og forfængelig mor.

Imidlertid var skurken og heltinden paa øen, og det var hans hensigt at la hende bli der

til hun var kompromittert. Det er den gamle historien!

Det var temmelig sent paa eftermiddagen. Charles blev saa paa sjøen. Saa sendte han sin ledsager iland for at finde ut hvor de to var henne.

Han blev temmelig længe borte, men kom tilsidst og meldte aandeløst at de var i skogen. Han fortalte Charles præcis hvor, og dit gik Charles.

Han gik lydøst og kom bak paa Pavely og Adrienne uten at nogen av dem saa ham. Han stod et øieblik og stirret paa Adrienne, mens en underlig følelse brændte indi ham. En fornemmelse av længsel og smerte og dyp anger og heftig vrede mot Pavely grep ham. For hun var en ung pike, næsten et barn, trods sin ranke skikkelse.

Hun var en av de unge piker som han kjendte hjemme fra England og som syntes at aande renhet og ynde.

Pavelys type kjendte han ogsaa, han hadde set den ved spillebordene, paa varieteer og lignende steder.

Adrienne vendte sig om og saa paa ham, deres blik møttes.

En hvirvel av gamle minder bruste gjennom Charles' sind, blandet med selvbebreidelser. Pavely reiste sig og satte monoklen fast for bedre at kunne se ham, og Charles sa:

„Undskyld at jeg overrasket Dem! En av mændene fortalte mig at der var kommet fremmede til øen. Mit navn er Charles Fane."

„Nei, virkelig!" sa Pavely med et smil som fik Fane til at huske paa at han bare var iført en skjorte og et par mørkeblaa bomuldsbenklær og hadde bare føtter. Han følte sig ikke vanligere stemt mot Pavely av den grund, men han saa Adrienne like ind i øinene og sa:

„Vil De ikke følge med ned til hytten og drikke en kop te? Min ven Price som tok imot mig her for længe siden har altid et litet forraad."

Pavely hjalp Adrienne gjennom skogen og Charles fik anledning til at lægge merke til hans elegante paaklædning. „Som en frier," tænkte han bittert og haanlig.

Han gik selv bak og lyttet til Adriennes stemme — en ung pike som snakket engelsk efter alle disse aar! Hans hjerte banket hurtigere ved lyden av det.

Indi hytten laa Price og sov, Charles bar ham utenfor og kom saa tilbake. Det begyndte at bli aften, himlen var violett og gylden.

„Vi gaar et øieblik ut her, Adrienne, mens De ordner Dem litt," sa Pavely og tillot sig virkelig at ta Charles under armen.

„Hør her," begyndte han i den tone enkelte bruker naar de vil fortælle en upassende historie de tror er morsom, „hør her — Fane — der kommer ingen for at hente os — ser De — Adrienne er en søt pike — og dette er det eneste middel jeg har til at vinde hende!"

Charles rev sin arm til sig med et eiendommeligt smil. Pavely mistet fatningen et øieblik. „Tror De mig ikke?" Han rev pludselig en revolver op av lommen.

„Se her," sa han skarpt. „Pas Dem for den! Og hør her! Jeg bryr mig ikke om hvem De er eller hvorfor De er kommet mig iveien. Jeg regner simpelthen ikke med Dem. Men De har at lystre! De skal ikke tilby at skaffe nogen av de indfødte som kan seile os ut til yachten. Adrienne —"

Kanske var det denne gjentagelse av hendes navn Charles ventet paa, for i samme øieblik rammet hans nøkne fot Pavely ret i underlivet saa han faldt forover. Pistolen gik heldigvis ikke av. Manden var næsten bevisstløs, og Charles bar ham bort til et træ hvor han tok sin egen lærrem og prylte ham langsomt og grundig. Da han var færdig kneblet han ham omhyggelig, tok hans klær av ham og iførte sig selv hele stasen, skjønt jakken var for trang over brystet. Saa forlot han sit jamrende og klynkende offer, godt bundet, og vendte vel tilmode tilbake til hytten. Paa veien ropte han paa sine folk og gav en ordre.

Adrienne utstøtte et litet skrik da hun saa ham.

„Der er ingenting iveien," forklarte han hende. „Jeg har sørget for en kano som seiler ut til yachten. Jeg reiser med Dem for jeg er nødt til at snakke med kapteinen, Miss Desan-

ge, Pavely hadde nok tænkt at bli her natten over — men jeg syntes — naa ja, at det var temmelig upraktisk for Deres vedkommende. Jeg har overtalt ham til at bli, saa jeg skal selv ledsage Dem tilbake."

Adrienne fik taarer i øinene og skalv litt.

„Nu behøver De ikke at være ængstelig," forsikret Charles hende. „Se, der er kanoen, vi kan være ombord om en halv time."

Adrienne prøvde at smile gjennom sine taarer, hun var for stolt til at graate og svarte „Tak!"

„De har ingenting at takke mig for, jeg kunde jo ikke gjøre andet," sa Charles. „Vil De bare vente et øieblik mens jeg sier farvel til min ven."

Han gik ut og knælte ved siden av gamle Price og vækket ham.

„Price — jeg reiser allikevel — det er det eneste jeg kan gjøre. Jeg kan ikke forklare det, men man kan ikke leve bare for sig selv. Og — og — det maa være storartet at arbeide haardt for en anden eller for at vinde en plads blandt dygtige mænd. Det er det hele, jeg kan ikke forklare det bedre. De forstaa nok at jeg er nødt til at reise? De vil forstaa resten naar De hører hvad den unge slubberten fortæller som nu blir baaret ind i hytten. Price, la ham faa taushet fra Deres side og besvær med folkene. Brown kommer tilbake om tre maaneder, saa til den tid er vor ven kanskje blit renere i sind. Farvel, Price — og tak!"

Det var ganske mørkt da de kom ombord paa yachten og kapteinen lot til at være temmelig urolig efter at Charles hadde talt med ham. Charles gav ordre til at seile til Frisco, og Adriennes mor forlangte „en forklaring".

Den gav Adrienne hende, mens Charles blandt Pavelys rike utvalg lette efter tøy som passet ham bedre.

Senere møtte Adrienne ham paa dækket og de talte om stjernene og bølgene indtil Adrienne sa:

„Naar vi nu kommer til San Francisco, hvad agter De saa at gjøre?"

Charles saa hende ind i øinene og svarte langsomt:

„Jeg har tænkt at reise like hjem og begynde at arbeide, at faa en plads i livet, saa jeg kan ha ret til at be — at be en anden om at dele den med mig."

Og Adrienne svarte:

„Tror De — at det varer længe?"

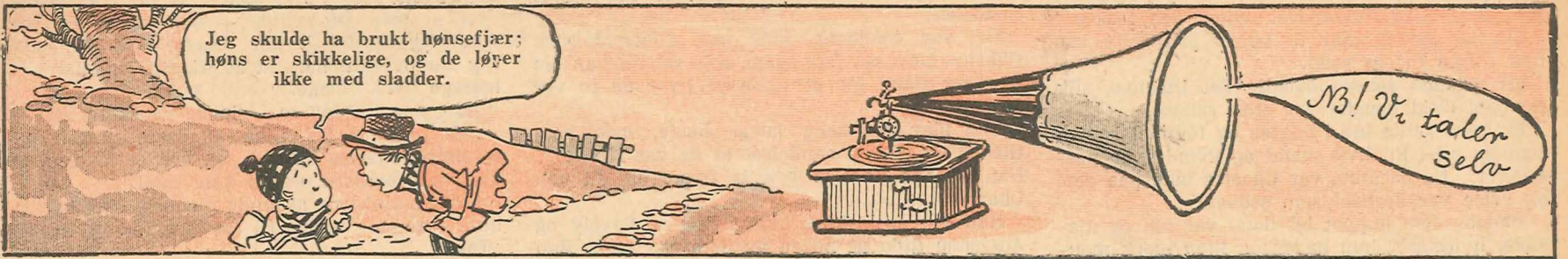
Løsning paa opgavene i dr. X' afdeling afdeling i nr. 2:

4. Vinterlandskapet: Man begynder læsningen i første felt tilvenstre i rundingen, tar derefter felt nummer 4, saa nummer 7 osv., idet man stadig springer over to felter. Derefter begynder man med felt nummer 2, gaar videre til nummer 5 osv., idet man likeledes stadig springer over to felter. Og saaledes holder man paa til alle feltene i rundingen er opskrevet. Derpaa fortsætter man med feltene paa muren, idet man her tar disse i den orden som de smaa streker under bokstavene angir: først feltene med en strek, saa feltet med to streker og tilslut feltene med tre streker. Naar man paa den maaten har opnotert bokstavene i samtlige felter paa billedet og derefter adskiller disse paa rigtig maate, vil man ha fundet følgende verslinjer:

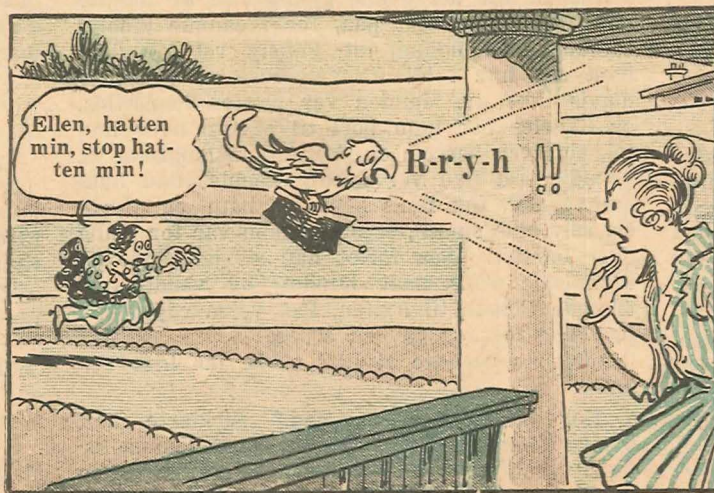
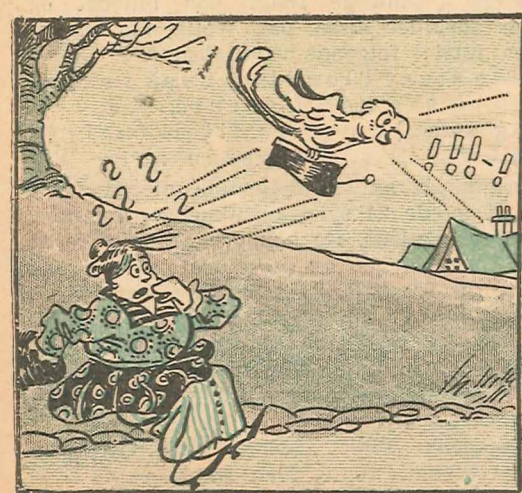
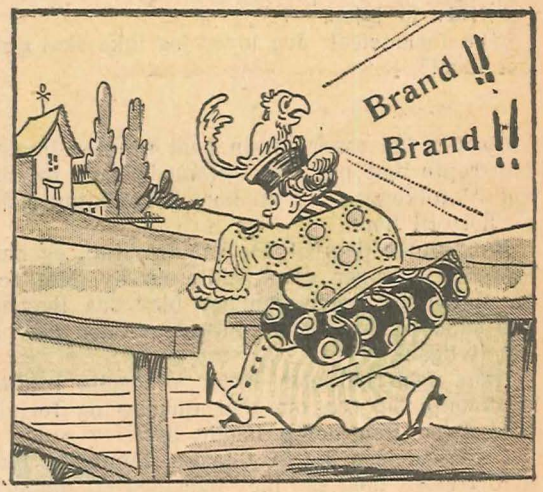
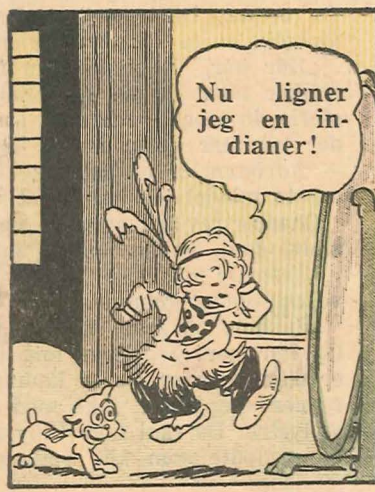
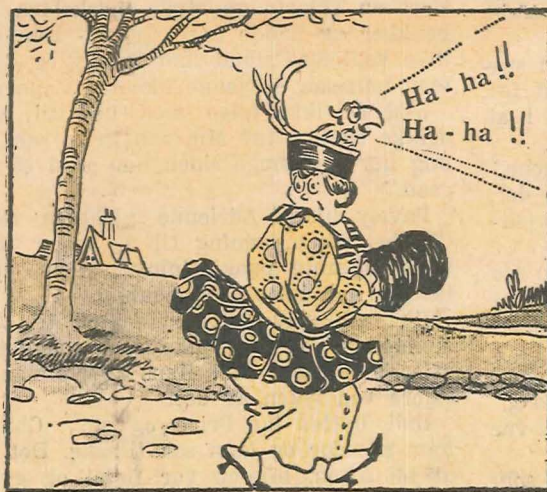
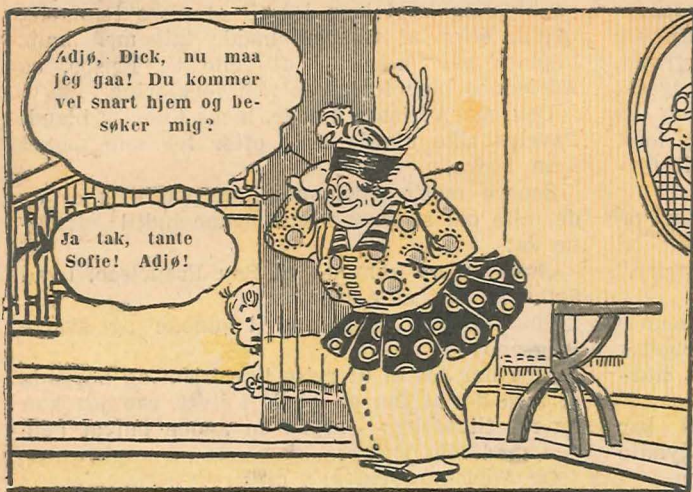
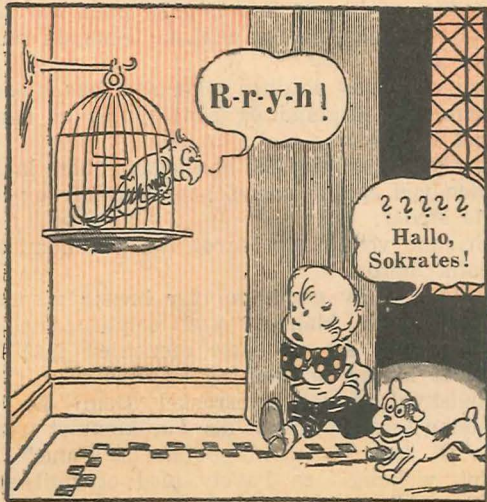
I s n e s t a a r b l o m s t o g b u s k i s k j u l,
d e t e r s a a k o l d t d e r u t e,
d o g s y n g e r d e r e n l i t e n f u g l
p a a k v i s t v e d f r o s s e n r u t e.

5. Ordningen av syltetøikrukkene: Man vil let se at av de 24 syltetøikrukker er nummer 13 og 19 paa plads. De behøver altsaa ikke at flyttes. Ombytningen av de andre kan ske paa følgende maate: 3—1, 2—3, 15—4, 16—15, 17—7, 20—17, 24—10, 11—24, 12—11, 8—5, 6—8, 21—6, 23—21, 22—23, 14—22, 9—14 og tilsidst 18—9. Man vil da ha fuldført omflytningen i 17 skift, og alle syltetøikrukkene vil nu staa i nummerorden paa hyldene.

6. Logograf: Tillid, komet, tant, Klotilde, Matilde, eklatant, tante, told, Dante — dilettantkomedie.

Talende billeder: Tante Sofie og Dicks papegøie.

Den fortryllede klokke.

Ridderen saa et gammelt slot med et høit taarn.

Der var engang en ung ridder som drog ut i verden for at opleve eventyr, han het ridder Rank. En dag som han red gjennem en stor skog møtte han en underlig gammel kone.

„Hvor skal du hen, tapre ridder?“ spurte hun.

„Ut i veerden for at opleve eventyr, for at dræpe drager, befri prinsesser og vinde det halve kongerike,“ svarte ridder Rank.

„Det var ikke litet,“ sa konen og lo, „men har du ikke en skilling til en fattig kone?“

„Jeg har tre guldstykker igjen,“ svarte ridderen, „du kan faa det ene. Jeg slaar mig nok igjennem med to.“

Saa ga han konen guldstykket og de skilles. Men da han var redet et stykke til kom en anden gammel kone mot ham.

Den gamle konen.

„Tapre ridder,“ sa konen, „har du ikke en skilling til en fattig kone som ikke har spist noget hele dagen?“

„Jeg har bare to guldstykker,“ svarte ridder Rank, „men jeg klarer mig vel med det ene av dem. Vær-

saagod, her er det andre.“

Saa fik konen det andre guldstykke og han red videre glad og fornøiet. Men da han kom til en korsvei sat der en fredie gammel kone og strakte sin haand ut som en tigger.

„Ja, det er ilde,“ sa ridder Rank, „jeg har bare et guldstykke igjen,“ men jeg er ung og rider en god hest, og du er gammel og svak, saa du faar faa mit sidste guldstykke.“

Saa rakte han konen det og hun takket ham og sa:

„Jeg har en liten gave som jeg haaber du vil ta imot. Det er bare et stykke krystal, men det har den egenkap at naar man ser gjennem det saa skiller det sandhet fra løgn. Hvis du ser gjennem krystallen paa en sten som tidligere var et menneske saa vil stenen forsvinde og du ser det forvandlede menneske aldeles tydelig. Men ser du en vakker dame og hun i virkeligheten er en trollkvinde, saa vil trollkvinden vise sig for dig i al sin hæslighet.“

„Det er jo en kostelig gave,“ utbrøt ridderen, „den er sandelig mer værd end det guldstykke du fik. Tak fordi du vil gi mig den.“

„Jeg gir dig den ogsaa bare fordi jeg vet at du er et godt menneske som vil bruke min gave paa den rette maaten og gavne andre med den,“ sa konen.

Saa ga hun ham krystallen og sa: „Rid den vei som fører tilhøire, saa vil du snart komme til et sted hvor du kan faa gavn av krystallen og hvor du kan bruke dine krefter mot troll og hekser.“

Ridder Rank takket konen og red avsted til han med ett saa et ældgammelt slot med et høit taarn. Rundt om taarnet slyngtet der sig en vedbend som naadde helt op til lydhullene hvor der hang en klokke. Men ellers var hele slottet taust og stille og ingen mennesker eller dyr levde der.

Ridderen gik av hesten og førte den gjennem en forfalden port og fik den anbragt i stalden. Saa gik han rundt i slottet og kom tilsidst helt op i taarnet. Det var begyndt at bli mørkt, men hoit oppe syntes han at skimte et litet lys. Tilsidst naadde han derop og saa nu at mellem vedbendens tykke stamme og muren var der likesom en liten hule, og der sat en stor gammel ugle med briller paa næsen og ved siden av uglen hang en løkt som brændte med en ganske liten flamme.

Ridder Rank tok sin krystal frem og saa gjennem den, men hvor forundret blev han ikke ved at se hvorledes tingene forandret sig. I stedet for den mørkebronne vedbend saa han en ung mand klædt i grøn jægerdragt som stod og støttet sig op mot taarnet. Og der hvor

Uglehammen forsvandt, og en yndig fe stod foran dem.

Klokken hang øverst oppe saa han en yndig ung pike som syntes at svæve i luften. Men baade hun og den unge mand saa meget bedrovet ut. Han vilde nu rette blikket mot uglen, men den var forsvundet med lem vedbenden: t. k. e grener og tætte blade.

Men den talte til ham med en menneskelignende stemme:

„Unge ridder, vil du prøve at befri klokken og vedbenden? Hvis du er tapper og utholdende kan du gjøre det.“

„Ja,“ svarte ridder Rank, der er ingen ting jeg heller vil.“

„Saa skal du gaa ned til kilden som risler ved futen av fjeldet og det maa ske inat, for bare naar der er fuldmaane og midtsommernat paa en gang kan det lykkes. Gaa ned til kilden og hent en flaske full av vandet og kom saa tilbake. Men du maa ikke traasaa meget som et skritt til siden fra stien som fører derned, gjør du det er alt tapt.“

Ridderen saa gjennem sin krystal og han syntes at baade den vakre unge pike og den unge mand nikket og smilte opmuntrende til ham, saa han svarte:

„Jeg vil gjøre som du sier, vise ugle, men vil du ikke komme frem saa jeg kan se dig?“

„Nei,“ svarte uglen, og ridder Rank syntes det lod som om den lo. „for saa ser du paa mig gjennem dit krystal. Jeg skal nok vise mig for dig, men ikke endnu. Allikevel kan du tryk stole paa mig, jeg vil ikke gjøre dig noget vondt.“

Saa gikk ridder Rank nedover stien til kilden. Det gikk udmerket, men neppe hadde han faat flasken fylt for han hørte noget jamre og skrike bak sig. Han vendte sig om og saa borte mellom trærne en deilig dame som strakte armene bønfallende frem og ropte: „Hjælp mig! Frels mig!“

Ridder Rank vilde løpe bort for at redde damen, men saa kom han til at tænke paa at han ikke maatte vike bort fra stien, og hurtig tok han sit krystal og saa gjennem det. Straks opdaget han at den vakre damen i virkeligheten var en hæslig heks, og han forstod at han hadde undgaat en stor fare. Nu begyndte han at gaa tilbake langs stien, men pludselig kom en vogn forspændt med fire vælige hester

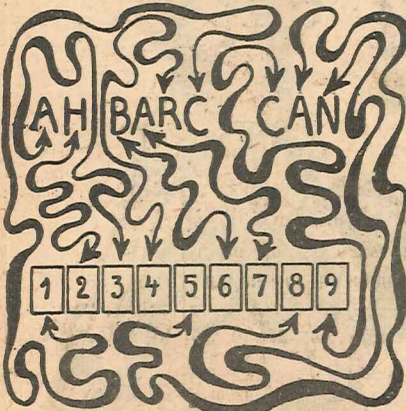
Der sat en gammel ugle med briller paa næsen.

(Forts. side 31.)

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle innsendte løsninger henfiger ulæst indtil den 9. februar. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først utlagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 14.

Hvem kan si hvad der skal staa ovenfor?

Ovenfor er ni hvite kort lagt ved siden av hverandre. Som man ser er kortene nummerert med tallene fra 1 til 9. Desuten staa det paa billedet nogen mystiske ord paa et ukjendt sprog. „Ah Barc Can,“ staa der? Hvad skal dette mon bety? Kanske det vilde løfte litt av det slør som skjuler meningen av de hemmelighetsfulde ord, hvis man prøvde at flytte bokstavene ned paa de nummererte kort og ved denne flytning gjorde bruk av de slangeformede linjer med spydspidene. Kanske, sier dr. X, for han vet det ikke. Han har faat billedet sendt som det er her — uten nogen nærmere forklaring. Mon nogen av læserne kunde hjelpe ham med at løse problemet? Hvad skal det staa ovenfor?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 15.

Hvem kan tyde denne billed-rebus?

Dette er bare en liten rebus. Men fordi den er liten, er det ikke sikkert at den er saa helt let at løse. Man kan jo forsøke. Læg merke til, at det ikke er nogen plus- og minus-rebus, men en ganske almindelig rebus, som løses og

løses slik som den staa. Er det nogen av læserne som er istand til at tyde de runer, der er risset i ovenstaende rebus? Hvad staaar der ovenfor?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 16.

Hvem kan finde de i nedenstaende sætninger begravede ni navne paa byer, floder, sjøer, fjeld etc.?

I nedenstaende findes „begravet“ endel geografiske navne. Hvem av læserne kan grave disse navne ut? Der er begravet ialt ni navne paa byer, floder, sjøer og fjeld. Find dem alle ni:

Høit tilhøst sat kongen, paa samme tid glad og alvorlig, og vinket ad en mand som stod ved veien. Gutten gav Olga en rose og sa: „Vi bor godt og pent her.“ Den gamle kone gav likeledes Olga en rose, og den var absolut den vakreste. Her ankommer hver dag med morgensens første bris en seilbaat med to mænd i. „Vil du være med i nat paa en tur, Alfred?“ spurte Viggo sin to aar ældre bror Hans.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 17.

Logograf.

5. 6. 7.

Hvis dette blad man samler bare det halve av et aar, tilsidst man da en saadan av disse blader faar.

1. 3. 6. 7.

Jeg bugter mig langs jorden og spreder titt stor skræk. Men vær for mig ei bange, jeg hastig smutter væk.

4. 2. 9. 4. 8. 1.

Og jeg — jeg snor mig ogsaa, men paa et andet vis, og mange folk i Østen lovsynger høit min pris.

5. 2. 9. 4. 8.

Og den som titt er dette, han avgjort mangler mod, — la se, om du min mening med disse ord forstod.

4. 6. 1. 8. 9.

I Gamle testamente det land jo omtalt staa, der bodde Jødefolket nok i mange, mange aar.

2. 4. 9. 8. 1. — 2. 3. 9. 2.
Og her to kvindenavne jeg viser dig med tal, og det er da min mening, tu gjætte nu dem skal.

5. 2. 1.

Jeg gjerne gaar i dybden og brummer som en bjørn, mens andre toner svinger sig høit som falk og ørn.

3. 6. 9. 3. 8.

I en ting jeg ligner en bi, min kjære ven, — jeg bor jo nemlig titt i en celle som den.

1. 8. 9. 4.

Jeg bærer dig gjerne paa mine fire ben, men mest ved nattetide, — hvad er jeg mon for en?

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Jeg titt har hjulpet med til at skape festlig klang, saa høit i luft har tonet en mangestemmig sang.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 2:

Opgave nr. 4: Søren P. Fiskeløsen, Roverud st., 5 kr.; Borghild Arnesen, Gundersensgt. 4, Horten, 2 kr.; Kr. Thorkildsen, Stiboltsgt. 18, Drammen, 2 kr.

Opgave nr. 5: Arthur Eik, Lervik nr. 19, Stavanger, 5 kr.; Borghild Kristiansen, Øvre Strandgt. 28, Stavanger, 2 kr.; Per Monsrud, Greaaker st., 2 kr.

Opgave nr. 6: Olav Ohm, Odda, 5 kr.; Andreas Mjaaland, Braastad st., Arendal, 2 kr.; Annik Gulbrandsen, Søndmørgt. 7, Kristiania, 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 8. — Løsningene paa oppgavene i dr. X-avdelingen i nr. 2, finnes i dette nr. av bladet paa side 21. — Besvarelsene maa være dr. X-hænde inden den 9. februar, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X (5)

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indianeren „Falkeøie” (gul dragt med tøjfrynser).

Heks (gut med kyse, sjal og skjørt).

Pirat (sjøstøvler og tjæret haarpisk).

Zigøinerske (Brogede farver, mynter, ringer, tamburin).

„Nattens dronning” (gardin med guld-papir, stjerner).

Sommerfugl (tarlatansdragt).

Robinson Crusoe.

Globus (malt tøj, utspændt over virrer).

Geisha (almindelig kimono med skjert).

Dr. X (med spids hat og tryllestav).

Pierette (tyl og tarlatan med vatknapper).

Kalif (med pute paa maven og krumsabel).

Herold (med papirkraue og „spillekort”-tunik).

Blomsterpike.

Endel barne-karnevalsdragter som er lette at anskaffe.

(Se side 25.)

Fastelavnsglæder.

Vi er allerede naadd saa langt ind i det nye aar at vi staar foran fastelavnen. Og dermed holder karnevalstiden sit indtog iblandt os. Denne gamle skik som begyndte hos romerne og senere greb om sig hos alle sydens beboere, blev senere ført op til norden for ogsaa at gaa sin seiersgang her hos os. Men aldrig kan vi som av naturen er av et kjøligere og mer flegmatisk temperament bare tilnærmelsesvis naa de høider av begeistring og intens livsglæde hvormed sydlandingen kaster sig ind i nydelsen av de fester som tiden før fasten fører med sig. Dertil kommer at folk i de katolske lande har en bestemt grund til at holde karneval. Den mangler vi og derfor kan vore efterligninger av deres maskerader umulig bli saa fulde av fart og liv, men virker nærmest som en svak avglans av hvad de i virkeligheten skulde være.

Hos dem gjaldt det nemlig at nyde hvad nydes kunde i tiden før askeonslag; for da indtraadte spekkelsens og askesens stund. Al fest var da forbi, livets ellers saa glade dager var klædt i sæk og aske og al nydelse av kjøt var forbudt. Intet under at de da tok revanche i tiden som gik forut. Den smale kost de skulde sættes paa stod aapenbart for dem som noget av det værste; for med tanken paa dette døptes tiden mellem helligtrekonger og fastelavn for „karneval“. Navnet er utledet av det latinske „caro“ = kjøt og „vale“ = farvel. Med musik og dans, gilder og alslags moro tok de avsked med bordets glæder og holdt sig paa den maate skadesløse for hvad den nærmeste fremtid vilde bringe.

Hos os gaar det ikke saa strengt for sig og vi behøver ikke at si farvel til stek og kake fordi fastelavnen melder sig. Her føles det mer som en luftning fra svundne tider som føres til os nordboere fra sydens land. Som et broget regn av konfetti daler den nedover vore hoder saa vi rives med og smiltes av samme begeistring, og i den korte karnevalsnat glemmer ogsaa vi under forklædning og maske livets fastetider som venter paa os alle.

Hovedvekten ved alle maskerader og kostumballer lægges naturligvis paa utklædningen. Det er de forskjellige dragter som gir optogene og lystighetene karakter. Det gjælder da at være i besiddelse av opfindsomhet og her er en anledning hvor fantasien gis frit spillerum. Alt som kommer indenfor dens rækkevidde kan brukes! Det kommer ikke an paa stoffenes kvalitet og art eller paa om portemonnæen er mer eller mindre spekket. Naar karnevalsaaenden først er over en har man dermed faat utlevret en tryllestav som forvandler gamle filler til et fantastisk kostyme, silkebæter og brogede baand til virkningsfulde midler, kosteskaffer og grytelok til spyd og skjold, kort sagt ingenting er for farvelig eller for uanselig til at være med at skape effekt.

Blandt dem som aar for aar glæder sig mest til fastelavnen kommer barna i første rekke. Og ingen blir saa morsomme og søte som netop de i sine forklædninger. I mange hjem gjemmes dragtene fra det

De sidste formaninger. Mor paalægger sin gut, d. v. s. hunden, at opføre sig pent paa maskeraden.

ene aar til det andre og ligger saaledes parat til at tas i bruk paany, men hvor dette ikke er tilfælde kan det ofte være vanskelig at finde paa noget originalt.

Nogen ideer i denne retning kunde da kanskje bli til nytte for en mor som staar med en flok smaa fastelavnsgutter og -piker om sig, som ikke ønsker noget inderligere end at bli klædt morsomt ut. Og for de litt større som selv kan sy eller sætte sammen sine dragter vil der sikkert ogsaa være gode vink at hente. Flere av dragtene er ikke bundet til nogen bestemt alder, men kan likegodt brukes av en tyveaarig som av en ti-aars gut eller pike.

Paa hoslæende kulørte side sees en broget samling smaa karnevalsgjester hver for sig optrædende som et symbol paa forskjellig levevei og nationalitet.

Vi ser her kjendte skikkelser fra førrikets og eventyrets verden, som for en stund er traadt ut av sin mystiske tilværelse for at færdes lys levende mellem representanter fra fremmede land, forhistoriske figurer og nutidsmennesker. Den skjøne tilslørede nattens dronning kan vel føres ut i virkeligheten, hvis man skjuler sin person under en av mors luftige gardiner som vil være et udmerket slør. Det fæstes om panden med et guldbaand og himlens straalende stjerner utklippet av guldpapir drysses ned over det. Ved siden av hende ser vi zigoinerpiken. Her er det sterke farver, guldmünter i halskjeden, arm- og øreringer som gir det rette præg. I haanden holdes tamburinen som hun slaar paa mens hun danser. Roveren med kravestøvler og k i tpipe følges med en av sine vilte kammerater, som her har forklædt sig som heks med lang næse, hornbriller, krokot ryg og stok. Midt imellem dem alle staar den uødelige Robinson Crusoe klædt i skind med sin røde paraply slaat op over sig. Hvis man om livet tar det lammeskindsteppe som ellers ligger under skrivebordet, sætter fars store skindlue paa hodet og tar mors røde parasol i haanden, blir man paa et øieblik omskapt til selve Robinson.

Foran ham stolprer en levende globus avsted med en nydelig japanerinde i haanden. Hans dragt fremstilles ved hjælp av virrer, overtrukket med et blaaaglig stof hvorpaa verdensdelene males. Sneen som i tette lag ligger paa Nordpolen om hans hals er utklippet av hvitt papir. — En blomstret kimono med bredt skjert, høit opsat haar med guldpiler, stor vifte og sandaler med træklodder under er japanerindens kostyme.

Bred og mægtig staar kalifen med sit frygtindgydende sverd og oppmuntrer til efterligning. Naar man stopper sig ut med en sofapute, dækker sin person med en broget kuffe, vikler et kulørt tørkle om hodet som turban og trækker høirøde ullstrømper paa benene hvor den overflødige længle i strømpefottene er fyldt med sammenkrollet avis-papir saa spidsene staar ret iveiret, har man en tro kopi av ham.

Og videre har vi dr. X, den berømte trollmand med tryllestaven i haanden og høit spids hat.

Herelden med sin pipekrave laget av en smaa s'rimmel papir som brettes, trækkes paa en snor og bindes om halsen, forkynder ved hornfanfarer at nu er fastelavnen under Pierrette og blomsterpiken, „sommerfuld“ i sin tarlatansdragt og indianeren med bue og pile, hodepynt laget av mors gamle fjærkost og røde tøfrynser paa gul dragt, alle kommer de i flok og følge. Ingen er for fantastiske eller for langt borte til at kunne naaes. Men som Askepot der begyndte i det lave for derfra at hæves op til herligheten, ligger den ydre ham kanske paa pulterkammeret. Den venter bare paa at der skal bli pustet liv i den, saa staar den der i al sin pragt! — Men hvilken av skikkelsene skal man nu vælge? — Ja — det faar du bestemme selv, kjære læser. Vi har git dig fantasiens tryllekvist og idéerne i haanden. — Bruk dem nu!

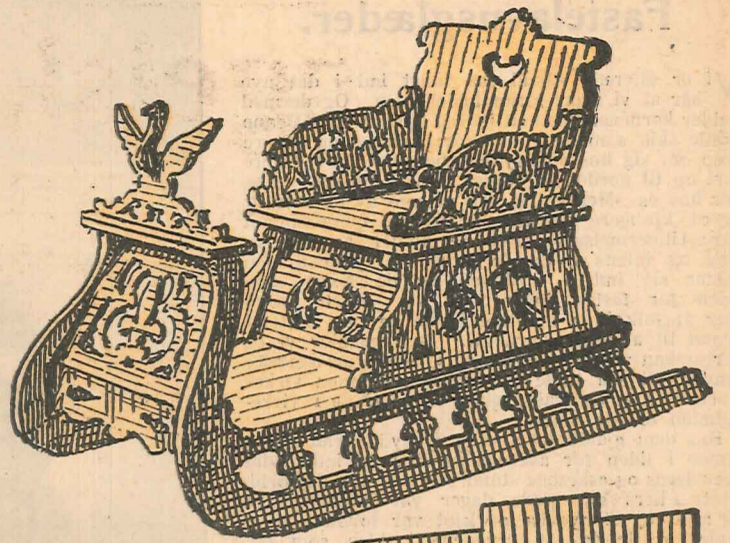
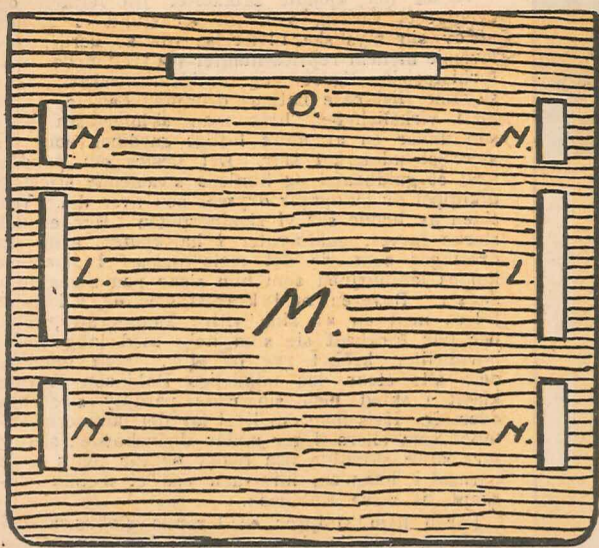
Noter som enhver kan spille:

Nattens dæmrende taaker.

Tekst av C. Ploug.

Melodi av Carl Mortensen.

The musical notation consists of a series of vertical lines representing piano keys. Horizontal lines connect these keys to form the melody. The notes are labeled with letters and syllables corresponding to the lyrics. A circular inset on the left shows a detailed illustration of a piano keyboard.

MODEL.

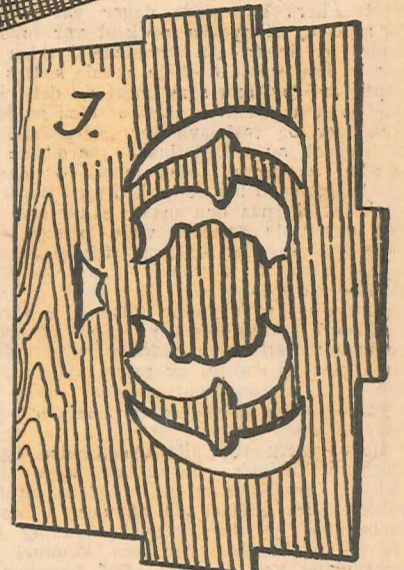
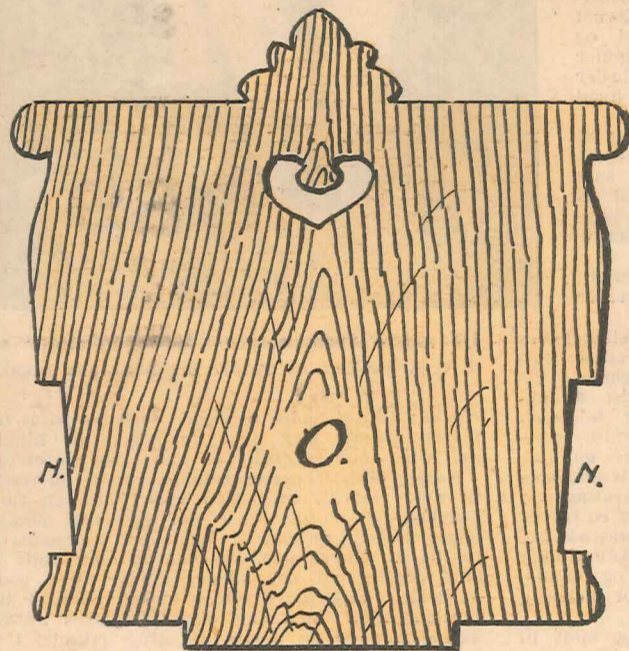
En hollandsk slæde.

Et dekorativt løvsagarbeide.

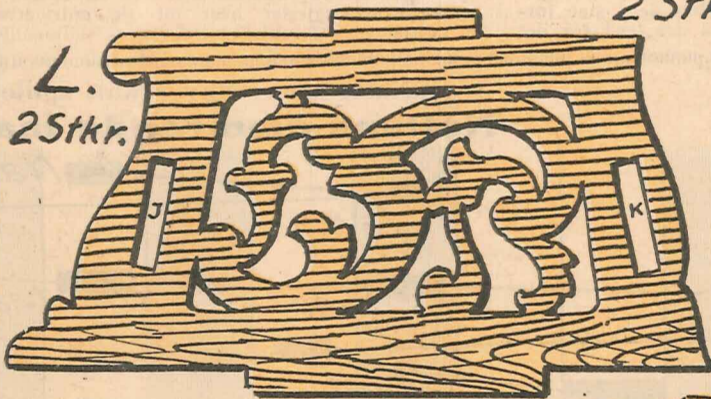
Meierne (de to stykker merket A med snablene) ustskaeres av 5 mm. tykt træ, resten av 3 mm. Naar de to meier skal sammensettes sættes først tverpinden B fast i bakkdelen og derefter stykkene C, D osv. i forenden, hvorefter man lægger den store flate H over, men det tilraades at prøve denne flate før de førstnævnte deler lims sammen.

Naar underslæden er kommet saa langt som det ses i fig. 1, kan der bygges videre, og stolen sættes paa men alt ordnes i den rækkefølge som bokstavene angir.

Slæden sammensettes ved hjælp av lim og smaastifter.

N. 2 Stkr.

L. 2 Stkr.

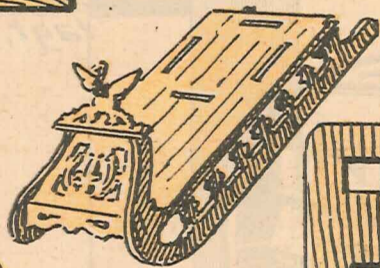
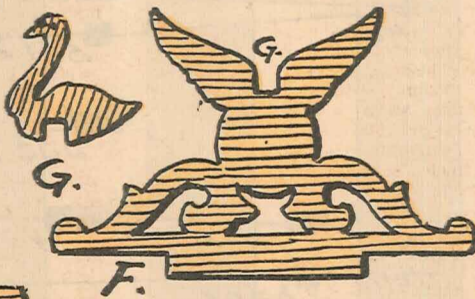
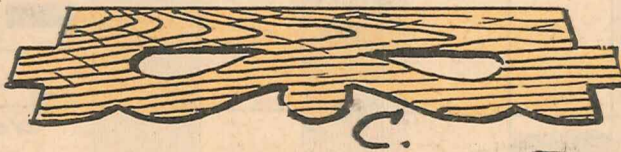

Fig. 1.

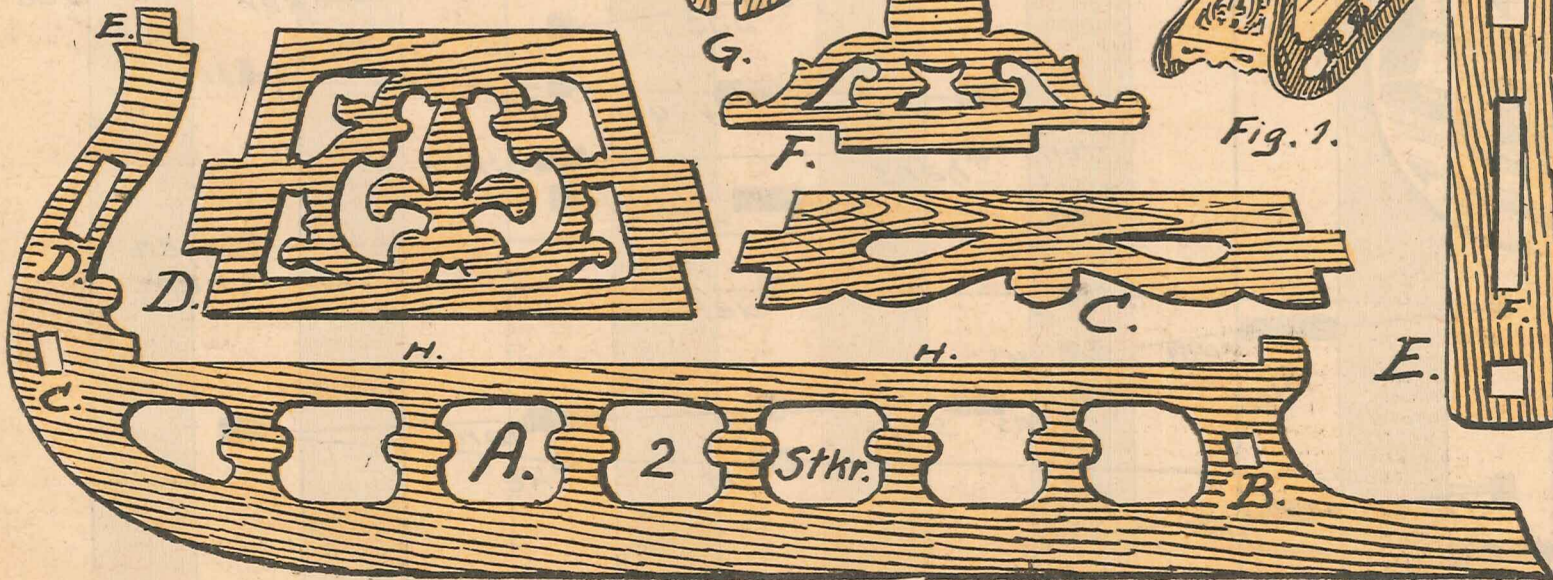
C.

E.

B.

A. 2 Stkr.

B.

Den engelske presse

Malvina Longfellow, the famous film star, who writes: — „Jeg har prøvet Deres Hämoes haar-kultur og finder, at det er det ypperligste, saavel for haarrets sundhet og vækst som for dets skjønhet.

Yours very truly,
(Signed) Malvina Longfellow.

beskjæftiger sig i stigende grad med vor haarkultur og dets udmærkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidsskriftet „Pictures“ i sit nummer for den 9. oktbr.

„Skjønhet er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, ligesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Sagen er den, at kvinden, som ønsker at være smuk eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelse av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore læsere, som anerkjender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve som Hämoes Limited mottager hver uke. Hämoes Limited er naturligvis firmaet, der staar bag ved Hämoes haar-kultur systemet, og resultaterne av dets vidunderlige haarføde ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skjønhet og indtagethet som følge af regelmæssig bruk av denne vidunderlige haarkultur“.

Indehaveren av det verdenskjendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler Co., Capt. A. C. French — Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:

„Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-føde (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste kondition“.

Prisen er kun pr. flaske kr. 335.

3 flasker sendes portofrit. Beløbet kan ogsaa indsendes i frimerker.

Faas over hele den civiliserede verden hos d'hr. apothekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

HÄMOES LTD LONDON,

for Norge: A/S Hämoes Generaldepot,

Skippergaten 14, Kristiania.

Telef.: 3270.

Tag ikke feil CHAMPO PULVER naar De kjøber HÄMOES haarrensningskultur i pulverform til haarkultur har forlængst overgaaet alt paa dette omraade. Diskret parfumeret med vor verdenssukkes THE FLOWERS DREAM, derfor millionsalg over hele verden. **Pris 30 øre pr. stk.** Ovenstaaende varemerke skal findes paa hver pakke.

Tegn Dem som abonnent paa „Nordisk Mønster-Tidende“.

vil kaste skygge over et hjem, saa maa det jages bort „før sol gaar ned“, hvis ikke lykkesolen skal gaa ned med det samme. Oprigtighet og fuldkommen tillid til hverandre, det er en god grundvold at bygge et hjem paa, enten man lever under større eller mindre forhold.

Værn om hjemmet, dere unge, værn om lykken, undgaa fremfor alt den første strid!

Finfølelse og takt.

Hvad er takt? Ja, i ordboken svarer der: takt er finfølelse, en utpræget følelse for det rette og sømnelige. — Overfladisk set kunde man efter denne oplysning føle sig fristet til at mene, at denne gave hovedsagelig maatte være at finde i de klasser i hvilke man hadde god tid og leilighet til nærmere at overveie og fastslaa regler for hvad som er passende og hvad som sømmer sig. Men det er aldeles ikke slik. For den fine takt stammer ikke alene fra følelsen for det rette og passende, men den er ogsaa nøie knyttet til hjertets følsomhet, ved hjælp av hvilken vi ganske ubevisst forstaar og føler hvad som maa berøre andre behagelig eller ubehagelig, pinlig eller sympatisk. Der hvor det kjære „jeg“ spiller en saa fremtrædende rolle at man maa betragte sine medmenneskers fordringer og berettigede krav som et indgrep i ens egne rettigheter, der kan takten kanskje nok bestaa av tillærte høflighetsformer, men det er da i dette tilfælde heller ikke den velgjørende takt og finfølelse som har sit utspring fra hjertet.

Nei, finfølelse og takt kjender ikke til standsforskjel og kan likesaa vel findes hos dagleieren som hos kongen. Skjønt jeg langt fra vil paastaa at religiøst anlagte mennesker aldrig kan gjøre sig skyldig i taktløsheter, saa lær det sig paa den anden side heller ikke bestride, at hvor religionen — kilden til den sande hjertegodhet — tjener til rettesnor for alle handlinger, der kan man ogsaa sikrest føle sig forvissnet om at finde hjertets fine takt.

Denne skjæner ikke bare mellem passende og upassende opførsel i den daglige omgang, men den hjælper i mange tilfælder til at undgaa at saare vor næstes følelser. Og denne takt er ikke ene og alene en tom form! Den læres sammen med budet om kjærlighet til næsten og den kan plejes og utvikles saavel i en fattig hytte som i kongens slot.

Hjemmet.

At fjerne eggflekker fra sølvskeer.

Naar man pudser skeen med sot forsvinder flekken hurtig, og skeen blir igjen ren og blank.

Gummitræet

er en av de taknemligste stueplanter, men det skal staa i skyggen. Mange blomstervenner er av den mening, at da gummitræet stammer fra de varme land, skal det helst staa saameget som mulig i solskin. Dette er uriktig; man bør netop sætte det i et vindu hvor der ikke er videre sol. At man saa ofte ser gummitrær med gulgrønne sykelige blade kommer av at de har faat formeget sol.

Udmerket frostsalve.

4 deler jod, 30 deler æter, 100 deler kolloidum blandes sammen. Med denne salve indgnir man frostknutene morgen og aften, og vil da snart spore bedring.

At fiffe op polerte, sorte knivskafter.

Naar skaffene paa kniver og gaffer er blitt graa, stryker man dem nogen ganger over med jernvitriolopløsning. Hjælper ikke, det stryker man dem ved hjælp av en pennesjær med garvestofopløsning indtil den ønskede sorte farvetone er opnaadd. For at skaffet ikke skal smitte av, gnir man det godt med papir, naar det er blitt tørt og likeledes før kniven tas i bruk.

Mot sprukne brystvorter.

Som middel herimot anbefales det at pensle med egghvite. Disse pens-

linger skal gjentas daglig umiddelbart etter hver gang man har git die. Egg-hvitelaget maa være tørt før patienten dækker sig til igjen og maa fugtes før barnet atter lægges til brystet.

Kanter i vaskevandsbollen.

Vand som har staa litt i vaskevandsbollen sætter undertiden, som de fleste har erfart, en styg kant som ikke er let at faa fjernet selv med saape. Dyppe man derimot en fugtet fingertup litt salt og gnir kanten med det, forsvinder den omtrent med det samme.

Haarvask.

Mange begaar den feil naar de bruker kamille til haarvask, at de ogsaa bruker saape. Dette er feilagtig, da haaret derved blir filitret og fettet og først etter mange skyllinger er til at faa jorden igjen. Kamille alene er derimot udmerket for haaret og renser det fuldstændig naar haarvasken bare foretas rigtig grundig.

Haandpleie.

Som et godt middel til at faa fine, bløte hender anbefales efterfølgende, som skal ha hat udmerket virkning: Man blander en egghvite, litt salt, to sriskeer fin sprit og saften av en citron godt sammen og gnir hendene ofte ind med denne væske. Damer som har meget huslig arbeide paastaar at resultatet er fortrinlig.

Naar spikrene falder ut.

Hvor ofte hender det ikke at en spiker i væggen løsner og truer med at falde ut. Hullet som den saar, tiltrods for at det alt-saa har utvidet sig, forlittet til at kunne slaas en træprop i, og mange forstaar kanskje heller ikke dette. Men da har man et husmiddel som er forhaanden i ethvert hjem. Man tar ut spikeren og stikker saa mange fyrstikker ind i hullet til dette er helt fuldt, banker dem saa ind med en hammer og skjærer saa

med en skarp kniv de mulig utenforstaaende ender av. Nu banker man spikeren, og den sitter godt og fast.

Overskaarne citroner.

Overskaarne citroner kan holde sig i ukevis, hvis man legger dem med snitflaten ned mot en i litt eddik dypet i et dyp tallerken eller i en flat kop.

At rense lyse parasoller.

Man slaar op parasollen og børster den i den utspændte stilling med en bløt børste og potetesmel. Dette enkelt middel hjælper udmerket godt, hvis ikke parasollen er altfor skiddet. Hvis det er tilfældet saa kan det nok hændge, at den tørre rensning ikke slaar til. Saa tar man varmt saapevand, hvori man har hat en liten smule soda og børster med dette i retning med stoftraadene til alt smudset er borte. Følerte haandtak maa under rensningen vikles om med papir eller tøy, og man bør ogsaa helst vikle omkring stængene, da saapevandet let sætter flekker paa dem. Man blir forbuset over at se al den smuds som i sommerens løp har lagt sig paa parasollen, men ved forsigtig behandling kan den trods det holde sig henge som ny.

Saapekoppen.

Saapekoppen paa servanten eller vaskerbordet skal helst staa uilddekket. Hvis den staa uten lok, tørrer saapen bedre; hvis den dækkes til blir den bløt og udriper.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 5.

Pris..... kr..... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 > > > 3.—
150 > > > 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 > > > 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

ISLAND
Frimærkedebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel Jouvantine de Junon. Faas å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

**PINGVIN
LÆDEROLJE**

er efter fagfolks dom den bedste læderolje for skoøi og lædertøi.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prislister.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbejde, spænder slappe muskler, utfylder hulheter i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregner og hudorme paa et par dage, gør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 5,50.

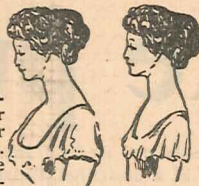
Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6,50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke, udstaaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5,50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „Veg Damit“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5,00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postoprkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, avd. I. Stockholm G.

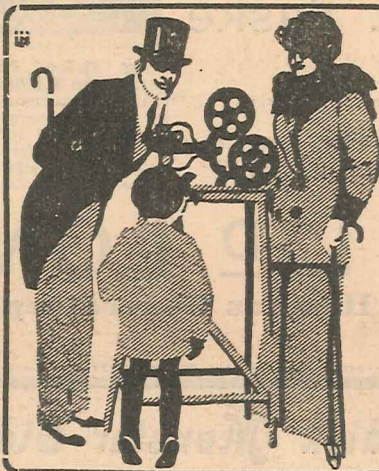

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislister 50 Øre.
Benckendorff, Berlin-Friedenau.

Kjøp

„Allers Familie-Journal“.

**Kinoteatret
i eget hjem**

faas bedst ved Krupp-Ernemann kinok, den mest prøvede og efterspurte precisions-familie-kinok. Like likt av ung og gammel.

Prislister gratis.

KRUPP-ERNEMANN
Dresden 269.

**Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.**

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som „Ajax“-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttede, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: „Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.“

Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sorflärke, skriver: „J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kände skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.“

Lignende og endnu bedre resultater bragte „Ajax“ i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

**MUSIK-
Instrumenter,**
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

Urmakere Billigst og bedst!
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

**Velvet Skin
Sæpe**

Forskjønner og bevarer huden.

Behagelig i bruken.

I ni forskjellige parfumer.

A/S BRØDRENE LEVER,
CHRISTIANIA.

Abonner
paa „Allers Familie-Journal“.

**PHOSPHO-
ENERGON-
PILLER**

ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervøsitet, Overanstrengelse
og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

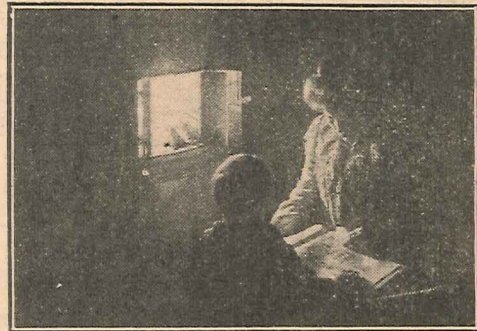
Kittelkjole i jumberfacon med pynt av hulfald til piker paa 12—14 aar.

Denne enkle og pene kittelkjole syes av uldstof og besættes med dobbelte skraastriper tilsydd med hulfald eller med k'are, heklede border. En brystsmek med hulfald utylder den spidse utringning. Kittelen knappes over den med store, flate perlmorsknapper. Om livet et belte, ogsaa med knapper. Der medgaar 2¼ m. stof av 100 cm s bredde. Mønsteret bestaar som bill viser av 6 deler: Fig. 1. Ærme. 2. Det halve forstykke. 3. Den halve ryg. 4. Brystsmek. 5. Belte. 6. Den halve krave.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket, ryggen og kraven langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 5. Pris 15 øre.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Ved arnens ild.

Den første strid.

Et hjem er mer end tak over hodet, mer end et museum, mer end et opbevaringssted for vore møbler og eiendele. Det er vuggen for vore glæder og sorger, tilflugtsstedet for familiemedlemmene mot verden derute. Det er havnen for to som har besluttet at leve livet sammen med og for hverandre.

To mennesker rækker hverandre haanden for Herrens alter og beslutter at grunde et hjem. Det ser vi saa ofte, men hvorfor blir det ikke altid saa godt og venlig, dette hjem, som de to unge forhaabningsfulde mennesker tænkte sig det?

Hør et raad, alle dere unge som haand i haand gaar ind i det nye hjem: Hvis dere vil holde det hellig, hvis dere vil at glæden skal fæste bo der sammen med dere, saa vogt dere for den første strid!

Kommer ikke den første, saa kommer ikke den andre og heller ikke den tredje og alle de følgende.

Skulde det trække op til den skjæbnesvangre „første strid“, skulde dens svake graa skygge vise sig — saa husk paa de gode, vise ord: „La ikke solen gaa ned over eders vrødt.“

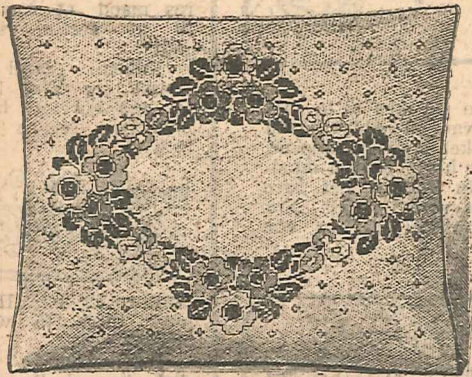
Livet er uvisst og usikkert. Selv for den lykkeligste gjemmer det saa megen hjertesorg, at man ikke skal tro paa det saa sikkert at man tør la timer skille hjerte fra hjerte. Lykkeligst er de egtefæller som maa arbejde sammen, overlægge sammen og som virkelig kan være hverandre til gjensidig hjælp og støtte. — Med store rigdommer er gjerne forbundet store fristelser; i rike hjem er det ikke sorgen for det daglige brød som kalder de første mørke skygger frem; men netop det at det ikke er nødvendigt at regne med dagen imorges bidrar ofte til at selvskapte sorger faar lov til at gro, og av lutter kjedsomhet og uvirksomhet blir de mennesker som burde være taknemlige for sine gode kaar, grætnende, irritable og sinte naar ikke alt gaar som de ønsker.

Men hvad det nu end er som

Hvad der interesserer damerne.

Pute med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 4 og 5.)

Bill. 4. Pute med korsstingsbroderi.

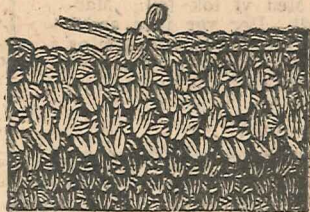
Heklet eller strikket kravebeskytter.

(Hertil hører bill. 1—3.)

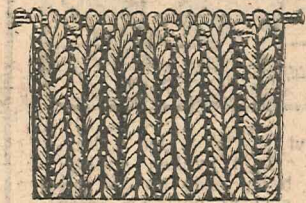
En kravebeskytter er altid en kjærkommen gave til herrer, og den her afbildede model som er meget hurtig og let at udføre, vil sikkert være velkommen hos alle dem af vore læserinder, som gjerne gir sig af med

Bill. 1. Heklet eller strikket kravebeskytter.

Bill. 2. Hekleprøve i naturlig størrelse til kravebeskytteren bill. 1.

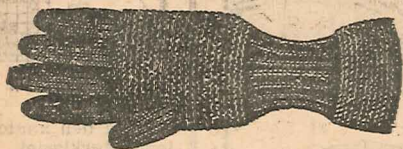
Bill. 3. Strikkeprøve i naturlig størrelse til kravebeskytteren bill. 2.

haandarbejder. Kravebeskytteren er 85 cm lang og 12 cm bred og hekles med lysegraa eller anden lysfarvet heksilke, glansgarn eller uldgarn, idet man begynder med et opslag af en 12 cm lang maskekjede. Man hekler, som det sees paa bill. 2, frem- og tilbagegaende rader, som bestaar af faste masker, som adskilles fra hverandre ved 1 luftmaske, de faste masker griper altid ned om luftmaskene i den forrige rad, og man begynder hver rad efter at ha vendt med 2 luftmasker. — Kravebeskytteren kan ogsaa udføres i strikkearbejde, og man strikker da stadig avvekslende 1 ret og 1 vrang maske (se bill. 3). Ved hver side hekles eller strikkes 3 hvide border, som hver er 1 cm bred, i samme afstand fra hverandre. 6 cm brede frynser anbringes ved endene.

Strikket vante.

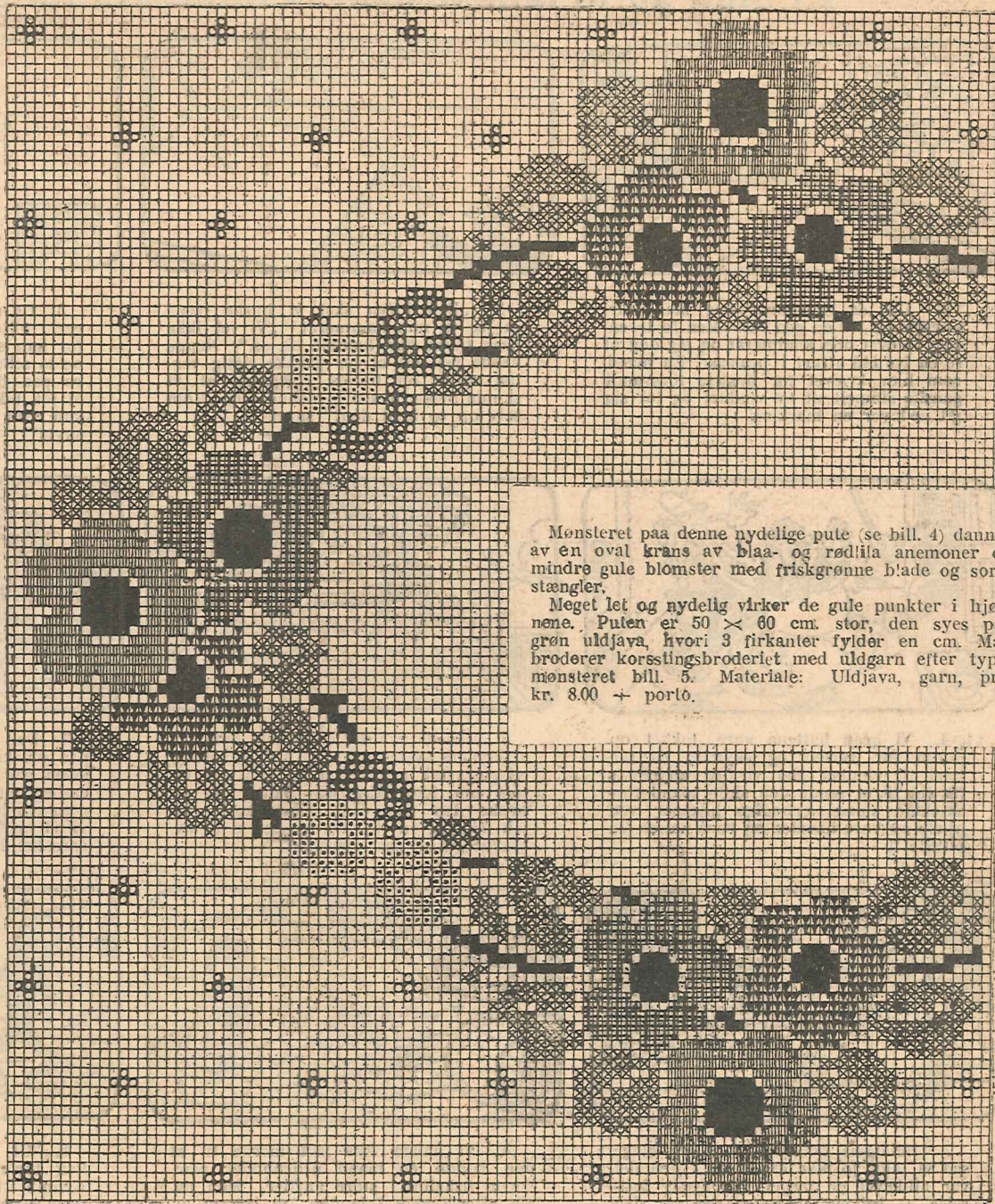
(Hertil hører bill. 6.)

Da flere af vore læserinder har utalt ønsket om billede og beskrivelse af en strikket vante, imøtekommer vi dette her ved at bringe en strikket barnevante med fingrer. Den er særdeles enkelt fremstillet, saaledes at ogsaa den som ikke er øvet i at strikke vanter, dristig kan vaage et første forsøg. At arbejdet er særlig enkelt at udføre, kommer derav at mandsjet og haanddelen strikkes frem- og tilbagegaende med to strikkepinder, bare fingrene strikkes rundt.

Bill. 6. Strikket vante for barn paa 6—8 aar.

Man strikker af uldgarn paa 48 opslagsmasker først mandsjetten frem- og tilbagegaende ret, omtrent 14 ribber (28 rader) i høide, den 1ste m. tages stadig løs af, den sidste m. avstrikkes vrang, derpaa 1 rad ret,

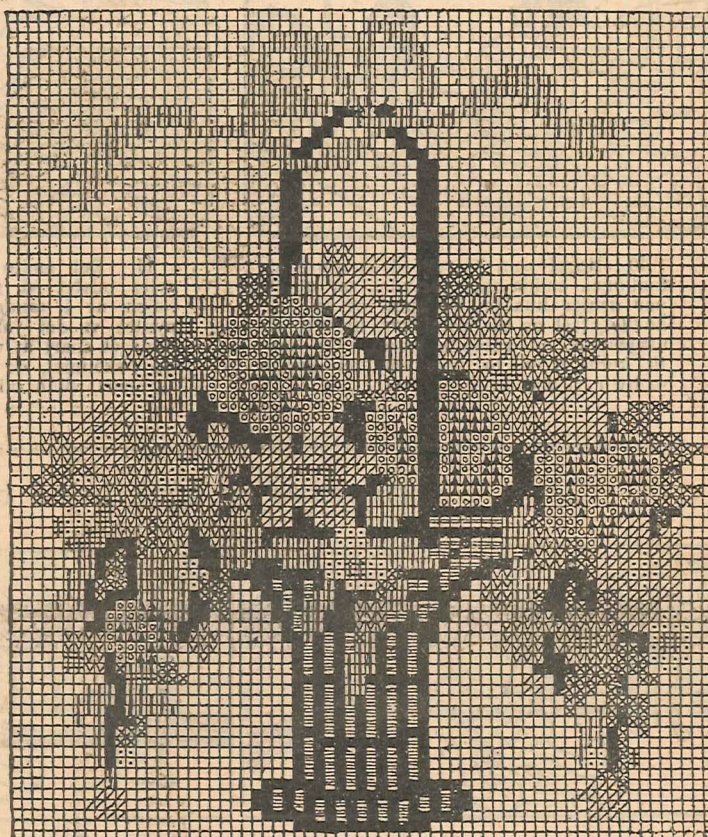
Mønsteret paa denne nydelige pute (se bill. 4) dannes af en oval krans af blaa- og rødilite anemoner og mindre gule blomster med friskgrønne blade og sorte stængler.

Meget let og nydelig virker de gule punkter i hjørnene. Puden er 50 x 60 cm stor, den syes paa grøn uldjava, hvori 3 firkanter fylder en cm. Man broderer korsstingsbroderiet med uldgarn efter typemønsteret bill. 5. Materiale: Uldjava, garn, pris kr. 8.00 + porto.

Bill. 5. Typemønster til puten bill. 4.

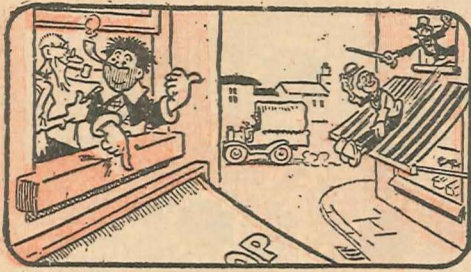
Forklaring af tegnene: □ lysilite ▼ mørk rødilite, ⊞ mørk blaalite, ◻ lysegul, ⊞ mørkegul, × grøn, ■ sort.

1 rad vrang, 1 rad ret, 20 rader avvks. (avvekslende 2 ret og 2 vrang og igjen 1 rad ret, 1 rad vrang og 1 rad ret. For at danne haanddelen strikkes nu først 12 ribber, herefter i den følgende rad 17 ret, derpaa strikkes til tommelfingeraapningen 8 nye masker til med garnet, gennem de næste 8 masker paa haanddelen trækker man foreløbig, en ende garn, og de øvrige 21 masker avstrikkes ret (kantmaskene tælles ikke med). Derpaa strikkes man endnu 14 ribber og trækker herefter maskene igjennem med en ende garn indtil der bare er de første og de sidste 6 masker paa pinden. Av disse 12 masker strikkes nu lillefingeren rundt og helt ret, idet man i 1ste rad efter den 5te maske hver gang strikker 1 maske op af de følgende 3 masker. I en høide av omtrent 4 1/2 cm. skal man for at danne spidsen avvks. strikke 1 ret og 2 masker ret av sammen samt 1 rad ret derover, maskene trækkes gennem med garnet og der heftes ende. Den fjerde finger udføres av haandflatens næste 6 masker og av 6 masker fra vantens overside, der tas 3 masker op av lillefingerens frie maskeled, og der strikkes desuden endnu 2 masker til. I en høide av omtrent 5 cm. tilspidses fingeren. Begge de andre fingrer fremstilles i overensstemmelse med dette; ved pekefingeren skal man endnu paa hver side av de optagne masker hver gang strikke 1 m. til Tommelfingeren udføres av de opstrikkede og de masker som for blev slaaende; for at der her ikke skal fremkomme lønker, tar man hver gang 1 m. op av maske-leddene, dtrikker 3 rader ovenfor med hver gang 2 masker sammen og syr tilsidst vanten sammen. Den andre vanten udføres paa samme maate (tommelfingeraapningen er den 21de maske).

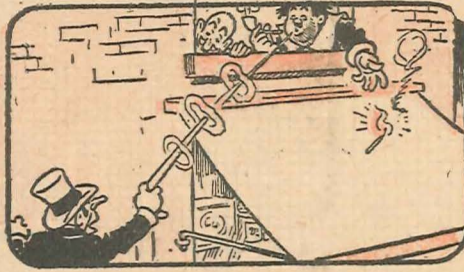

Bill. 7. Mønster i korsstingsbroderi til puter, stolsæter etc. Tegnforklaring: □ mellemgrøn, × mørkegrøn, ◻ gul, ⊞ lysrosa, ▼ mørkrosa, ◻ lyseblaa, ⊞ lila, ⊞ lysebrun, ■ mørkebrun, ⊞ rustrod.

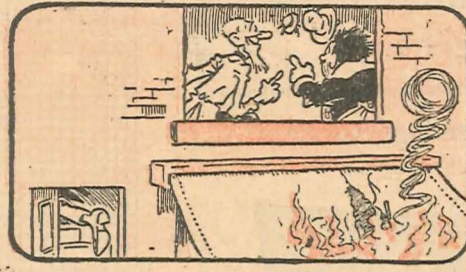
Et blad av to landstrykeres interessante dagbok.

1. Det er ikke hver dag man blir presentert for en god idé. Men følelsen dag oplevet min kammerat og jeg dog at se en lys idé utført i praksis: En mand som blev krævet for husleie forsvandt ganske simpelt ut av vinduet og lot sig gli nedover en markise.

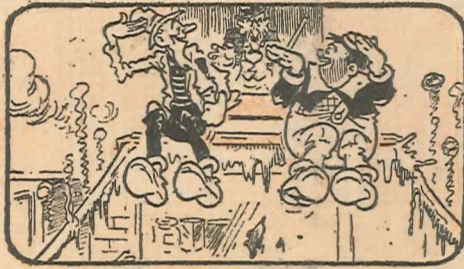
2. „Den idéen skal vi huske paa," sa jeg til min kammerat. „Vi vet ikke naar turen kan komme til os." Nepp hadde jeg talt ut før ganske riktig verten ropte op til os i vinduet at vi skulde belale husleien øieblikkelig. „Kom selv op og hent den!" sa vi.

3. Og det lot han sig ikke si to ganger. Skjønt han var en ældre mand for som en raket opover trappen, og to sekunder efter hørte vi ham dundere paa døren. „Nu gjælder det bare at faa tak i hattene vore," sa jeg. „Saa kan han gjerne komme ind for vor skyld!"

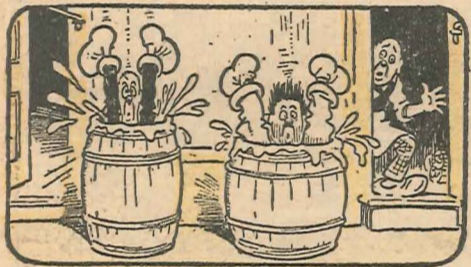
4. Vi grep hattene vore, lukket op døren for verten og skyndte os saa bort til vinduet idet vi dog underveis fik tid til at sende den sinte mand forskjellige smaa, ærbødige hilser ved hjælp av vore hænder og vørsener (se billedet!)

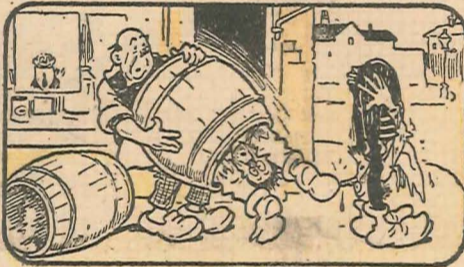
5. Men da var det ogsaa paa høie tid at komme avsted. (Verten hadde nemlig en god stok i haanden og han saa ut som om han ikke var uvillig til at bruke den paa vore rygstykker!) Vi tok fart og en-to-tre hoppet vi ut av vinduet, ned paa markisen!

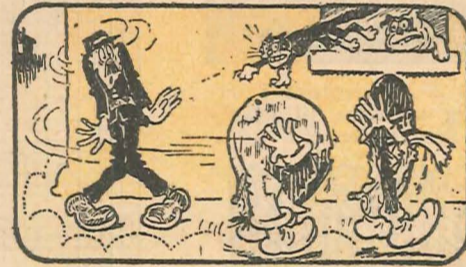
6. Det vil si, vi trodde vi dalte ned paa markisen. Men vi tok feil: Markisen var brændt. Der var ikke andet end et hul mellem noen jernstænger og gjennom hullet ja'dt vi! Senere erfarte vi at en brændende fyrstik hadde forarsaket branden (se billedet 2.)

7. Heldigvis bodde vi i anden etage saa vi faldt jo ikke saa langt. Men det var allikevel en meget ubehagelig luftreise, — jeg synes næsten det var den værste av alle dem vi har været utsat for i vort bevægede liv. Den endte nemlig i to tønder med fiskelim!

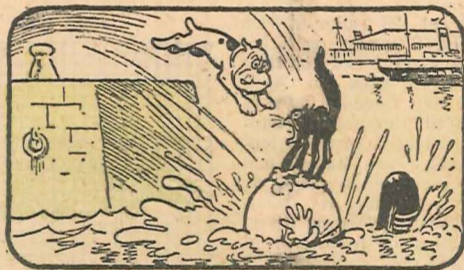
8. Vi hadde ikke lagt merke til at der bodde en mand nedenunder som soigte fiskelim i store partier. Men nu fik vi rigtignok føle det: vi stivnet — bokstavelig talt — ikke av rædsel, men av fiskelim, og manden hadde det største besvær med at faa os ut av tønderne.

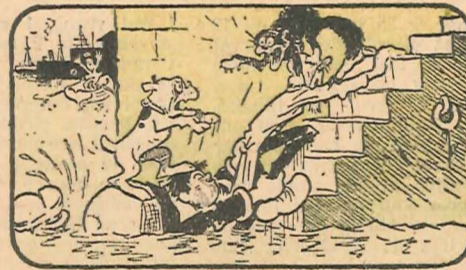
9. Ut kom vi tilsidst. Men i hvilken forfatning! Og i hvilken stilling! Krumbøiet med hodet nede mellem benene maatte vi spasere bortover gaten og spre skræk og advarsel hvor vi viste os — ikke engang politiet hadde nogensinde set noget lignende.

10. Noget som bidrog til at gjøre situationen endda mer forvildet var at katpar uenige husdyr, en hund og en katt, hadde utset os til fæstninger, hvorfra de utkjempet en rasende kamp. Og dertil kom at vi to ikke saa let kunde se hvor vi gikk!

11. Det endte da ogsaa galt: Pludselig mistet vi fotfæstet og faldt fra kaien ut i vandet. Det vil si: Først syntes vi det var forfærdelig. Men vi opdaget snart at vandet begynde at løse op fiskelimet, og saa haabet vi at dette snart vilde bli vor redning!

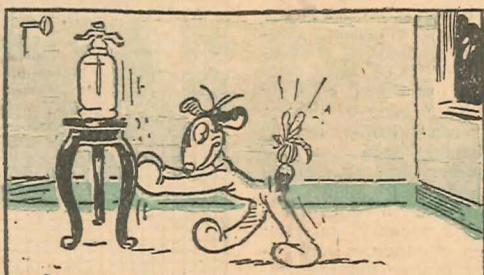

12. Og vort haab blev ikke skuffet: Da al fiskelimet var opløst og vi fik haadene fritt svømte vi bort til en trap og klatret op. Rigtignok var vi sterkt medtatt av det kolde bad, men livet var reddet, og det var det viktigste. Og saa fik verten allikevel ikke sin husleie!

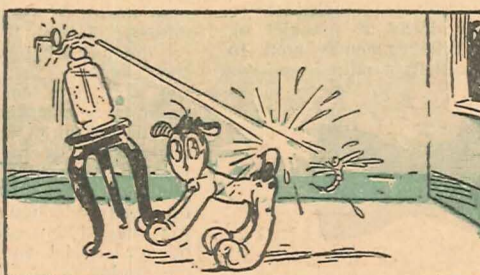
Hvordan en klokke hund blev kvit en halsstarrig myg.

„Vil du væk," skrek den kloke hund til en fræk myg som hadde anbragt sig paa den kloke hunds haletip. Men myggen blev kvitende.

„Jeg skal nok faa den væk!" tænkte den kloke hund og gikk bort til et litet bord hvorpaa der stod en sifon med selters. En-to-tre—

Da kom der en kraftig stråle fra sifonen og skylte den gjenstridige myg bort. Hvorledes den kloke hund fikk sifonen til at virke, sees paa billedet.

Smaapluk.

Lægen (til patientens kone): Nu gjælder det bare for Deres mand at komme til at svette rigtig godt!

Konen: „Javel — kanske jeg skal lægge skattesejlen hans bort paa sengen til ham?"

Motorcyklister: „Hvor fører disse to veier hen?"

Bonden: „Jo, det skal jeg si Dem — den ene fører dit hvor jeg bor — og den andre gaar ret frem!"

Gjennemskuet.

Moren: „Hvem er mors kjæledagge?"

Alfred (fem aar): „Ikke mig — hvis jeg skal gaa ærinder i byen!"

Rasende nabokone: „Her skal De se, denne stenen har Deres søn Peter kastet gjennom vor rute!"

Om mor (smiler lykkelig): „Nei, tænk, har han virkelig! Aa, kan jeg faa beholde den stenen? Vi samler paa alle denslags souvenirs fra Peters barndom!"

Hansen: „Naa, gamle ven, jeg hører at du endelig engang skal gi-te dig. Er det rigtig?"

Jansen: „Ak ja! Der blev Jbedt for mig tredje gang s'dst søndag!"

Ung læge (som har overtatt den avdøde distriktslæges praksis): „Ikke et menneske later til at ville bli syk i denne byen!"

Restauratoren: „De tror kanske, doktor, at de stekte patienter skal fly ind i munden paa Dem — nei, sygdommene, dem maa De virkelig skaffe folk selv!"

Livstræt.

Professoren: „Hvad var det den knuten paa lommeklædet skulde minde mig paa? Jo — det er rigtig — det var idag jeg vilde ta livet av mig!"

(Forts. fra side 23.)

i fuld firsprang nedover stien. Kusken ropte at han skulde gaa tilside og han var like ved at gaa ind mellem træerne, da han grep krystallen og saa gjennem det. Og det viste sig at vognen bare var et nøtteskal, hestene mus og kusken en frosk.

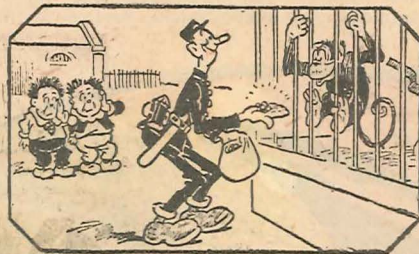
Ridder Rank lo høit og gik videre, da hørte han noget klynke. Han saa til siden, der laa et litet barn i græsset og en hugorm snodde sig tæt indtil barnet. Et skridt — men nei, han stanset og saa gjennem krystallen. Da viste det sig at barnet bare var en sten, men hugormen var derimot en ung mand i en skinnende rustning.

„Han er kanske ogsaa forvandlet,“ tænkte ridder Rank og han stænkten nogen draaper vand bort paa hugormen. I det samme var fortryllelsen brutt, og en ung ridder stod foran ham og takket ham fordi han var blit befriidd. Endda møtte ridder Rank mange merkelige ting som prøvet at lokke ham bort fra veien, men han husket stadig paa at se gjennem krystallen og saa kom han i god behold op til slottet. Han heldte nogen draaper av vandet paa vedbenden og straks lød der et brak, taarnet styrtet sammen og istedetfor vedbenden stod den unge mand der.

Ridder Rank stænkten vand paa klokken som ogsaa var faldt ned og der stod nu den unge pike som straks omfavnet den unge jæger. Han var hendes bror. De var begge blit forvandlet av en misundelig heks. Nu kom uglen flagrende og satte sig ovenpaa ruindyngen, ridder Rank vilde ta krystallen frem for se paa den, men i det samme forsvandt uglen sammen og istedet stod en yndig fé foran dem.

„Det var mig som i skikkelse av de tre gamle koner prøvet om du hadde et godt hjerte,“ sa feen, „og jeg tok ugleskikkelse paa for at hjælpe dig her. Nu har du seiret og løst trolldommen. Heksen er knust under taarnet her, og du og den unge piken som før var en kokke kan holde bryllup. Hun er en prinsesse og hendes bror vil gi dig sit halve land at styre over. Vær altid god og tapper, saa vil lykken følge dig.“

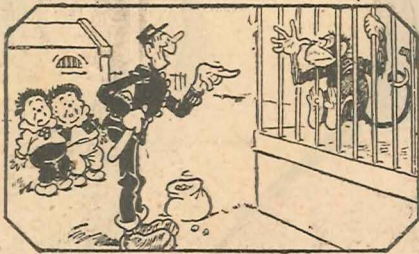
Man skal ikke erte dyrene — spesielt ikke en ape med snohale.

1. Brandmanden i den zoologiske have hadde faat fat paa en pose med nøtter og stod nu og viste disse for en ape saa lækre saker frem borte ved buret hvor snohatepen holdt til.

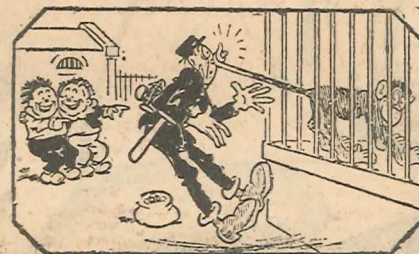
2. Det var øiensynlig ikke hans hensigt at dele nøttene med apen, for da denne rakte haanden frem tok brandmanden sig til næsen med en talende gestus (se billedet!).

3. Men apen var ikke ape for ingenting. Den lot snart den ertesyke brandmand forstaa at den hadde baade hænder og næse og at den forstod at kvittere for en uforskammethet.

4. Og da brandmanden derefter presenterte tungen sin for apen, viste den at den hadde det ogsaa — og det en tunge som ingen ærekjære ape behøvde at skanme sig over.

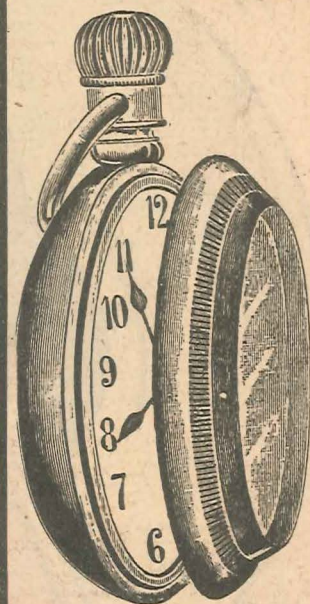

5. Men saa var det apens tur til at demonstrere at den hadde noget som brandmanden ikke hadde. Hadde han kanske snohale...? Og vips! snodde apen halen sin rundt næsen paa brandmanden.

6. Og da den først hadde faat tak slap den ikke saa fort, men trak brandmanden helt bort til buret — for at vise hvordan en ape med snohale kurerer en ertesyk brandmand!

Jernbaneuhret „REX“
kun 13 kr. 35 øre.

Kun hos os faar De et saa godt og solidt uhr til ovennævnte billige pris. Uhret er fint forsølvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er »Rex« aldeles støvrit og desuten forsynet med et ekte Schweitzerwerk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig eftersert og regulert.

Uhret sendes pr. efterkrav plus porto; 2 uhr sendes portofritt. Saa fremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake. Vort forraad er yderst begrænset, og da der er utstedt importforbud for disse uhr, kan vi ikke faa flere fra Schweiz. Indsend derfor bestilling endnu idag, saafremt De vil sikre Dem uhret.

VAREMAGASINET A/S,
Kristiania R.

Søker De Post

eller en bedre beskæftigelse, men finder alle veie stengt fordi De mangler de fornødne kundskaper i Deres fag eller branche, bør De snarest mulig rette paa dette forhold.

Fagkundskaper er en uomtvistelig nødvendighet for enhver, som vil frem i livet. Enten man er forretningsmand, offentlig funktionær, haandverker, tekniker eller jordbruker — det gjør ingen forskjel. Den som har de bedste kundskaper i sit fag, vil altid naa længst.

Norsk Korrespondenceskole kan gjennom den overalt i verden anerkjendte og skattede metode

undervisning pr. korrespondence

gi Dem den bedste, billigste og mest praktiske undervisning i de fag, De trenger. **Undervisning pr. korrespondence** foregaar i Deres hjem i Deres fritid og er derfor den ideelle undervisning, som passer alle, uanset alder eller livsstilling.

Vi har nu undervist ca. **27,000 elever**, som alle har været meget tilfreds med undervisningen. En lang række elever har ogsaa faaet gode poster og forøvrigt kommet sig godt frem paa grundlag av vor undervisning.

Vor skole er delt i 4 avdelinger med hr. lektor, cand. mag. **M. Gran** som cheffagleder.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelt bokholderi
Norsk handelskorrespondence
Handelsregning
Skrivning med rundskrift
Stenografi
Norsk I (rettskrivning 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)

B. Tekniske avd.:

Leder: Ingeniør Einar Olafsen.
Praktisk regning
Matematik
Mekanik
Bygningelære
Elektricitetslære
Maskinlære
Maskintegning
Konstruktions- og projektions-tegning
Fagtegning for tømmere
" " mænd
" " murere
" " snekkere
Bygningstegning

C. Sprogavd.:

Leder: cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog
Tysk sprog
Fransk sprog
Norsk I (rettskrivning 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)
Engelsk } handelskorrespondence
Tysk }
Fransk }
Tysk stil
Engelsk stil

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I
Jordbrukslære II
Husdyrlære
Havebrukslære
Praktisk regning
Norsk I, Norsk II (ny rettskrivning)

Fordelene ved vor undervisning er mange og store, og læser De vort prospekt og plan for 1920—21 nøie igjennem, vil De utvilsomt finde at denne undervisning er noget ogsaa for Dem.

Planen indeholder alle oplysninger om metoden, undervisningen, pensum, lærerkræfter etc. og sendes enhver gratis og franko paa forlangende. **(Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort).**

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Drammensveien 20. Postadr.: Boks 447.

Aller 5.

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920—21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

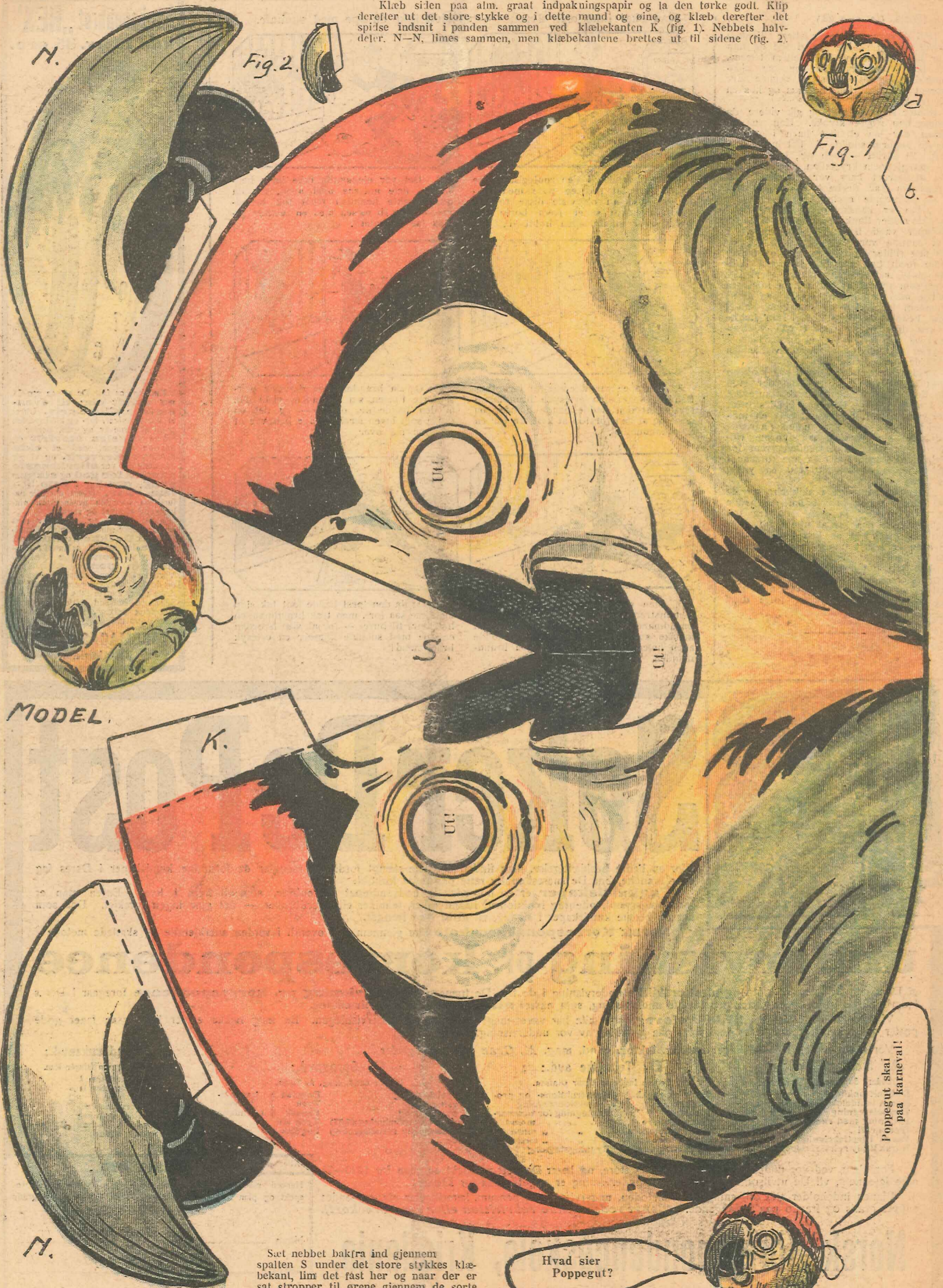
Adresse

En papegøie som fastelavnsmaske.

Klæb siden paa alm. graat indpakningspapir og la den tørke godt. Klip derefter ut det store stykke og i dette mund og øine, og klæb derefter det spidse indsnit i panden sammen ved klæbekanten K (fig. 1). Nebbets halvdel, N-N, limes sammen, men klæbekantene brettes ut til sidene (fig. 2).

Fig. 1
a
b

MODEL.

MODEL.

Sæt nebbet bakfra ind gjennem spalten S under det store stykkes klæbekant, lim det fast her og naar der er sat stropper til ørene gjennem de sorte prikker er masken færdig som mod. viser.